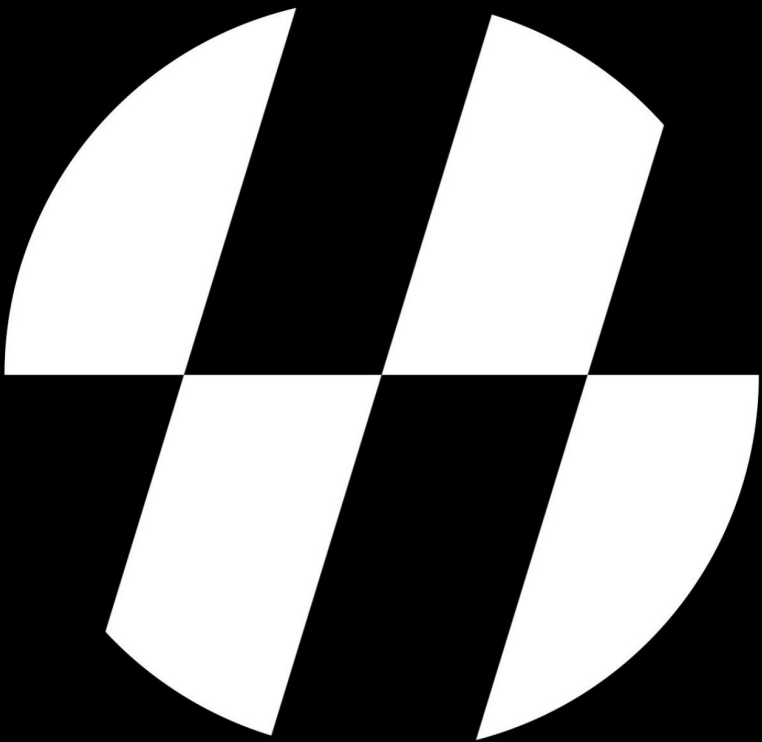

Machine Translated by Google

Идеология

Том 1 - 4,

транскрибирани от
þ Midwinter

2023 CE

Machine Translated by Google

Предговор на редактора

Следните текстове са транскрибирани от сканирания на „SS Ideology“, том 1 до 4, от Карл Хамер, датирани от 1988 до 1994 г. Сканираните изображения са маркирани с воден знак WWW.THULE-ITALIA.ORG; вероятно самите автори на сканиранията. Не са открити физически копия, нито пък сканирани изображения с по-високо качество.

Текстовете са представени в хронологичен ред на публикуване, а не в реда, в който са публикувани от Карл Хамер. В съдържанието всеки текст е снабден с препратка към тома на Карл Хамер, в който е издаден.

преписано от, както и препратка към немския текст, от който Карл Хамер го е взел (където е наличен).

Добавени са заглавия към някои раздели, които бяха

Липсва ми, за по-лесна справка. Умлаутите се изписват с „e“ след съответната гласна. Очевидните правописни грешки са коригирани, където са открити, и е трябвало да се направят някои догадки, за да се дешифрират някои от пикселизираните думи от сканиранията. Голямо благодаря на анонимните приятели, чиито очи помогнаха да се пробият пикселите, когато моите не успяха. Няколко тромави фрази са леко променени, без да се променя значението им. Думата „Weihnacht“ (буквално свята нощ) е преведена от „Christmas“ на Карл Хамър на думата „Yule“.

Илюстрациите и произведенията на изкуството са напълно пропуснати, както поради лошото качество на сканирането, така и за да се направи документът по-лесен за печат.

Machine Translated by Google

Съдържание

1941

Въведение.....1
Hammer vol. 3; От: Germanische Leithefte, том 1, брой 1, 1941 г. Задачата на “Germanische Leithefte”..... 3 Hammer vol. 3; От: Germanische Leithefte, том 1, брой 1, 1941 г. Нашият райхсфюрер .....4 Hammer vol. 3; От: Germanische Leithefte, том 1, брой 1, 1941 г. Европа отново ще стане здрава..... 6 Hammer vol. 3; От: Germanische Leithefte, том 1, брой 1, 1941 г. Потокът на наследствеността.....14 Hammer vol. 3; От: Germanische Leithefte, том 1, брой 1, 1941 г. Aud and Delilah.....15 Hammer vol. 3; От: Germanische Leithefte, том 1, брой 1, 1941 г. Rieke Gehrmann.....18 Hammer vol. 3; От: Germanische Leithefte, том 1, брой 1, 1941 г. Герой от битката при Ютланд.....21 Hammer vol. 3; От: Germanische Leithefte, том 1, брой 1, 1941 г. Под ръководството на Адолф Хитлер.....24 Hammer vol. 4; От: Germanische Leithefte, том 1, брой 2, 1941 Обрат на сезона, Обрат на съдбата.....33 Hammer vol. 4; От: Germanische Leithefte, том 1, брой 2, 1941 г. Лятно слънцестоене 1941!.....37 Hammer vol. 4; От: Germanische Leithefte, том 1, брой 2, 1941 г. Германска любовница .....45 Hammer vol. 4; От: Germanische Leithefte, том 1, брой 2, 1941 г. Дете и брак..... 49 Hammer vol. 4; От: Germanische Leithefte, том 1, брой 2, 1941 Немска мисъл.....50 От: Germanische Leithefet, том 1, брой 2, 1941 Молба на баща.....51 Hammer vol. 4; От Germanische Leithefte, том 1, брой 3, 1941 г От заповедта на един корпус за деня.....52 Hammer том 4; От Germanische Leithefte, том 1, брой 3, 1941 г. Неутралност и германски усилия.....54 Hammer том 3; От Germanische Leithefte, том 1, брой 3, 1941 г. До първия..... 60 Hammer том 3; От Germanische Leithefte, том 1, брой 3, 1941 г. Германски копнеж..... 62 Hammer том 4; От Germanische Leithefte, том 1, брой 3, 1941 г. По-лесният път.....67 Hammer том 4; От Germanische Leithefte, том 1, брой 3, 1941 г.

Machine Translated by Google

Много неща.....71
Хамър том 4; От: SS Leitheft, 15 януари 1941 г.
Тройният печат.....72
Хамър том 2; От: SS Leitheft, 15 януари 1941 г.
Нейното момче.....77
Хамър том 2; От: SS Leitheft, 15 март 1941 г.

1942

г. Хюстън Стюард Чембърлейн.....82 Hammer vol. 4;
От: Germanische Leithefte, том 2, брой 1, 1942 г. Земя на
свободата..... 84 Hammer
vol. 4; От: Germanische Leithefte, том 2, брой 1, 1942 г. Финландска
лоялност.....91 Hammer vol.
4; От: Germanische Leithefte, том 2, брой 2, 1942 г. Финландия 1918/1919
г.....97 Hammer vol. 4; От
Germanische Leithefte, том 2, брой 3/4, 1942 г. Рицарите на немския
дом.....99 Hammer vol. 4; От Germanische
Leithefte, том 2, брой 3/4, 1942 г. Горна
Силезия.....102 Hammer vol.
4; От Germanische Leithefte, том 2, брой 3/4, 1942 г. Германско завещание
за живота.....106 Hammer
том 2; От: Germanische Leithefte, брой 5, 1942 г.
Ямато.....107
Hammer том 2; От: SS Leitheft, март 1942 г. По-
скоро дяволът в ада.....116 Hammer
том 2; От: SS Leitheft, април 1942 г.

1944

Европейски фронт.....124
Hammer том 2; От: SS Leitheft, февруари 1944 Кой
може да се ожени млад?.....131
Hammer том 2; От: SS Leitheft, февруари 1944
Животът ти принадлежи на твоя народ!.....140
Hammer том 2; От: SS Leitheft, март 1944 Човек
трябва да преодолее „Мъртвата точка“.....144 Hammer
том 2; От: SS Leitheft, май 1944 Вечното
сърце..... 150 Hammer
том 4; От: SS Leitheft, май 1944 Счупените
ръце.....153 Hammer том
3; От: SS Leitheft, май 1944 Душа и
тяло.....162 Hammer
том 2; От: SS Leitheft, юни 1944 г. Майка Земя
- Отечество.....164 Hammer том
2; От: SS Leitheft, август 1944 г. От същия
вид.....166 Hammer том 3; От:
SS Leitheft, август 1944 г.

Machine Translated by Google

Златен медал за храброст.....175 Hammer
том 3; От: SS Leitheft, септември 1944 г. Да останеш
чист и да станеш зрял.....181 Hammer том 3; От: SS Leitheft,
септември 1944 г. Това беше истински
човек.....186 Hammer том 3; От: SS Leitheft,
октомври 1944 г.

НЕИЗВЕСТНИ

Цитати.....191 Хамър, том 3;
Криворазбрано
другарство.....193 Хамър, том 2; От съдебните протоколи на
СС; Последната воля на
есесовец.....195
Чук том 1
Поведението на войника 199
Хамър, том 1, За
детето..... 204 Хамър, том 1

Бог живее само в горди сърца..... 207 Hammer том 1 Дърво
на живота и
Дърво на света..... 213 Hammer том 1

Смелост за радостта от живота.....219
Чук том 1
Странната среща на крал Олаф 224
Hammer том
1 Замъкът на планината.....235
Hammer том 1
Каленберг 1683..... 236 Хамер том 1 Кръвта на
братята .....236 Хамер том 1 Принц

Ойген..... 242
Чук том 1
Царският съд.....250
Чук том 1
Вечните неща.....259
Чук том 1
Померания.....268 Чук том 1

Machine Translated by Google

Година на публикуване

1941 г.

Machine Translated by Google

Въведение

„Точно както знанието за земната орбита около слънцето доведе до фундаментална трансформация на общият поглед върху света, така ще бъде и с Националния Социалистическо движение, основано на учението за кръвта и раса, водят до трансформация на знанието и оттук и на възгледа за историята на човешкото минало и бъдеще.“

- Адолф Хитлер

Това знание за съдбоносното значение на естествените закони на кръвта и расата формират основната идея за СС. Това е орден от избрани скандинавски мъже, заедно с техните кланове.

С помощта на законите, които самата тя избира, СС иска да направи жив принос за триумфа на кръвната идея в Европа. Тя иска да я запази и постави като например най-висшите добродетели като лоялност, смелост, другарство и благороден ум. Това е екип, който, в германската лоялност на последователите, е безусловно посветен на Фюрера.

СС е пазител на вътрешната сигурност на Райхът и най-трудните бойни войски срещу външните

Machine Translated by Google

враг. Настоящата борба е насочена срещу животозастрашаващите сили на международното еврейство, неговия съюзник Световната Болшевизмът, а също и зависимият от евреите, алчен, английски управлението на парите и масонството.

Целта на настоящия бурен конфликт е формирането на естествен и следователно траен Нов ред на Европа. Този Нов Ред е възприет от Райха, което се основава на по-голямото германско развитие, в тясно сътрудничество със смели съюзници.

Европа обаче трябва да намери трайната основа за блестящо бъдеще в активната общност на съдбата германският народ. СС се бори за тази благородна кауза. И така, в СС на Фюрера са събрани за битка - до райх-германски есесовци - етнически германци от всички части на света, особено от Румъния и останалата част на югоизточна Европа.

За първи път доброволци от Фландрия, Холандия, Швейцария, Дания, Норвегия, Финландия и Швеция също се бият заедно с райх-германските СС мъже.

Machine Translated by Google

Задачата на „Германските лейтефти“

...трябва постоянно да се пропагандират великите и общата линия на СС към тези другари от съседните германски земи, а освен това и до популяризират великите цели и принципи на СС в родина на тези мъже. Тази публикация би трябвало да представи ясен израз на духа на СС, общ за всички германски народи. По този начин тя ще бъде постоянен призив за всички които са достатъчно уверени в себе си, за да станат последователи от най-твърдия и най-силен орден в германската история.

Machine Translated by Google

Нашият Райхсфюрер

Из реч на Райхсфюрера-СС Хайнрих Химлер

1935 г.

СС е сформирана по заповед на Фюрера през нововъзкръсналият немски народ.

Всяко описание на организация, задача и разширяване на СС не може да бъде разбрано, освен ако човек не се стреми да разбира ги вътрешно с кръвта и сърцето си. То не може да се обясни защо ние, толкова малко на брой, имаме това силата в нас.

Не може да се анализира с логика защо днес всеки от нас който носи черната униформа, независимо къде се намира, се носи от силата на тази наша общност - било то че той седи на коня на състезателния кон или се дуелира в стадион, независимо дали е служител или е управлява на висока държавна длъжност или изпълнява задълженията си като войник, или пък изучава трудовете на немския духът на нашия вид - всеки, може би невидим, трябва да отстоява своето земята като човек.

Всеки знае , че не е сам, а по-скоро, че Тази безпрецедентна сила на няколкостотин хиляди мъже, които са се заклели заедно, му дарява неизмерима мощ, точно както той знае, че като

Machine Translated by Google

Като представител на този черен корпус на своята общност, той
трябва да му отдаде почит чрез най-добрите си постижения.

И така, ние сме събрани и маршируваме според негъвкавите
закони като националсоциалистически, военен орден от избрани мъже.
и като заклета общност от своите родове по пътя
в далечно бъдеще; ние желаем и вярваме, че не го правим
искам да бъда само внуците, които са се борили по-добре, а не повече
от предците на далечни
поколения, необходими за вечния живот на германците-
Германски народ.

Machine Translated by Google

Европа отново ще стане здрава

Ние, хората, живеем в свят, в който всяко ставане, животът, съзряването и преминаването протичат според непреклонни, божествени закони на природата. Подчинени на тях са звездите, небето и земята, морето и камъните, както и живота на растенията и животните.

Никой, притежаващ неговите пет способности, не се съмнява в това човешкият живот също протича по същите закони. Така и разликите между хората се определят от

закони на наследствеността.

В здрава, естествено чувстваща се общност, например В селския живот болният е възпрепятстван да има потомство, а здравият отново се свързва със здравия. Само животът в големия град, отчужден от природата, или икономическият съображения, за съжаление причиняват много здравословни човек да сключи брак с болен човек.

Тогава обаче природата си отмъщава за неспазване на неговите закони: потомството може да стане болнави или носят в себе си склонност към болест.

Селянинът, който все още живее обвързан с природата, винаги е известно е, че във всеки вид животни и растения линиите и расите трябва да бъдат разграничавани, което не може да бъде

Machine Translated by Google

безразборно кръстосвани. Това би унищожило породата.
Сред хората също има различни раси.
Първоначално нашите предци са уважавали тези бариери, създадени
от създателя. По-късно определени духовни и политически
тенденциите постепенно потиснаха чувството за естествено
разликите между хората. „Всичко е едно и също
„което има човешко лице“, това казаха на
времето на Френската революция. Либерализъм, марксизъм-
Социализъм и комунизъм - това са основните етапи в
разпадът на Европа, подведена от еврейството. За болшевика
расовите различия са просто предразсъдъци, които трябва да бъдат
преодоляно. Всичко това обаче е човешко отклонение
от божествените закони на природата: нелоялност към собствените
собствена кръв, която трябва да има най-сериозните
последици за здравето и културата на хората. Физически
увреждане, психологическо разстройство и непълноценност на характера
често са научно доказани последици от
нежелано смесване на раси.

Тези духовни, или по-добре казано антидуховни, тенденции
идват от расово чужди и извратени умове. Тези
Ученията изобщо не произтичат от законите на природата.
В противовес на тях, националсоциализмът не се стреми
да изгради друго хуманистично кредо, а по-скоро се стреми да
преди всичко ясно разпознайте естествения ред, създаден от
бог. Само това знание прави възможно отново да водим

Machine Translated by Google

заблудяният човек обратно към естественото и следователно здравословното начин на живот. Следователно националсоциализмът уважава природно дадени различия между расите. И то разпознава естествените бариери.

Така че един националсоциалист вижда и бъдеща Европа съвсем различно от това, което би направил един либерал. Всеки Националсоциалистите инстинктивно биха отхвърлили паневропа от американския вид. САЩ са смесица от хора и раси. В Европа различните хора са в ход тяхното развитие е поело от разнообразни фолклорни герои, защото други европейски раси също са се смесили - в различни пропорции в различните части на Германия и неговите съседи. Всички те обаче имат общо нещо , повече или по-малко голяма част от нордическата кръв.

Този нордически кръвен компонент е този, който се свързва европейските народи. По-тесен съюз на германските народи следователно е не само възможно, но и дадено от природата. повече или по-малко нордична кръв, присъстваща в останалите европейски хора е предимно от германски произход.

Ако Европа по този начин не иска да загуби своята уникалност, тогава, преди всичко, господството на нордическата раса трябва да бъде осигурено. Нордическата раса обаче е пострадала най-много с развитието на цивилизацията през последните няколко векове. Така и нордическата раса отчасти почти е престанала да съществува увековечава се в големите градове. Тази ценна раса

Machine Translated by Google

представен и представлява не само сред германските, но и сред всички останали европейски народи, водещия сегмент.
Този факт е особено важен, защото делът на кръвта му постоянно намалява.

Предишната, така наречена европейска цивилизация, има също така имаше вредно въздействие върху здравето на хората.
Болните, слабите и неталантливите биват насърчавани с всички ресурси, докато здравите затова често са били принудени страдат от най-тежката социална несправедливост. В природата, Болните и слабите автоматично се прочистват и само силните и здравите идват да се размножават. Сред така наречените културни хора, които са създали неестествено
среда в тяхната цивилизация, този „естествен подбор“ липсва.

Тук идват мерките на националсоциализма
в игра. В последния час те предотвратяват това белите расата загива в обозримо бъдеще. Нека определим расово добрата и физически и духовно здрава част от народа с всеобхватната концепция за „здрава германска кръв“; така че всички мерки за национално
Социализмът, който пропагандира тази част, се нарича „мерки за насърчаване на здравословния германски кръв“. Тези мерки в националсоциалистическа Германия са в две посоки: първо, те предотвратяват вредното и
второ, те насърчават полезното.

Machine Translated by Google

Националсоциалистическият закон за брака предвижда представянето на брачни документи преди брака. По този начин, в името на най-доброто от хората, бракът може... здравите с вродено болните или здравите с хора със заразни болести да бъдат предотвратени. Предлагането на много благоприятни, безлихвени брачни заеми, от друга страна, улеснява брака на здравите.

Тези току-що споменати мерки на Националната Социалистическата държава обаче винаги е била предшествана, често от много години, чрез подобни мерки на СС.

Есесовецът е подбран и обучен по такъв начин че няма да се смесва с расово чужди или вродено болни хора кръв дори без тези закони.

Но и в други области СС дава добър пример, като предварително върви по нови пътища. СС насърчава връщането на човека към естествените условия на живот чрез безброй малки мерки, например: насърчаване на изграждане на еднофамилни къщи, физическо възпитание и упражнения, завръщане на ценни семейства на земята чрез насърчаване на новото селячество и т.н. ... СС показва, чрез законите на неговия ред и неговия пример, пътят по него което може да доведе до укрепване на нордическата кръвна част постигнато. Подобни ордени вече са съществували, разпръснати през историята, например викингите от Йомс от Балтийско море, германските тевтонски рицари в Източна и

Machine Translated by Google

Западна Прусия и т.н... Тези ордени също приемаха само ценни, бойни мъже и техните постижения бяха съответно впечатляващи. Но им липсваше едно:
те ограничиха законите си до мъжете. Така ценната им кръв не е било съзнателно обгрижвано. Но в крайна сметка това се свежда до това, а именно, че един народ, в името на своето бъдеще, не само запазва запасите си от ценни
кръв, но и го увеличава.

Следователно, Райхсфюрерът СС вече по време на труден период на борба през 1931 г., дава на СС своя мемориален „Заповед за годеж и брак“. В нея на есесовец се възлага задължението да избере съпругата си според
същите насоки, с които е бил приет в СС.
След това съпругата е отведена в клана на СС. Там тя е задължена на същите принципи като самият съпруг ѝ.
Следователно тя се радва на същата почит и същото високо положение уважение.

Следователно СС стои начело в борбата за запазване и укрепване на германската кръв и показва пътя към бъдеще на здрав народ.
сила и културен разцвет. Първият, творчески
работата на СС за тези идеи за кръв е била
признат от Фюрера, тъй като е поверил на
Райхсфюрер СС - укрепването на немския народ.

Machine Translated by Google

От това спазване на националсоциалистическите закони на кръвта и расата изграждат ред, който завинаги ще осигури не само защитата на Райха, но и ще проправи пътя напред във всички важни въпроси на човечеството.
живот. Той става пазител на европейската общност на съдбата. Но особено германските народи са обвързани от този СС орден чрез общата си кръв. С гордост децата на нашите деца един ден трябва да кажат за нас:

„Вие положихте основите на Райха на нашата раса!“

Machine Translated by Google

Когато днес пътувам през Германия и навсякъде
виждам децата, нашето малко русо момче, тогава разпознавам
целта на нашето движение: достигане от
настоящето напред към германското бъдеще.

- Адолф Хитлер

Machine Translated by Google

Потокът на наследствеността

Йохан Себастиан Бак, великият композитор от Лайпциг, свиреше на орган с голямо майсторство в Гарнизонкирхе в Потсдам за Фридрих Велики и поканените от него гости. Бах изливаше душата си като безбрежно море.

„Какво е вечна, божествена музика, господарю! Как успя?“ придобивам благодатта?“

„Прапрадядо ми беше майстор пекар и музикант, прадядо ми беше майстор на гоблени и музикант, дядо ми беше градският гайдар в...“ Ваймар, баща ми беше музикант на двора и град Айзенах, а чичо ми - градски органист в същия град. В продължение на почти 300 години музиканти с това име Бах е живял в Тюрингия и Саксония. Така че тази черта винаги се предаваше.“

Machine Translated by Google

Ауд и Далила

Това беше по времето, когато норвежците заселиха Исландия.
и преживели своята героична епоха. Това беше около една
Преди хиляда години. В северозападната част на острова живял
човек на име Гисли, който бил възхитителен човек. Но бил
презиран от могъщи...
хора, които му завиждаха, и затова той се скиташе наоколо
без мир. Съпругата му, Ауд, останала с него в голямата му нужда
и се грижела за него с безкрайна лоялност. Враговете на Гисли
обаче искали да го хванат, затова опитали...
чрез хитрост.

Техният водач отиде при Ауд и каза: „Искам да направя
да се разправям с теб. Ауд, кажи ми къде е Гисли и ще ти дам 300
марки сребро. Освен това ще уредя...
брак за теб, който е по-добър от сегашния ти.“

Тя отговори така: „Най-невероятното нещо е, че
Струва ми се, че ще ми уредиш брак, толкова добър, колкото
сегашния ми. Но е истина: златото е на вдовица
най-голям комфорт, както се казва. Нека видя дали парите ти са толкова...
изобилно и толкова добро, колкото казвате.“

И така, той изсипа парите в скута ѝ. Тя си играеше с
го с ръката си, но той го преброи и ѝ го показа.
Гудрид, нейната доведена дъщеря, започна да плаче.

Machine Translated by Google

Гудрид излезе навън, изтича към Гисли и му каза:

„Моята приемна майка вече е загубила разума си и иска да

„Да те предам!“ Гисли каза: „Утешавай се, стига...“

смъртта ме заплашва само от Ауд, не е нужно да се страхувам за себе си

живот.“

След това момичето се прибра вкъщи и не каза къде е.

беше бил.

Ейолф беше преброил парите. Ауд каза: „Твоите

парите по никакъв начин не са по-малко или по-лоши от това, което казахте;

Сега ще ми позволиш ли да правя с него каквото си поискам?

Ейолф с радост прие това и каза, че може да го направи.

както тя желаеше.

Од взе парите и ги сложи в голяма торба. После

Тя се изправи и удари Ейолф по носа с торбата

от толкова твърдо сребро, че веднага се покри с кръв.

Тя добави: „Приемете това за ваша лековерност! И всеки

нещастие също! Вярваше ли, че ще продам моята

съпруг на негодник като теб? Вземи това и обиди

и срам също! През целия си живот трябва

помни, негодник такъв, че една жена те е ударила - и

че дори не си постигнал това, което искаше!

...И мъжете трябваше да се оттеглят засрамени... (Туле,

том VIII)

Machine Translated by Google

И имаше един човек в Израел, Самсон, който имаше невероятна сила. Филистимците го мразеха и се опитаха да го убият. Тъй като не успяха по този начин, те опитаха го с хитрост. Те отидоха при любовницата му, на име Далила и ѝ каза: „Убеди го да предаде тайната на неговата велика сила. Тогава ще ви дадем хиляда и сто сребърника, всеки от нас!“

И Далила отиде при мъжа си и се опита да отключи тайната на силата му, защото парите я привличаха много много. Три пъти той ѝ се изплъзваше, но накрая разкри всичко за нея, защото много я обичаше. Той каза: „Косата на главата ми никога не е била подстригвана. Ако беше порязан, щях да стана толкова слаб, колкото всеки друг човек.“

Когато разбра тайната, тя му я издаде врагове. Те дойдоха през нощта, докато той доверчиво спеше. Отрязаха му косата, хванаха го и му избодоха очите, и го отведоха в затвора.

Ауд и Далила - два свята!

Machine Translated by Google

Фермерка: Предавател на наследството на нацията

Рике Герман

По стихотворение от Рут Гийд

Когато Рике Герман беше омъжена, имаше само риза
време, една есенна нощ, тя и съпругът ѝ
плевнята се запали. Пожарът можеше да се види от три мили
разстояние, но докато селскостопанските животни мучаха, можеше
да се чуе винаги оптимистичният глас на Рике Герман към нея
семейство: „От какво се оплаквате? Къщата ни е
все още стои, нали?“

Когато година по-късно болест по говедата и съпътстващото я
голямо бедствие сполетяха целия регион, Рике Герман роди...
първият ѝ син. Много от нейните ценни животни загубиха живота си,
но тя все пак успя да утеши съпруга си: „Това е
наистина тежък удар, но в края на краищата, все още имаме сина си.“

Когато Рике Герман беше омъжена от дванадесет години
години, през цялото време атакувайки работата ѝ във фермата през годината
година и година, със същия несломим дух,
След като плевнята отдавна беше построена наново, тя каза на братовчедите си
от града: „Да се отпусна? Да се пенсионирам? Да се откажа? Никога! Имам седем
синове, които настояват да бъдат отгледани!

Войната започна, когато Рике Герман беше на четиридесет. Три от
Синовете ѝ бяха станали жертви на чужди бойни полета, но винаги
горда и смела, тя каза на всички: „Моите

Machine Translated by Google

синовете умряха по най-добрата смърт, която може да умре някой човек - борейки се за техния Фюрер и техния народ.“

Когато Рике Герман навърши петдесет години, съпругът ѝ почина, с когото е споделила толкова много радост и мъка през годините. Той обаче беше станал твърде стар и болен, за да работи, и смъртта му ѝ се струваше също толкова част от космическия цикъл, колкото всички останали събития в живота, и Тя понасяше самотата си с твърдост и вяра в бъдеще.

Неизбежно дойде време, в което градът и индустрията упражняваха своите изкушаващи хитрости, карайки много младежи от страната да изоставят земеделието и да започнат да орат. Но Рике Герман успя да запази и пресъздавайки за момчетата си дом, където истинските ценности са обичани и култивирани. В резултат на това всичките ѝ оцелели синове станаха фермери като баща си.

Дори когато чертите на Рике Герман започнаха да се сбръчкват се и избледняват от тежък, но богат живот на работа върху фермата, тя все още показваше жизнерадостното сърце, което всяка баба съчувства на добре отгледана и обещаващи деца. И когато станаха достатъчно големи, за да да помага с домакинската работа, Рике Герман успя да намира все повече и повече време да споделя мъдростта си с подрастващото поколение в нейния дом.

Machine Translated by Google

Един ден обаче животът на Рике Герман приключил и, умирайки, тя казала на синовете си: „Злато и сребро, момчета, няма да наследите, тъй като всичките ми житейски усилия и всичките ми инвестиции били вложени във вас и в...“
ферма. Много съжалявам...“ И когато гласът ѝ започна да отслабва, най-големият ѝ син се приближи и, облявайки ръката ѝ със сълзи, заяви: „Майко, целият ти живот беше за нас и ние се гордеем с това, което постигна.“
Твоята кръв - това е нашето истинско наследство. Така че ние, твоите верни синове, също ще изпълним дълга си да продължим напред безсмъртна творба.” Тези думи бяха на Rieke Gehrmann

последна радост.

Machine Translated by Google

Герой от битката при Ютланд

Битката свърши. Фонтаните от вода се сриват, гъсти облаци дим се плъзгат по повърхността на водата. Последните вълни на бронирания колос от 25 000 тона търкалят се през морето, което е било развявано от черупки.

Човек вижда разрушението от битката: „Лютцов“ лежи с носа дълбоко във водата; „Зейдлиц“ е списък, боята изгаря на извънбордовия двигател и от комин огромни, силни пламъци постоянно изстрелват нагоре висок колкото мачтата. На „Зейдлиц“ беше взривен снаряд извади голям брониран лист от задната кула. Този червен-ударен, светещ метал, след което падна в кулата върху патрони, които се запалиха и пламнаха. Топлината е невероятно. Целият кислород в дълбоката кула е бил погълнати и всички там са мъртви.

Пламъците горят от седмата палуба в шестия. Патроните в складовите помещения на шестият етаж също се запали.

Гъсти стълбове дим! Всичко е нажежено до бяло! Поръчката идва през гласовата тръба и телефона от командната палуба: наводнете помещенията за боеприпаси! Ако пожарът

Machine Translated by Google

Ако стигнеш до помещенията за боеприпаси, целият кораб ще се взриви! Няма отговор. Всички са мъртви! Огънят достига пета палуба. Същите пламъци създават такава топлина, че стоманените стени започват да светят. Отново се изпращат заповеди: „Наводнение! Наводнение!“ Всички на кораба знаят: ако огънят стигне до помещенията за боеприпаси, „Зейдлиц“ ще се разлети на парчета. Всички питат: Очистени ли са помещенията за боеприпаси? наводнен?

„Не, няма отговор!“ Сега стоят 1400 мъже запечатани помещения, всяко от които очаква момента, в който помещенията за боеприпаси ще експлодират и те ще бъдат взривени на атоми. Никой не смее да напусне станцията си; това са секунди и минути на най-страшната тревога! Тогава идва помпеният работник Мюлер. Той знае, че има резервен клапан за наводнение на задната бронирана палуба.

Докато стои пред бронираната палуба, той вижда, че то е нажежено. До него са петима моряци и котелни, които искат да рискуват същата стъпка: „Не можем да преминем, бронираната палуба е нажежена!“ И Помпачът вижда, че палубата наистина е нажежена. Той знае, че съдбата им ще бъде решена за секунди.

До него е котелното с дървени чехли: „Дай ми дървените си чехли!“ Работникът на помпата Мюлер ги нахлузва върху обувките си и бърза през бронираната палуба.

Machine Translated by Google

Обувките се запалват. Той стои пред потопа.
клапан. Той иска да отвори последния клапан, който ще
наводни помещенията за боеприпаси - окончателното спасение
на кораба - с едно хващане! 1400 души чакат това хващане, което ще
решават живота и смъртта. Помпачът Мюлер се взира в
клапана за наводняване и вижда: той е нажежен!

И си казва: Все още стоиш на
„Зайдлиц“, 1400 другари са все още живи под теб, ти
трябва да ги спасиш, трябва да рискуваш да се хванеш за нажеженото до червено
клапан! Помпачът Мюлер - първо изкрещя, после го сграбчи
здраво и го завъртя - после го сграбчи отново и го завъртя още
малко, докато голите му пръсти буквално
сготвени.

Помпачът Мюлер беше спасил „Зайдлиц“ и
1400 германски другари!

Machine Translated by Google

Лидерът на Датската националсоциалистическа работническа партия:

Под ръководството на Адолф Хитлер

от Фриц Клаузен

Когато камбаните за мир зазвъняха след първата голяма война, мощен стремеж към живот, който беше толкова възпрепятстван много години след войната, отново се събуди в хората.

Сега всичко, което беше пропуснато заради войната трябваше да бъде компенсирана, сега всичко което беше разрушило, трябваше да бъде възстановено. Щастливото бъдеще би трябвало да позволи спомена за ужасите му да бъде забравен, а радостното утвърждаване на живота би трябвало да изсуши сълзите на страданието. Но сякаш - заедно с много смели и способни мъже, които войната беше пометнала далеч, а заедно с многото силни жени, които то беше пречупило - цялата сила, която би трябвало да изгради това бъдеще, също беше загинала.

Младежът, който мечтаеше да му бъде позволено да се покаже силите си, сега вместо това трябваше да изпитат мизерията на безработицата. Мъжете, които се стремяха да разширят дома си и работното място трябваше да признае, че заетостта и заплатата вече беше ипотекирана и че те сами трябваше да плащат тази ипотека. Старите и болните, които се надяваха на подкрепата и помощта на младежите и от силните мъже, трябвало да просят, за да умрат от лишения и нужда.

Machine Translated by Google

Кръвопролитията на войната продължиха в кървава бунтове и боеве, в които селянинът се противопоставяше сънародник. Нова омраза и нова враждебност нараснаха сред хората. Отричащите и разрушаващи сили, които бяха се направили господари по време на войната, не го направиха губят майсторството си дори след края му.

Мечтата за щастие се превърна в неспокоен лов за печалба. Копнежите за могъщо бъдеще трябваше да направят начин за изискванията на деня. Безчувствена, отричаща живота парична власт беше сложила задушаваща хватка върху хора и създадени от утвърждаване на живота, умора от живота, така че постоянно нарастващ брой хора доброволно сложи край на живота им. Безчувствената парична власт породи също така безчувствено и отричащо живота поколение, което - вместо да вперят поглед в дълбокото море на вечността и безкрайността - фиксираха го върху светското, крайно и земно, и по този начин разкъсаха моста, който ги свързваше, чрез вечната верига от поколения, с вечността.

Със сляпо лекомислие и безотговорно безразличие, народите на Европа се приближаваха към своя упадък и унищожение. Това не се случи само в тези страни който е участвал в кървавия конфликт, не само случило се сред хората, които са били победени, по-скоро също и сред тези, които не са участвали в изобщо се боря.

Machine Translated by Google

Отговорните държавни глави и водещи политици
не искаше да види и да скъса с развитието в
които отричащите и разрушаващи сили навсякъде
притежаваха доминиращо влияние. Те се сблъскваха с всички
антиживотни и подривни усилия без чувство или действие.

Управниците само се стремяха да създадат впечатление за своите
собствената си незаменимост чрез участие в многото
международни конгреси и конференции, които отбелязаха
следвоенния период или чрез посещение на многото безполезни
парламентарни преговори. И докато тези
парламентарните преговори все още бяха в ход,
отричащите сили са се превърнали в неограничени господари в
една от най-големите и най-богати държави в света.
През планини от трупове и неописуема мизерия, те
превърнал в реалност думите на Фридрих Енгелс, че
„Всеобщото унищожение е първата предпоставка за света“
революция“.

От империята, чиято основна форма някога е била
създадени от духа на скандинавските викинги, те отново и отново
обявиха за своя цел желанието си да угасят и
унищожи всичко, този дух и другите формиращи сили
на света, който бяха създали. Оттук те насочваха
растеж на комунистическите партии на всички страни, които,
както самите те информираха света по време на своя световен
конгрес през 1928 г., бяха само части от една голяма, обхващаща
целия свят комунистическа партия.

Machine Translated by Google

Тук те организираха Червената армия, чиято задача беше насилствено да заличи уникалността на народите и всичко, което е било създадено като ценности от тази уникалност в различните страни.

И единият дори е приемал техните пратеници в тези страни, а другият е давал възможност на държавните глави да разтърсят... ръцете на тези пратеници, които все още бяха червени от кръв на най-близките роднини на тези държавни глави.

Но точно както водещият човек на Европа се изправи пред това развитие, заслепен и безотговорен, така и във всички страни се появиха сили, които се разбунтуваха срещу тях. Много от имената на онези, които се опитаха да променят това развитие, са забравени, а много от тях никога не са били... знам; за опитите им да се преборят с разрушението твърде рано са се затруднили или са поели по погрешни пътища.

Така окончателната победа беше отказана на победоносния германски свободен корпус, защото тогавашното демократично-марксистко правителство на Райха - поддавайки се на натиска на световните демокрации - го принуди да се откаже от борбата си.

В Италия се възникна мощна съпротива, където ефрейторът Бенито Мусолини, който беше тежко ранен в световна война, изгради фашисткото движение за борба срещу колапса.

По време, когато комунистическата Червена република имаше вече беше обявено в Южна Германия и Унгария и съветското управление изглеждаше напълно осигурено през

Machine Translated by Google

Русия, той събра своите фашистки бойни формирования и поведе ги отвежда в Рим, където е назначен за министър-председател на Италия от краля. По време на възстановяването на силна и енергична държавна власт, Мусолини успява да събере своите хора от многобройните партии и пропасти, които са разкъса го. Целта му беше отново да събуди силния държавно-изграждащите сили на великия древен Рим. Той видя сътрудничеството между световния капитал и марксизма и неговите последици във големите тайни ложи на масонството.

В Германия Адолф Хитлер се бори срещу същите врагове и техния общ еврейски произход. Той продължи от идеята, че съдържанието на живота на хората трябва да бъде регенериран.

Той даде на немския народ задачата да размисли върху своето първоначална сила.

Той събуди тази сила в общество, чиято основна силните страни вече бяха дълбоко заровени от силите на подривната дейност... в народ, в който всеки вече се противопоставяше на всички останали... в държава, чиито основи вече бяха разклатени от неизбежния комунистически строеж... революция. Народната сила, новосъбудена от него беше толкова силна, че не само потуши подривните сили в собствения му народ, по-скоро би могло и да унищожи ги навсякъде, където заплашваха Германия и Европа от други страни.

Machine Translated by Google

Когато генерал Франко събуди тези сили в
Испанският народ през 1936 г., за да спре комунистическото разрушение и червените убийства, които измъчваха страната, легионът „Кондор“ на Адолф Хитлер, заедно с испанските и италианските съюзници, успя да осигури победа. Адолф Хитлер не само събуди народа си да
осъзнават необходимостта от решение на
многото изисквания на времето; той го доведе до осъзнаване на вечните изисквания на живота. Той отново събуди у народа си мечтата и копнежа да се стреми през времето и пространството; той събуди волята да придаде форма на този житейски възглед във времето и пространството. Той знаеше колко тясно е човекът обвързан с клана си и как точно се крие сигурността
тук, за да може да построи мост към бъдещето. Той знаеше
че това признание за великото чудо на кръвта-
връзката и наследствеността водят до прозрение за онзи божествен закон, който определя живота и който е най-висшият израз на всяка човешка общност.

Чрез това признание призванието на Адолф Хитлер далеч
надхвърля просто германската мисия; той е далеч
повече от просто защитник на европейските земи в
общ смисъл. Той е великият откривател и архитект на
европейските народи и не на последно място от онези народи, чиято близка кръвна връзка със собствения му народ той самият
толкова често силно стресирани.

Machine Translated by Google

Така че неговата мисия е валидна и за Дания.
развитието в Дания не се различава ни най-малко от
тази в други европейски страни и ако Дания
принадлежи към онези страни, които по време на Първата световна война
Войната правеше пари, такъв беше и следвоенният период тук,
даде своя отпечатък от безработицата, икономическите кризи, с
техните фалити и принудителни търгове, социална нужда,
нарастваща престъпност и самоубийства, както и намаляваща раждаемост.

И в тази страна някой опита ли се да прегради това
развитие. Човек се опита да промени законите в този
създават нови политически партии, чиито цели и пътища обаче
са забравени; човек се опитва да разбие старите
партита; но мъжете, които предприеха това, умряха в бедност
и забравено.

Човек създава движения и подготвя масивни
трансформации на държавата, без обаче да е в състояние да
елиминирайте отричащите и разрушаващите сили и без
да може да предотврати същото разрушение
Дания, която е била планирана за европейските народи,
ако Адолф Хитлер не беше победил тези сили.

Ако обаче Дания отново преживее национална
пробуждане, тогава то не трябва да се приписва единствено на
външна отбрана - която Адолф Хитлер е създал за нас,
също и срещу силите на разрушението - по-скоро към това велико
мисия да покажем и на нашия народ пътя към колекцията
на първоначалните му стойности.

Machine Translated by Google

Той е и за нашето време единствената възможна сила, която може да формира фигура на Один в Дания от мъртвото тяло на Имир, така че и духът, и волята да намерят общ израз в налична фигура. Той не само ни е показал на нас, датчаните, пътя обратно към подлинейния животоглед на героичната епоха, но и е повел нашата младеж към...

нова борба срещу световния враг в тази война
театър, където някога ни беше даден нашият национален символ, Данеброг, от могъщите небесни сили. Той също така събуди вярата в нас, че отново могат да се появят красиви произведения на изкуството и архитектурата, подобни на тези, които все още свидетелстват за стремежа на нашия народ през космоса
и към мечтата си през времето - за разлика от тези животи-
отричащи и мъртви чудовища, произведени в нашата празнота
време.

Само чрез това голямо житейско усилие можем ние, датчаните, отново да постигнат този прав, радостен и активен живот тук, на земята които Грундтвиг пее, и отново да вървим с изправените крачки на нашите благородни бащи, отново да живеем със същата ценност в замък и колиба и отново да виждаме с очи, които са били
създаден да гледа към небето, буден за всичко красиво
и страхотно тук долу, и въпреки това интимно с
дълбок копнеж и изпълнен с блясъка на вечността.

Machine Translated by Google

Великият норвежки поет Хенрик Ибсен е писал до своите приятел, писателят от Шлезвиг-Холщайн Стродтман, за вътрешната граница на Скандинавия с нововъзникналата Германски Райх:

„Аз гледам на скандинавското човечество само като на междинен етап към обединението на цялото, велико германско племе“.

„Ако си мислех, че в края на краищата ще застанем неподвижно с изолирано скандинавско общество, тогава никога повече не бих сложих перото си в мастилото, за да популяризирам това нещо.“

Machine Translated by Google

Смяна на сезона, смяна на съдбата

Пламъкът гори до пламък, докато не изгори,
Огънят получава живот като огнено семе -
Човекът също предава искрата.
Фолклорният пламък никога не угасва.
- От Еда

В продължение на милиони и милиони години нашата планета е била обикаляйки около слънцето, около майката на целия живот на нашата земя.

Но само чрез виждането, търсенето и разбиращият дух на нордическия човек направи благородното, вечно редът на слънчевата система навлиза в съзнанието на човечеството.

В лятното и зимното слънцестоене те разпознаваха безмилостния закон на „умри и се прероди“ и го потвърди с предизвикателно приемане.

Неделите бяха техните празнични дни, но слънцестоенето беше свято за тях. тях. В нощите на лятното слънцестоене те се запалваха огньове по висините като знак на жизнената воля и творчеството-воля, противопоставена на силите на нощта и отричането.

За тях зимното слънцестоене - с постоянно завръщащото се светлина - беше символ на вечността на борещия се живот.

Machine Translated by Google

Така те подредиха живота си в рамките на благочестив ред. В тази вяра те носеха слънчевия знак, свастиката, като техен свещен символ.

С тази вяра и под този знак, индогерманският хората са влезли в светлината на историята преди 5000 години.

Където и да са отивали по време на далечните си пътешествия, цари хаос отстъпиха пред заповедта, земята разцъфна и плодородие и жетва благословиха пътя им.

Дали са проникнали в далечните степи на северна Русия като факелоносци на човешкия ред или образувани държави в Азия, дали са пеели най-много красиви песни за светлината като арийски перси или като Елините запалиха олимпийския огън, независимо дали празнуваха празникът на непобедимия човек в римския сенат и оттук да създадат световна империя; където техните горяха огньове, имаше обрат на съдбата от тъмна нощ в ясен ден.

„Човекът също предава искрата. Народният пламък никога излиза.“

Младите хора продължиха древния обичай на огън на слънцестоене по пътя им, поколение след поколение, като носители на свещения сан и светлината на културата.

Германският народ влиза в историята.

Machine Translated by Google

кимбрийци и тевтонци, вандали и шваби, и
Много други германски племена въвеждат нова, блестяща ера
по време на придобиването на нови земи.

В борба, продължаваща повече от хиляда години,
Изграждащият се германски човек се бори срещу безредието и
срещу силите на разрушението в Европа.

Неговата родна селска сила създава от блатото и девствената
гора богатството на европейските полета. От
духовната сила на творческия германски човек извира
преди всичко висотата на европейската култура. Но само
героичното величие на германското войнство защитава
жизнената общност на Европа в решителните битки срещу
постоянно атакуващите номадски народни маси от Близкия и
Централна Азия.

Верни на тази съдбовна традиция, най-силната и най-
обединена сила на нордическо-германското човечество ,
Райх, днес води безмилостната борба за съществуване
Животът на Европа.

Под силното ръководство на дучето, Италия обхваща
южния фланг на континента в упорита битка: за
Днес силите на тъмнината отново се изправиха срещу
носителите на културната воля на човечеството.

Поразена от слепота, англосаксонската плутокрация от
танцът му около златния телец предава честта му
собствена германска кръв.

Machine Translated by Google

Покварени от отровата на еврейския болшевизъм, масите милиони съветски войници водят ожесточена битка за един свят революция, за бунта на по-нисшите.

С тежестта на законите на природата, силата на светлината е призована към решението срещу ужасите на вечния нощ.

Ден или нощ -

Живот или смърт -

С пламтящи пламъци нашите предци утвърждаваха силата на светлината и живота.

И пламнат също, ако пламъците на нас, техните потомци.

Machine Translated by Google

Лятно слънцестоене 1941 г.!

Никога досега в историята не е имало толкова огромна армия сила, събрана на слънцестоенето за съдбовната битка, както ясната нощ на 21/22 юни 1941 г.

Светата сериозност обзе всички, които разпознаваха какво е беше за: съществуването или несъществуването на арийска кръв и следователно и на самата европейска култура. От Арктическо море до Черно море, колоните на германците и техните съюзници армии се разбиваха във вражеските маси. Ужасните картина на смъртната опасност, която заплашваше хората на Европа стана видима:

Огромни враждебни маси в безброй съветски армии, с гигантски арсенал от оръжия, бяха готови за нахлуват в сърцето на Европа, когато ударите на Германските въоръжени сили ги удариха.

След първите победоносни битки при Бялисток и Минск, при Сала, Смоленск и в Украйна се водеха боеве, шокиращото знание беше ясно, че светът никога не е преди да е виждал подобно нещо.

Какво беше натрупано срещу Райха и Европа беше огромна банда от кръвожадни и долнопробни - но упорити - същества.

Machine Translated by Google

Ако хуните и конниците на Чингис хан бяха
бич на човечеството, който премина през Европа, а след това през
тази борба, героичната младеж на Европа се вгледа в
коварен поглед на систематично брутализиран и
животинско чудовище.

Русия, ти, добра и красива земя, в такива ръце!

Четири пъти в историята е бил направен опит да се
интегриране на тази голяма страна в сферата на европейското
култура.

Първите носители на култура са били индогерманците
хора. Тяхната творческа работа е засвидетелствана дори днес от
техните скандинавски сгради (каменни могили) и те оцеляват
в гробните им могили като вечен паметник.

Но силите им не бяха достатъчни, за да успокоят
диви народни маси в огромното пространство.

Хиляди години по-късно, през втори век пр.н.е.,
нови, нови посланици на европейския морал и култура
проникна в района между Дийпър и Днестър.

Те бяха германски хора от народното семейство на
Готи.

Отново германските земевладелци и воини
завладя некултурността на широката земя. В усилието си
В продължение на много векове те разширяваха великата империя на
Готи от Балтийско море до бреговете на Черно и

Machine Translated by Google

Каспийско море, с неговите широко разпръснати, независими центрове на заселване.

Земята сякаш беше спечелена за европейците житейска общност.

В този период обаче смесването на раси в Римската империя Световната империя вече беше приела заплашителни форми.

И отново, германският народ не е бил числено достатъчно силен - и не е достатъчно осъзнат за възможностите на тяхната комбинирана сила - до едновременно настъпват срещу Рим и да прикриват своите източния фланг срещу народните маси на Азия.

Така тази готска империя падна жертва на нападението на Хуни през четвърти век.

Нощ и дълбока тишина отново паднаха над тази широка земя.

Минаха векове.

След това обаче нордическият огнен дух подтикнал нови племена до значимо творение.

Дори преди края на времето на великите, германски придобиване на нови земи, около 860 г., викинги от северът проникна в неизкупената земя и създаде

Държава на викингите.

Новгород и Киев стават столици на тази империя и икономически центрове от най-голямо значение.

нивите отново дадоха плодове, земеделието и търговията процъфтяваха.

Machine Translated by Google

Богатите земи на изток и Близка Азия, както и европейските земи се допълваха в интензивна търговия в това естествено жизнено пространство.

Въпреки това, нова буря от разрушения се задаваше далечната сивота на широките степи на Азия:

Чингис хан разширил могъщата си Монголска империя от Тихия океан до Силезия. През 1224 г. Киев е завладян. И когато армиите му тръгнаха към на юг и запад, светлината на това обещаващо творение на Викингите бяха унищожени.

Остатъците от кръвта му бяха абсорбирани в Славянско население. Векове наред земята отново спеше в здрачът на безкултурността.

Около 1700 г. руският благородник и по-късно цар, Петър Велики се опитал да управлява Русия по европейски начин. Но с твърде много числено превъзходство малката творческа сила на германците от Балтика и също от Швеция, разбира се, в дългосрочен план беше невъзможно да се даде на тази гигантска страна твърдо ръководство състояние.

Опитът продължи два века. Но тази държава оставаше мъртва фасада. Зад нея се криеше безформеност на десетки етнически групи, които са били смесени в пъстра смесица по време на фолклора скитания от Азия към Европа.

Machine Translated by Google

Тази фолклорна смесица, измъчвана от дивотата на степните раси, през цялата си история е била разкъсвана между култура и липса на култура, между дисциплина и недисциплинираност и между смиреното благочестие и безбожието. Това беше подходящото оръжие за убийство за вечния Евреин срещу арийско-нордическата човечност на Европа.

В резултат на кървавата жертва на руското управление стратите в Световната война, пътят за подчовечеството и евреите беше отворена и затова болшевизмът можеше да триумфира в 1917 г.

Останалата нордична кръв беше изклана и зачатъците на европейската култура са елиминирани.

Много милиони хора станаха жертва на това еврейско-Болшевик [1] интоксикация.

Това, което се случи след това в Русия, може само да се илюстрира с пример с животно:

Появиха се нашите домашни любимци - горе-долу много преди поколения - от диви животни чрез развъдни мерки.

Ако човек ги остави отново да се развихрят за няколко поколения или ги поставя в лоши ръце, те ще дивотата става още по-разкъсана и странна, отколкото те бяха в естествената си дива природа.

[1] кратка нечетлива дума се намира между „болшевик“ и „опиянение“ в текста на Карл Хамер.

Machine Translated by Google

Според този принцип, под еврейско ръководство, руският народ е бил умишлено изтласкван с камшик в дивотата на глутниците.

Това беше предвидено от дяволския демон на еврейството, могъща група от милиони азиатци, обезумели, трябва да разкъсат освен европейските хора.

Само в един бездушен свят, лишен от нордическо-германско хора, вярваше ли Юдея, че е възможно да се постигне това мрачно световно майсторство.

Имаме примери от най-новото време от изнасилени гранични държави Литва, Латвия и Естония.

Започвайки от юни 1940 г., Съветите не само унищожиха цялата арийска управляваща прослойка, убивайки десетки хиляди в процеса, но в Литва и Белия Русия също започна, директно на границата с Германия Райх, за да се заселят киргизи, калмуци, татари и членове на други номадски племена.

Европа е трябвало да стане номадизирана и нейната богатият културен пейзаж, след грабителско нападение, би се превърнал в пустош, лишена от хора.

По-съдбоносно от всякога, Европа се противопостави преди старата задача да се бори със силите на унищожение.

Точно както народите на Европа по време на великия исторически период решенията от миналото стояха под ръководството на

Machine Translated by Google

Германски мъже, решени да се защитават срещу
общ враг, така че марширувайте и в тези дни, най-добрите
част от европейската младеж на страната на Райха към
победа и обрат на съдбата.

Никога преди в историята германският народ не е
притежаваше такъв велик лидер, какъвто имаме днес, добрия
късмет да имаш.

Целта на тази борба обаче е финалът
преодоляване на вечната опасност от изток.

Какво са направили индогерманските народи, готите и викингите
не може да се постигне в дългосрочен план, това сега трябва да бъде
доведено до решение и обезпечено завинаги.

Преди повече от хиляда години викингите създали
тяхната подредена империя в района около Новгород и
Киев, героично и самостоятелно.

В същия район се бие и днес - със същата храброст
и в рамките на германските въоръжени сили - а
Германска дивизия, която носи името Викинг с
гордост, за европейски обрат на съдбата.

Machine Translated by Google

Архиепископът на Кентърбъри, примасът на Англиканската църква заяви през декември 1936 г.:

„Предупреждавам за опасността от безбожието. То е само...“ твърде добре известно, че в Съветския съюз голям човешки общността е погълната от агресивен безбожието и антихристиянските учения на класова борба. Човек трябва да бъде нащрек, за да предотврати този дух да проникне и в английския народ.“

В края на юли 1941 г.

„Скърбейки за жертвата, аз съм дълбоко трогнат от бляскавата храброст и сила на руския народ, който високо държи знамето на цивилизацията в борбата срещу фашизма. Убеден съм във вашата евентуална победа.“

Machine Translated by Google

Германска господарка

от Гисласага

Сега Ауд Вещайнстохтер стана съпруга на Бюл
и завзеха фермата заедно с Асгерд. Шестдесет глави
добитък стоеше в обора. Не след дълго хората забелязаха, че от
всички исландски жени тя със сигурност е първата по отношение на
грижа и умения. От
В поведението ѝ човек можеше да разпознае нейната умност и
трудолюбието ѝ и опита ѝ в много неща.

Но също така беше показано, че тя никога не е ставала арогантна.
Повече от всички други жени, тя беше справедлива и приятелски настроена към
нейните подчинени, а тя също беше щедра.

Гисли Торбьорнсон често се усмихваше несъзнателно, когато
Той видя Од на работа; той се стопли и зарадва
с идеята, че тя е станала негова съпруга. Бракът му
с нея имаше спокоен, топъл съвместен живот, взаимна грижа
и създаване на средства за укрепване на клана.

Външно човек не забелязваше много от тази дълбока връзка:
защото Гисли и Ауд бяха пестеливи и сдържани в изразяването на
чувствата си, точно както бяха научили от своите
предци според истински германски маниер.

„Да сложиш ръце в скута си, означава да ги сложиш на грешното
място!“, често казваше Ауд, докато се смееше на младите си
прислужници. А младите прислужници се изчервяваха, ако Ауд

Machine Translated by Google

хванаха ги да сънуват и след това те работеха с
двоен ентусиазъм. В началото вероятно този или онзи
мърмореше, но мърморенето скоро спря.

Как би могъл човек да не работи, когато самата съпруга...
дай такъв добър пример.

Ауд стана много преди зазоряване, за да приготви извара и да
пекат хляб.

В Бюл имаше много други наематели; всички искаха
да се наситиш.

И колко добре знаеше как Ауд Вещайнстохтер
пригответе храна!

Малката кухненска прислужница Хрефна охотно ѝ помагаше.

Други задачи дойдоха след ранната работа.

Когато мъжете се появиха в залата, там вече беше
гореща овесена каша на масата и ароматът на
прясно изпечен хляб, пълен с широко пространство.

Од ги подкани да се включат. Шегите се разляха един след друг.

Да, имаше добър дух на взаимно щастие в
Бюл!

Човек се заемаше с ежедневната работа с радост и всеки с радост
Започнатата задача протича добре.

Външната работа беше разделена между земеделските работници,
но вкъщи Ауд и Асгерд бдяха над задачите
на прислужниците, търкането и почистването, печенето на хляб
и приготвяне на медовина и храна.

Machine Translated by Google

През лятото се браха горски плодове и градински растения грижи за - през зимата жените прели и тъкали.

Красиви, цветни дрехи се появиха изпод дрехите на Од умели ръце. Изумени, другите видяха как тя дърпаше златна нишка след златна нишка през червената коприна на празнично облекло. Понякога тя насочваше думите си към прислужниците и да ѝ разкажат за родината си, относно родителите и братята и сестрите.

Те се разбираха добре, прислужниците и господарката им. Често Хрефна, Торгард и Вигдис говореха как различно беше Брюл от времето на Ауд Вещайнстохтер управлявана и администрирана там като съпруга.

Machine Translated by Google

„Очаквам сила от този човек; той поддържа

достойнството на закона. Но единствено по благодат жената управлява.“

- Фридрих Шилер

Machine Translated by Google

Дете и брак

от Фридрих Ницше

Ти си млад/а и желаеш дете и брак.

Но аз ти казвам: ти човек ли си, който би желал дете?

Победител ли си и самопреодоляваш ли себе си,

Господарят на сетивата, владетелят на твоите добродетели?

И така, питам те.

Или животинското и похотта говорят от желанието?

Или самота? Или недоволство от себе си?

Искам твоята победа и твоята свобода да желаят дете.

Трябва да издигнеш жив паметник на победата си и твоето освобождение.

Трябва да надградиш себе си. Но първо, за мен ти ти самият трябва да бъдеш изграден, квадратен по тяло и душа.

Трябва да се размножавате не само напред, но и нагоре!

Нека градината на брака ви помогне в това.

Machine Translated by Google

[ЗАГЛАВИЕ, ДОБАВЕНО ОТ РЕДАКТОРА]

Немска мисъл

от Кърт Егърс

Немската мисъл не издига нереалистични теории и надежда за чудеса, а по-скоро цени човека според значението му за общността.

Той измерва живота на индивида спрямо живота на цялостта на народа.

То измерва настоящето с мярката на бъдещето настояще.

Така стойността на индивида става малка пред величието на общността.

Така ли ценността на личността става голяма в по отношение на неговия образцов ефект върху общността.

Machine Translated by Google

Молба на един баща

Офис на СС получи следното писмо от
баща на тежко ранен холандски есесовец:

„Миделбург, 24 септември 1941 г.“

„С настоящото потвърждавам получаването на - и Ви благодаря за - Вашето писмо от 15-те ти този месец. Мога да ви информирам, че получих писмо от сина си, в което той ме информира, че лявото му око е толкова увредено, че не може
вече не виждам с него.“

„Той обаче е весел и жизнерадостен. Отново и отново чета в писмата му, че цената, която е платил за своето
Фюрер, не е твърде висок. Но забелязвам в писмата му един страх и една молба: страхът да бъде обявен за негоден за
дълг. Неговото желание е да продължи да се бори за Европа
регенерация.“

„Синът ми Ханс има само едно желание: да не бъде уволнен,“
но да продължи да изпълнява дълга си някъде като войник.“

„Нашето желание е Ханс да е тук в отпуск за...“
кратко време. Начинът, по който нашият Ханс е изрязан, най-лошото нещо това, което може да му се случи, е да бъде уволнен като
негоден за служба. Затова ви моля да направите всичко възможно
за да се предотврати това.“

Machine Translated by Google

От заповедта на един корпус за деня
от командващия генерал

След една от ожесточените битки на североизточния фронт на Йелня, групата Фьорстер от мотоциклетния отряд 1./SS батальон - който имаше за задача да охранява ротата ляв фланг - беше установено, както следва:

Ръководителят на групата, СС-унтершарфюрер Фьорстер, с ръката му върху детонационния пръстен на последната ръчна граната, прострелян в главата.

Първи стрелец, СС-Ротенфюрер Киалбер, с картечницата все още е на рамото му и един патрон в цев, прострелян в главата.

Вторият стрелец, СС-Щурман Бушнер, и третият стрелецът, СС-Шуетце Шима, мъртъв в окопите си.

Соловият пратеник, SS-Sturmmann Oldeboershuis, коленичил мъртъв пред машината си с ръка на волан, падащ в момента, в който той беше трябваше да приеме последното съобщение.

Шофьорът, SS-Sturmmann Schwenk, е мъртъв в своята окоп.

От врага, един видя само мъртви - лежащи наполовина кръг около позицията на групата - в рамките на ръчна граната диапазон.

Machine Translated by Google

Пример за концепцията за „защита“! С благоговение Стоим пред такъв героизъм!

Предложих тези имена да бъдат публикувани на почетна страница на германската армия.

Machine Translated by Google

Неутралност и германски усилия

„...и това заявявам ясно - искам да знам и чуя“
нищо неутрално... ако стигна до граница, трябва
обяви се за студен или топъл, защото Бог се бори срещу
дяволът е тук. Ако искаш да се придържам към Бога, тогава ела
за мен. Но ако предпочиташ да се държиш за дявола, тогава ти
със сигурност трябва да се бори срещу мен. Tertium non dabitur,
Няма трети вариант, това е сигурно. Какво е това нещо?
Това ли е - неутралност? Не го разбирам.“

- Густав II Адолф, крал на Швеция, до Георг Вилхелм
от Бранденбург, през 1630 г.

В тези седмици и месеци се решава съдбата на Европа за
цялото бъдеще. Германски доброволци със здрав инстинкт от
германските земи на нашия континент.
са решили да се бият на страната на Райха. Отвъд
че цели народи смело са се събрали за борбата за Европа, дори и
тези, които не са пряко свързани по кръвна линия с германския
народ, но са тясно свързани
свързани с него като съседи или чрез обща история.

От друга страна, имаше и има държави, чиито
позицията първоначално не беше ясна. Те се обаждаха и се обаждаха
самите те са „неутрални“.

Machine Translated by Google

С течение на времето стана ясно, че дори безцветното отношение на тези други не беше съвсем такова неутрално, както изглеждаше отначало; защото когато стана сериозно, те решено отчасти в полза на Англия и евреите, следователно против Европа и нейният Нов Ред. Управляващите плутократични слоеве от тези „неутрални“ хора никога не са се замисляли наистина оставайки неутрални. Те вече бяха, много преди избухването на войната, отказват се от националния си суверенитет с това, че първо са предоставили териториите си на разположение на духовното развитие на враговете на Райха; т.е. те се отказаха от своите информационни служби, преса и радио и толерираха съюзническите шпионски организации на своите „неутрална“ земя.

Чест, гордост и независимост - какво направиха тези неща лошо за тях, само да бяха останали пълните им чинии непокътнати! Колко горди, от друга страна, могат да бъдат тези мъже и жени, които, въпреки всички преследвания, още тогава утвърдиха идеите на новото хилядолетие по тези земи!

Но това, което техните идеологически опоненти там наричаха неутралитетът, в най-добрия случай беше самозаблуда. Обикновено обаче това беше опит за хитро заблуда на Райха и собствените им хора. Никой от техните ловци не вярваше в дългосрочен успех на тази илюзорна политика. Много преди това те събраха смелост за „трудното решение“ - „за“

Machine Translated by Google

заради народа си“ - да напуснат страната, самолетите им стояха с пълни резервоари и в готовност. Този жалък полет беше просто логичният завършек на цялата им работа, точно както окупацията от германските военни на земите, които бяха
подведени. Така че техните изоставени хора в нужда трябваше да направят първата стъпка, за да разберат ситуацията си. Това означава, че е трябвало да осъзнаят, че с помощта на своите плутократи, те просто бяха въвлечени във войната плановете на Великобритания като пешки. Те трябваше да продължат признаят, че Англия е уважавала тяхната независимост и е оставяла хляба в кошниците им само докато те са били полезни като пешки. Това признание трябва
бяха горчиви. Толкова горчиво, колкото винаги е, когато човек трябва признава фундаментална грешка, върху която се е опитвал да се справи изгради цялото си съществуване.

Широки кръгове в окупираните „неутрални“ райони все още не е склонен дори частично да разбере ситуацията.
Защо и на какво е това безплодно състояние на упорита раздразнителност? Защото нашите врагове успяха - в едно отношение - наистина да „неутрализират“ тези хора. А именно, те
отнели визията им за историческото им, германско произход, за собственото им достойнство, за политическата реалност и за истинско европейско отношение на властта. В това, че те
бяха подпомогнати през последните години от еврейските емигранти от Германия. В съюз с тях те успяха да

Machine Translated by Google

постигат пълна парализа на политическата мисъл в малките демокрации с германски произход: всяко безпристрастно, независимо развитие на политическата мнението там беше унищожено до най-малкия останки. Само по себе си здравословното желание за притежание, здравословният инстинкт за придобиване и просперитет, вече не са предназначени само за поддържане на живота, а по-скоро са издигнати до съдържание и цел на самия живот.

Така че честта и гордостта трябваше да закърнеят. Който и да е в тези земи, които се гордееха с притежанието на „свобода и човешки права“, си взеха свободата да мислят и действат различно от системата, отколкото „обществото“ или отколкото масите, беше бойкотирано и икономически разрушен. Така духът на търговеца се надигна и задуши всеки спомен за героичния произход на Германски народи, както и волята за ясно решение. Едно живееше само за деня и си заравяше главата в пясъка. Следователно, човек дори бегло не вярваше, че един ден, и дори в близко бъдеще, решенията ще бъдат изискваше, с което човек не можеше да се откаже или да се подкупи пари.

Че този дух на разпуснатост и безчестие не напълно заразяват хората, е доказано от смелите мъже и жени, които още много рано предложиха своето имущество и кръв за победата на

Machine Translated by Google

Националсоциализъм в техните земи. Не на последно място бяха и тези
селски кръгове, следователно хора, които не живеят като
еднодневни насекоми, а по-скоро са свикнали да гледат отстрани
няколко поколения, било то с растения, било то с
развъждане на животни или пък със самите тях от наследствено
стопанство в наследствено стопанство. Тези националсоциалисти
не само са говорили за неутралитета
никога не е съществувало наистина по тези земи и че тези земи
бяха свързани с Великобритания. Не, тези национални
Социалистите отидоха по-далеч: пространствените връзки на
техните земи, по-задълбоченото разбиране на историческите
връзки и истинското европейско отношение на силите ги доведоха до...
следното разпознаване: Неутралността е в този момент
морално невъзможно, когато кръвнороден народ се бори за
живота си и на своите братя. Според това признание хиляди
доброволци от тези германски
земи, съседни на Райха, след това се стичаха към фронта.
Кръвта им, която тече за общата борба, един ден неразривно ще
свърже германските държави.
отново.

Ние, германците и „неутралните“, обаче трябва да размислим и
опитайте се да си представите следното: Как би стояло с
честта и уважението на тези „неутрални“ хора, ако те
Не бяха ли дошли доброволци от техните редици?! Тези
доброволците чрез своите усилия и като първи

Machine Translated by Google

отвориха портите на земите си, за да позволят входа на нова, велика съдба. Чрез ясната си позиция за Райха като животворящ център на континента, те освободиха народите си от вековното състояние на
изолация и феминизация. Тези доброволци са предприели грижа, че историята на техните земи в бъдеще ще бъде нещо повече от история на материалното удоволствие от живота. Цялата съвкупност от „неутралните“ хора един ден - ако те
признават тази война като решаващ поврат в техния житейската история също - откровено признават, че героизмът и чувството за жертва на младите им синове са били най-великото дело в тяхната история от векове.

Machine Translated by Google

До първия

От първата реч на тогавашния командир на I./SS Nordland до първите датски доброволци от батальон на 25 юни 1940 г.:

Вие, датските националсоциалисти, виждате помежду си и в Германия същата кръв. Кръвта, расата е по-силна отколкото език и етническа принадлежност.

Езикът и етническата принадлежност трябва да продължат да съществуват, свободни и неограничени, в нова, водена от германци Европа, но те никога повече не трябва да разделя германските мъже или дори да прави ги във врагове.

Това е началото на нова, велика ера.

Вие сте разбрали това.

Искаш да се бориш заедно със смъртните врагове на свастиката, срещу еврейството по целия свят и многото сили, подведени от него.

Вие сте първият от представителите на Северна Германия, която - за чест на своя народ - откри пътят към Германия, шампионът в борбата.

Имаш гордостта и честта да служиш и да се бориш в гвардията си под най-великия човек на всички времена, под Адолф Хитлер!

Machine Translated by Google

Един ден деца и внуци ще кажат за теб:
„Те принадлежаха към малцината първоначално, които бяха осъзнали за какво се води тази световна борба и“ който не предаде германските си братя по кръв с страхлив неутралитет.“

Machine Translated by Google

Германски копнеж

Във всеки истински, германски човек старият викинг копнежът е все още жив днес; търсенето на великото приключението на живота, борбата заради самата борба. Това желание за приключения тласка германския човек към да насочва кораба на живота си към висините на опасността съществуване, за да предизвика така наречената съдба на дуел. В борбата със съдбата сърцето доказва как силно е то и душата на воина, който е отишъл да се бори с това колко е от нордична кръв.

Собственото сърце, да откриеш собствената си душа, е оттук крайната цел на този германски копнеж. Това, което ние върнете се у дома от пътешествието към великото приключение е това, което и днес в нашия език наричаме - преживяване!

Човек, който никога не е тръгвал във голямата война на земята следователно никога няма да притежава това опит, който прави човек по-умен, по-зрял, и по-силни. Ето защо нордическият човек презира „Мъжът зад печката“ защо се вкопчва в полата на жената и които никога не могат да „се върнат отдалеч“.

Истинското желание за приключения не бива да се бърка с желание за плячка. Истинският воин не

Machine Translated by Google

оскверните сърцето му заради плячката: на победителя падат, разбира се, имуществото на победения!

В героичните песни на нашата нордична раса никой мъж не е възхваляван като пример за смел живот, който постига уважение въз основа на притежанията си, а по-точно онези, които безгрижно са рискували скока в неизвестното, които са се впуснали в битка и които са били способни да претеглят сърцето си.

Осанката, с която дадоха решителния меч удар - или ако срещнеха превъзхождащ враг - го получиха сами беше достоен за интерес.

Величието на човешкото сърце беше доказано в неподчинение, в бунтарско „Въпреки това“ срещу околната среда. И който и да е успял да сложи печата на волята си върху среда, дори и в смъртта, беше „герой“. Този идеал даде възможност на Бетовен, във време, когато глухотата (най-лошото съдба за музикант!) го сполетяваше все по-често и по-често, за да говори бунтовните и горди думи: Искам да се хвана за челюстите на съдбата!

Човекът, който се бори, който се осмелява да се разбунтува срещу състояние, което се стреми да го огъне или пречупи, е господар, не творението, а съдбата му.

Германският копнеж за изпитания е породил творческото желание за приключения, от което викингите са произлезли

Machine Translated by Google

предприеха своите - не разрушителни, а точно обратното, културообразуващи и държавотворящи - военни експедиции.

В борбата за знание германските изследователи и откриватели, художници и учени са създадоха своите великолепни произведения, без които днес не би имало култура, обществен живот, цивилизация.

Човекът от Севера е подтикнат към действие, за да да докаже своето същество, за да развие силните си страни. В това смисъл, той печели своята „вечност“. Защото така е написано в Еда , „вечни са единствено известните дела на мъртъв“! Без съдебен процес няма възможност за деяние, което доказва стойност. Без опасни усилия, няма потвърждение на искреността на манящия копнеж!

Който стане пример за своите другари чрез потвърждаващо дело, ще живее в паметта им. остава незабравим, притежава слава на дело и е следователно „вечен“. Германският копнеж достига кулминацията си в искането за „вечност“ в този свят, която е обвързана със съдбата на расата. Нордическият човек може да се бори само за своето раса, и в тази раса се бори, обичай, умри и бъди вечен. Всяко приключение, всяка готовност за война, всеки риск само има смисъл, ако служи на развитието на силата на расата и следователно в крайна сметка преследва

Machine Translated by Google

целта да стане плодотворен. Това е положителното значение на творческото, германско безпокойство.

Съществува и инстинктивното, разрушително безпокойство на номадите, желание за приключения, което не притежава творчески сили: такива ловци на плячка откриваме сред Ориенталци, предимно сред евреите. Ние ги презираме заради гордото самосъзнание на нашата раса, който владее меча, за да изпълнява задачи.

Тази война ни представи на германските мъже велики творчески задачи. Пред нас е Европа, която трябва да бъде освободен от своето разделение, от своя „магически сън“ - в което е било потопено от окултни, международни сили - ако ще стане нова родина за нас.

Смеем се с отвращение на неразбирането на хора, заседнали във вчера, които не са в състояние да разбират смисъла на тази борба и кой може би искат да ни гледат като на „лунатици“.

Знаем, че сме силни във вярата си, че сме от идното време, че утре и вдругиден ще принадлежат на нас, че бъдещето е наше. Не искаме милост, по-скоро справедливост! Затова сме станали войници на Фюрера, който предприема Новия ред в Европа от гледната точка за правата на младите хора.

Сред нашите предци вече е било смятано за чест да ни бъде позволено да се бием под ръководството на героичен лидер. Ние

Machine Translated by Google

са щастливи, не само защото им е позволено да живеят във време, което се характеризира с най-голямото героично въстание на германски мъже, а да бъдат войниците на Фюрера, който е дал меча на германския копнеж.

Това, което вчера беше още мечта, днес се превърна... реалност. Ако вчера все още копнеехме за изпитание и страстно дело, тогава днес Фюрерът ни е дал исторически час на изпитание. Знаем, че идващата Европа ще бъде толкова силна, колкото е силна германската воля за власт, събуден от Фюрера, остава жив и буден.

И от нас зависи отново и отново да причиняваме на нашите копнежи, желанието ни за приключения, нашата готовност и нашето потвърждение да се влеем в борбата за живота-право на нашата раса.

Machine Translated by Google

По-лесният път

В един малък град е имало подразделение от есесовци.
Шлезвиг-Холщайн. Тези мъже бяха закалени от
много битки. Те, техните съпруги и деца, са живели съзнателно в
съответствие със законите на ордена, дадени им от Райхсфюрера-
СС. Едно
един ден дошъл млад мъж на име Кречмер
ги и ги помолиха да се запишат в поделението. Но който желае
за да се запише в СС, първо трябва да се провери дали е
личността е подходяща за изискванията на поръчката.
Кречмер призна, че е водено съдебно дело
срещу него. Но той беше твърдо убеден в оправдателната присъда.
Вследствие на това, лидерът на СС част Бродерсен отложил
искането до решението на съда.

След няколко седмици Кречмер отново се яви. Той
представи решението на съда - категорична оправдателна присъда. В
По същото време обаче есесовецът Петерсен, който живееше в
същата зона като Кречмер, се появи пред устройството
лидер и каза: „Лидер на отряд, трябва да отхвърлим този човек; в
„В моите очи той е страхливец.“ Това обвинение беше сериозно и
Командирът на отряда Бродерсен рязко се обърна към
Петерсен и каза рязко: „Неговата чест отново е била
установено, съдът е решил и го е оправдал.

Machine Translated by Google

Как искаш да оправдаеш строгата си присъда?“

Петерсен видя, че командирът на звеното, който беше добре познат заради особено справедливата си природа, беше ядосан за възражение. Но осанката му беше твърда, а погледът му свободен както той отговори: „Според законите на държавата, Кречмер е оправдан; но според

неписан закон на СС, трябва да го призная за виновен.“

След това Петерсен съобщи какво е открил за

Kretzschmer само няколко часа по-рано:

„Знаете, че преди няколко месеца това опасно

колегата му Йозеф Мамзак се премести в Ноймюнстер - от които

никога не е било ясно дали принадлежи към червените или

на реакционерите. Дори ако сме тук половин ден

пътуване далеч от Ноймюнстер, ние имаме всички

въпреки това чух за нападението на този Мамзак срещу

Гертруд Йенсен. Според доказателствата на съда,

Кречмер е бил на по-малко от 50 метра от мястото на инцидента.

престъплението. Ето защо прокурорът предположи, че

Кречмер е участвал в нападението. Междувременно,

Кречмер успя да докаже невинността си в това отношение,

и затова съдът го оправда. За държавата и

широката общественост, това беше краят на въпроса, но

не за нас, есесовците! Защото, като почтен човек, Кречмер

сигурно е помогнал на момичето. Той не го е направил. Следователно,

той е страхливец.“

Machine Translated by Google

Управлението на лидера на звеното Бродерсен беше спокойно и под всички обстоятелства, първо да изслуша обвиняемия, преди да го съди. Следователно, той повикал Кречмер. Трябвало е признава, че е пил с грубияна Мамзак и разказване на отвратителни истории за жени. След като си тръгнаха той веднага се раздели с него. Всъщност по-късно чу момичето изкрещя, но тъй като Мамзак беше известна като насилник с нож, той не се чувстваше равен на него. Следователно, той беше поел по свой собствен път.

Командирът на звеното остана външно спокоен. Неговият отговор беше хладнокръвен и пренебрежително: „Кретчмер, съдбата те постави в пред решение в този час: да извървя трудния път без да се притеснявате за опасността за себе си и да стоите от момичето или да избереш по-лесния път, за да защитиш себе си собствени кости. Наскоро на конференцията на ръководството на Райха, Райхсфюрерът отново ни каза, че есесовецът трябва винаги избирай по-трудния път. Не можеш направи това, затова те отхвърляме.“

Machine Translated by Google

Човек не само греши срещу лоялността и честта, когато
човек, чрез бездействие, допуска честта на себе си или на
СС да бъде увреден, по-скоро преди всичко, ако човек не го направи
уважава честта на другите или се подиграва на неща, които са
свят за другите или не, мъжествено и благоприлично, стои
за отсъстващите, слабите и беззащитните.

- Нашият Райхфюрер, 1935 г.

Machine Translated by Google

Много неща

от Райхсфюрера СС

Много неща могат да бъдат простени на този свят, така учим есесовците, но едно нещо никога не може да бъде простено: нелоялността. Който наруши лоялността, се изключва от нашето общество.

Това е така, защото лоялността е функция на сърцето, а не на ума. Умът може да греши и това понякога е вредно, но никога не е непоправимо. Сърцето, от друга страна, е длъжно винаги да бие в един и същ ритъм и когато то спре, човек умира по същия начин, по който умира народът - когато то наруши лоялността.

Тук говорим за лоялност от всякакъв вид: лоялност към Фюрера и следователно към германците и

Германският народ, неговата мъдрост и неговите обичаи; лоялност към кръвта, следователно към нашите предци, чичовци и към нашия клан или етническа принадлежност; лоялност към нашите другари; и накрая лоялност към неизменните закони на доброто отглеждане - на чистотата и рицарството.

Човек съгрешава срещу лоялността и честта не само когато пасивно позволява своята или на Шутстафел да бъде компрометирана, но преди всичко, когато не уважава честта на другите, когато осмива неща, които другите считат за свещени, или когато немъжествено и неприлично не се застъпва за слабите, безпомощните и онези, които не са на място, за да се защитят.

Machine Translated by Google

Тройният печат

от Доротея Холац

Поради големия обем работа, човек трябваше
пренебрегнал да подготви младата съпруга за появата на
съпруга си, който бил доставен в болницата тежко ранен по
време на кампанията срещу Англия, или
да ѝ обясни достатъчно естеството на раните си.
Когато медицинската сестра отвори вратата на стаята, която той
споделена с двама други ранени мъже, съпругата стоеше
безпомощни сред леглата, защото и тримата мъже бяха превързали
главите и тя не можеше да види лицата им. Сестрата помогна
я, като посочи към прозореца и табелите с имената на горната
част на всяко легло, където можеше да се прочете кой е скрит
зад мумификацията. И така
съпругата трябваше да вярва, заради името на мястото, че
Неподвижната фигура пред нея беше съпругът ѝ,
когото беше пътувала две нощи, за да посети. Тя се наведе над
него, повика го тихо и сложи ръка на дясната му
ръка. Имаше движение, капак премина през
тяло, но той мълчеше. Взе втората си ръка
изпод завивките. И двамата бяха невредими. Сестрата бутна
столче до леглото за съпругата и я помоли да не
да остане в стаята повече от десет минути.

Machine Translated by Google

Докато съпругата държеше и двете ръце на съпруга си и не смееше да задава никакви въпроси, защото се страхуваше, че няма да получи отговор, а може би и защото трябваше да разпознае своя житейски другар и баща на деца само от ръцете му, не от очите, устата или речта му, в сърцето ѝ се надигна ужасен страх, че може да ѝ бъде отнет завинаги и може би вече не е всичко там. Тя искаше да попита другия мъж от другата страна от стаята, какво се беше случило със съпруга ѝ, но това другият мъж, както и третият, лежаха неподвижно с превързани глави и нищо не показваше дали те, под дебелите си превръзки, можеха да чуват или говорят. Затова тя седя известно време и не знаеше какво да прави.

Раненият съпруг, който чувстваше нуждата и безпомощността на жена си, вдигна ръка и почука три пъти с пръстена си по стъклената чиния на нощния си живот маса, която, както веднага се оказа, беше същата като молба, нещо от рода на: „Помогнете ми, другарю, знаете, че още не мога да говоря.“

Във всеки случай, трите почуквания бяха последвани от човешки, дори и труден за разбиране, глас от отсрещната стена и от белите опаковки се показа глас, кратък и дисциплиниран, сякаш изпълняваше заповед: „Трябваше да ви информирам, че всички ние бяхме застреляни в

Machine Translated by Google

лице.“ И едва чуто след това промърмори: „Сега
вече не сме красиви.“

В същото време, сякаш акомпанимент на тези съдбовни думи, ръката на съпруга ѝ опипа пътя му нагоре по ръката на съпругата, през рамото ѝ към главата ѝ, и придърпа лице към ръката му. И така, сгушена в доверената и защитнически настроена длан, сърцето ѝ се успокои отново и тя започна да говори.

Тя произволно говореше за малките, незначителни неща събития от ежедневието; тя не беше планирала да говори за нищо от тези неща, освен може би за новината, че малкото е добре. Тя говори за ябълковото дърво в
за предната градина, за времето навън, за здравето му малко канарче у дома и за корицата на последното издание на Гьоте. Че на приятел се е родила малка дъщеря и че розите цъфтят в
парк. Тя говореше без пауза, тихо, почти като песен, и дори не знаеше дали го е чул. Във всеки случай, натискът на ръката му върху нейната сякаш издаваше, че той попи думите ѝ.

Когато видя, че времето е изтекло, тя почувства принудена най-накрая да му кажа най-важното, да направя той да разбере важното нещо и тя му прошепна, че сега наистина го обича, че не бива
тревожи се за раните или белезите, че истинският белег е

Machine Translated by Google

подобаващо за мъж от кралството и други подобни. Тя наистина трябваше да се погрижи
опит да се каже това тихо и почти безразлично, но
Тя знаеше колко много му харесва това. И когато ръката му
отново търсеше присъствието ѝ, като благодарност или поздрав,
Тя постави устни в отворената длан и я целуна три пъти
пъти, бързо и сякаш в игра, така че той да не
усети шока ѝ. Другата ръка изпита същото,
и след това тя сложи двете си ръце една в друга и се изправи.

***

Когато си тръгна, тя остави след себе си различен мъж, който
отново погледна към бъдещето с надежда и щастие.
Рожбата на жената придаваше на жертвата на мъжа нейната
окончателно и велико значение. От него произлизаше силата му и
изцеление. Лоялността на жена му му беше върнала
смелост да живееш.

Machine Translated by Google

Най-добрият другар на човека е (женската) другарка.

- Горх Фок

Machine Translated by Google

Военна история за голямата любов на нашите майки

Нейното момче

от ЕК

Беше пролет, когато тя чу новината, че момчето ѝ
беше сред изчезналите в действие.

Кестенът под кухненския прозорец не
не знаеше нищо за страданието и смъртта. Разцъфна
радостно въпреки сълзите на майката. Съседката
опитваше се да утешава колкото е възможно по-често и колкото е възможно повече.

„Да изчезнеш в никакъв случай не е толкова лошо, колкото да паднеш, госпожо.“
Шрьодер. Само гледай: Един ден твоят Уили ще дойде
вкъщи с щастливото си подсвирквane! Случвало се е често. Просто
миналата седмица от г-жа Уендловски: нейният Макс, който също беше
изчезнал, бил е ранен само в крака и отвлечен
затворник, докато нашите смели момчета не го освободиха отново...“

Възрастната жена кимна.

„Той ми обеща, моят Уили. Ще се върне, той...“
каза. Ако не на Великден, то на Петдесетница, и ако нещата все още
не са тихи дотогава, тогава със сигурност когато кестените
есен, от която винаги е издълбавал кораби за децата ви.
Спомняте ли си, госпожо Рихтер?...

„Да...“, прошепна съседката и след това избяга.
от скованото спокойствие на дребната жена със сива коса.

Три месеца по-късно г-жа Шрьодер все още чакаше
за момчето си. Тя не вярваше, че той може да е мъртъв.

Machine Translated by Google

Преди това тя ходеше на гарата само в неделя
и седна на пейката пред перона в
следобедните часове, за да чакам нещо, което
отново щеше да донесе радост в самотния ѝ живот.

Уили все пак щеше да пристигне тук някой ден и щеше да бъде
много се радвах, че го взеха. Може би щеше да
е бил болен от дълго време или ранен.

Днес объркаката жена носеше неделната си рокля в
средата на седмицата. Днес беше рожденият ден на момчето ѝ.
В стаята му имаше ваза с цветя, малката му масичка
и книгите бяха подредени, а върху тях — чисто спално бельо
легло.

Жалко, че пейката на гарата вече беше
зает днес. Майка Шрьодер крачеше назад и
развълнувано напред пред перона. Точно тогава влак
пристигна от запад. Тя се взираше в потока от пътници
който дойде през портата. Ако се прибереше у дома
днес, на 25-ия си рожден ден[ти] рожденият ден, нейният Уили, после всичко
щеше да е добре. Цялата самота, целият копнеж, цялото чакане и
тревожейки се за единственото си дете...

Някой блъсна дребната, измършавяла жена. Тежка
багажът изтрака и започна да се плъзга, бастун удари
земята се затвърди и глас извика: „Стабилни млади човече,
не падайте!

Но майка Шрьодер вече се беше хванала и
здраво държана. До нея стоеше войник, сив като поле, с палтото си

Machine Translated by Google

смачкан, шапката му избеляла, над измършавелите рамене
високо натъпкана раница, руса мопа и детски очи, сини, ясни,
търсещи, ръката му е превързана и старателно
влачене на единия крак.

„Уили!“, заекна несигурно майка Шрьодер.

Изненадан, той вдигна глава. Смутена усмивка
се появи на слабото му лице. „Откъде знаеш името ми?“

Тя все още го държеше за ръката. Гласът беше странен.
Но главата, любимата глава с блестящите очи, мили небеса,
очите наистина бяха на нейното момче.

„Трябва ли... трябва ли да ти помогна да носиш нещо?“

Сега той наистина се засмя. „Ако искаш, майчице,
жегата отслабва, когато човек е бил в
болница за дълго време. Но ти ме разбираш, малката
„майко, дори и да се казвам Уили.“

Тя изобщо не отговори. Вървеше до него и
носеше вързопа, направен от сив плат. Той правеше само
бавен напредък и често ѝ се налагаше да го подкрепя.

„Хубаво е да те вдигнат така. Благодаря ти, малка майко.“
Ако само бъдете така добри и ми кажете с кой влак...
трябва да закарам до Карлсхорст. Не знам как се ориентирам.
тук. Братовчед на моите линии в Карлсхорст. Къде трябва
с един опит, ако човек вече няма дом, а има отпуск, може би
завинаги... за ръката ми... виж я, майко!

Machine Translated by Google

„Майка малка“ беше това, което чу тя. Пръстите ѝ се плъзнаха по скованата китка, галейки, внимателно. „Ела, ела“ момче. Само по улицата тук и накрая сме там.“

Той вдигна поглед със съмнение. „Вече сме стигнали...“ Карлсхорст?

„Не, момчето ми, там е домът!“

„Вкъщи?“

Той повтори немислимата дума. Какво ставаше с онази странна жена? Може би не беше така напълно правилно ли е? Но начинът, по който говореше, и погледна го, никой никога не го беше гледал по този начин целия му, беден, осиротелски живот.

„Но аз наистина съм някой друг...“

„Ела, човече!“, настоя тя и сълзите ѝ се стичаха. след дълго изтръпване за първи път в спокойно състояние, изкупителна река. „Моят Уили го няма, а днес е неговият рожден ден. Сложих му чисто спално бельо и изпекох черешова торта. И, ами... ами аз си мислех, че искам... хайде, момчето ми, ти нямаш майка, а аз нямам син. Добре е. заедно.“

И така, младият, странен, бездомен войник продължил напред. Той вървеше като победител въпреки куция крак.

Майка Шрьодер имаше за какво да се грижи и да любов, а това е най-необходимото нещо за една жена.

Machine Translated by Google

Година на публикуване

1942 г.

Machine Translated by Google

Хюстън Стюард Чемберлейн

Хюстън Стюард Чемберлейн е роден на септември 9, 1855 в Саутси край Портсмут в Англия. Младостта му първоначално е прекарал във Версай. След като е пребивавал в различни страни, особено в Швейцария, той е живял в Германия от 1885 г. През 1908 г. Чемберлейн женен за Ева Вагнер, най-малката дъщеря на Ричард Вагнер. През 1909 г. се премества в Байройт, където живее до смъртта си на 9 януари 1927 г.

По образование и професия Чемберлейн е бил естествен учен. Като такъв той е написал първия фундаментален произведения за ролята на човешките раси в хода на история. С тази работа той също така придобива безпристрастна оценка на германската същност и нейната политическа мисия в света. Фактът, че това беше гласът на външен човек, особено на разумен англичанин от един от видните семейства на острова, увеличиха тежестта на неговите писания. С тях Чемберлейн се втурна напред неговото време, а също така остана неразбран в Германия от началото на века. Адолф Хитлер пише в 1924 г. в „Моята борба“, че официалните служби на германското правителство безразлично са пренебрегнали информацията за някой си Хюстън Стюард Чемберлейн.

Machine Translated by Google

Този факт не можеше да разтърси Чембърлейн повече от Нещастието на Германия в Световната война. Чак до смъртта си той остана убеден във великата мисия на Райх. Според него само в Райха може наистина ще се появи велик, ефективен противник срещу световното еврейство и по този начин ще започне спасението на останалите хора.

Machine Translated by Google

Земя на свободата

от Хюстън Стюард Чембърлейн

По време на Втората световна война, един от малкото свободни англичани, Хюстън Стюард Чембърлейн написа следното под заглавието „Немски мироглед“:

Най-важното е, че разумно, напълно Англичанин с либерални убеждения, който обаче притежаваше огромни, дълбоко обосновани познания - Джон Стюарт Мил - заявен около средата на 19 век ти век:

„Само в Германия човек знае каква е свободата на „духът е!“ Моля ви да отбележите добре: „само в Германия!“ Това беше честен мъдрец! Той потвърждава това, което най-добрите германци са знаели и казвали, но и това, което много от нас – съблазнени от политическа страст, подведени и далтонисти - не знам, не разбирам и не искам да признавам: че единствена Германия на земята е убежище на истинска свобода... Тази свобода е донесена на земята от някои мъже като собственост на душата. Тя не може да бъде дадена или отнета.

Човекът е свободен, той не става свободен - освен ако не възгледи като „ставане“ на развитието на семето към цъфтеж, който може би е забавен или потиснат от

Machine Translated by Google

външни пречки. Никой човек не може да даде свобода на друг, но може да му покаже пътя към нея.

Нашият уважаем Клопсток дава правилния немски дефиниция на понятието, когато казва: „Който и да е, самият той мисли и рядко имитира, е свободен човек.“ Безпогрешен знак на тази немска концепция за вътрешна, истинска свобода е безусловно уважение към свободата на всеки друг човек... Гьоте казва: „Мога да се радвам само на онзи човек, който знае какво е полезно за него и за другите, и кой работи, за да обуздае капризите му.“

Това е най-важното! Защото, ако Джон Стюарт Мил каже че само в Германия човек разбира какво е свободата на духа е, тогава можем да добавим: че е така, защото само в Германия, разглежда ли каприза като противоположност на свободата и разпознава каприза като разрушител на свобода.

Освен това е изключително важно, че Гьоте казва: „работи“, за да ограничи капризите му... Тези заслужават да бъдат наречени свободни, на които е дадена склонността да се борят срещу собствената им прищявка: за всяка истинска свобода - на индивида както и на тоталността - почива върху скалистия склон на само-контрол и самоуправление. ...германската свобода не може да бъде дарена, тя се крие като черта в душата и трябва да бъде спечелена от вътрешна борба и вътрешно съзряване; това е дело, трайно носене... това е преживян мироглед. диференциацията на тази германска свобода е очевидна,

Machine Translated by Google

където и да се търси сравнение: французинът например - след
като е прогонил хугенотите си и е убил франко-германското си
благородство - изобщо не знае какво означава понятието
„свобода“; по-скоро той я вижда просто като безграничността на
капризите на индивида, следователно точно обратното на
истинската свобода.
Който е пътувал във Франция, е открил там всичко
области, разпространяващи разпуснатост.

Освен това: който иска равенство - а това е доминиращата
страст на французите - не може да иска свобода; защото
равенството е насилственото управление на уравнителната воля
на немото мнозинство, в забраната на всяко диференциращо, специално
битие.

Много по-интересно обаче е сравнението
с до голяма степен кръвно свързаните англичани, които и до днес
(1914), сред преобладаващото объркване, изглеждат на повечето
като добър пример за свободни хора - и които също се възприемат
като такива. Добър анализ е доказателството, че англичаните
стоят далеч зад германците и в действителност притежават само
измамна привидност на политическа...
свобода. Като всички морски хора - като жителите
на германските крайбрежни райони - истински оформените
Англичаните до голяма степен притежават характеристиката
самоувереност; това е „стойност на собствените си крака“ и
самодостатъчност. В крайна сметка това се връща към навика за
ежедневна борба срещу разрушителното.

Machine Translated by Google

елементи. Така се възпитават смелостта, бдителността и постоянството. Само глупак може да отрече, че този народ е имал, има и ще продължи да има великолепни мъже - защото дадените обстоятелства непрекъснато ще ги развиват.

Шотландски поет от 14 век ти век пееше: „Свободата е да да бъдеш похвален повече от цялото злато на земята“. Така че човек вижда, че най-благородната концепция за свобода би могла са били произведени от такива естествени тенденции. Но историята е насочила нещата по различен начин. Докато Германия е преживяла най-трудното училище за изпитания, пред което някога е изправял народ, и е имала повече от достатъчно възможности да се научи как да „ограничава капризите“, Англия, заобиколена от защитни морета, преживяха точно обратното: веднага щом стана вътрешно спокойно, целият свят се отвори за плячкосване и потискане. Водещият принцип беше оттогава нататък: англичаните като свободен народ, всички останали народи - дадена от Бога плячка - било то за днес, било то за утре. От този момент нататък политиката на Англия по същество беше грабеж. Но видяхме, че - според германския мироглед - свободата е предпоставка и за уважение към свободата на другите: вече от това е показано, че такъв разбойнически народ може наистина да не си свободен.

Неговото много хвалено парламентарно управление винаги е служило на управлението на малцинството: парламентът никога не е имал право да ръководи външните работи, нито пък има правомощия.

Machine Translated by Google

решаващ глас по отношение на обявяването на война или мирните договори; днес деспотично управлява много малка клика от повече или по-малко тъмни господа, мъже, които са тясно зависими от паричните сили и напълно гнилата, престъпна преса.

Колкото и непълни да са нещата в германската държава (на 1914), той се извисява като планини високо над англичаните в отношение към човешкото уважение, човешкото достойнство и човешката свобода. От самото начало англичанинът разбираше под свобода липсата на задължения към държавата, нищо повече. Още в разцвета на великата английска революция това основно дело „върховно управление на „народни събрания“ (Лилбърн, 1643 г.) декларира, че принудителна военна служба никога не трябва да се въвежда, защото това би суспендирало свободата. Всеки морал Следователно липсва връзка между индивида и цялостта. На тази основа нито индивидът, нито народът постигат истинска свобода. Ето защо англичаните с радост позволяват битките им да се водят от чужденци - в Европа обикновено от германци, в Азия от...
индийци; англичанинът беше безразличен към всичко, както стига да можеше да си върне безмерните съкровища зад стената от вълни около острова си в безопасност. Историята на разширяването на Английската империя е може би най-моралната, позната в световната история. Най-отвратителното нещо е задължението за лицемерие, което е

Machine Translated by Google

е издигнат до закон на живота. Защото както вълните защитават
златните му кюлчета, така е и желанието за плячкосване на тази държава
се барикадира зад океан от лъжи, докато дори
Повечето честни хора вече не знаят каква е истината.

Това, което преживяваме в тази война (1914) с удивление и шок -
кампанията от лъжи срещу
Германия - е само последният отровен плод на векове
практика. За всичко, което сме чували и чуваме за Ирландия, Индия,
Африка, Китай и Египет - всичко е
лъжа. Когато цялото съществуване на държавата се крепи на лъжи, къде
трябва ли свободата - било то на индивида, било то на народа -
откъде идват? Отделният англичанин все още е на високо ниво
степен истинолюбив, благороден, мил - но въпреки това
задължен на лъжата. Следователно той е слуга, лишен от всичко
истинска свобода на духа, която винаги трябва да остане
с командванията по всички обществени религиозни въпроси
и държава.

Колко велика е германската свобода в сравнение! Както вече често е
отбелязвано, тя може да се обобщи като свобода, като истинност.
Свободата е истинност. Който и да е...
наистина, това означава напълно според неговата същност, е
В пълна хармония с природата си, той е свободен.

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

Финландска лоялност

от Ирйо фон Грьонхаген

Не е случайно, че на скандинавския човек се приписва лоялността като негова специална характеристика. Точно както простата, сериозна природа, така са и неговите мъже: прости, ясни, действени ориентиран, през трудната съдба малко труден и преднамерен, но въпреки това едновременно с това е пълен с хумор и преди всичко: лоялен. Твърда и безпогрешно съдбоносна е лоялността на един велик човек и на родината.

Личният опит би трябвало да покаже колко дълбоко е традицията и духът на бащите са вкоренени в Финландски селяни.

Нашият клан притежаваше имот в плодороден, красив район в южна Финландия. През 1888 г. дядо ми, както последният от нас, беше погребан от средновековната църква на село. Колко много се е случило оттогава до наши дни. Тежки боеве за родината, зимата
войната през зимата на 1939/1940 г. - и след това възстановяването и разцветът на нова държава, която става независима. Така се случи, че вече почти не можех да си спомням времето и света на моя дядо.

1942 г., по време на военна служба, моят полк беше разположен недалеч от родовото ми владение

Machine Translated by Google

предци. И така, един свободен следобед изведнъж направих
решение да отида там. Двама другари искаха да
придружи ме. Може би все още бяха живи селяни
кой познаваше дядо ми? Мислех си особено за
старият Саари, за когото баща ми ми беше писал. Неговият
кланът е служил в продължение на много поколения в нашите владения. В
На входа на селото видях един старец, седнал на
мост, пушейки лула и замислено гледайки в
разстоянието. Той вече беше на 80 години, ако не и на повече,
но той беше твърд като дърво, което е пуснало корените си така
дълбоко в земята, където никаква буря не можеше да го събори. Отидох до
го и го попита дали един селянин на име Саари все още е
жив и ако да, къде би могъл да се срещне с него. Дълбоко
скритите очи под белите вежди хвърляха мърморещ поглед
към мен. Лицето му стана сурово пред тези непознати и той ни
погледна с недоверие и тримата.

— Тогава какво искаш от него?

„Искаме само да го посетим и да поговорим с него.“

— За какво? — изръмжа твърдият глас.

„Ами, щом наистина трябва да знаеш! Казвам се...“
Грьонхаген и аз искаме да знаем дали все още има селяни
тук, който познаваше дядо ми.“

Сякаш тъмна завеса падна от лицето му, той се усмихна, да
сияеше от радост.

„Мили Боже“, думите бързо се изтръгнаха от устата му. „Аз, аз

Machine Translated by Google

Аз съм Саари - и ти - ти си от Грюнхаген! Че аз
все още трябва да преживееш подобно нещо! Мислехме, че ти
всички бяха умрели, защото никой от вас не дойде тук. Как
„Радвам се, че жена ми ще бъде! Ела, ела!“ Той ни заведе у дома,
почти подскачаше от радост. Съпругата му също се разплака
радост: колкото по-дълго ме гледаше, толкова по-изобилна беше
те течаха.

Трябваше да седнем и да поговорим със стареца, докато
съпругата подреди местата в „господската тоалетна“. Към моя
изненада, видях само три места, подредени на масата - за моята
другари и аз.

„А ти? Няма ли и ти да ядеш?“

„О, не. Само ще гледаме и ще се забавляваме, докато...“
стига да ти е вкусно.“

Не чакахме да ни питат отново, а по-скоро ядохме с
добър апетит. Старите хора седяха един до друг,
люлееше се напред-назад и щастливо ни наблюдаваше.

Новината за нашето пристигане се разпространи като горски пожар
селото, благодарение на старата жена. Не отне много време
преди да дойдат цели дузина стари селяни, които предадоха
познавах дядо си. Твърдите ръце на стари селяни
протегнати към мен с гостоприемство и чисти сълзи на радост
се стичаха по лицата на честните, добросърдечни старици
хора. Всеки от тях беше донесъл някакъв сувенир от
споменът за моите предци - също внимателно запазен

Machine Translated by Google

снимки и картинки от вестници и
списания, в които с гордост виждаха един от „своите“
Грьонхагенс.

Старите хора седяха около мен. Въпреки молбите ми, аз
не можах да ги убедя да заемат място едновременно
маса. Според стар обичай те ми предложиха храна и
питие, най-доброто, което имаха. Храната беше като пиршество.
Всичко ми беше достъпно, защото същата кръв
течеше в мен както в мъжа, когото бяха обичали и
уважавани в младостта си.

„А сега, млади човече, ще отидем на гроба ти.“
дядо.“

Пред мен не беше гробът на забравен човек.
Гранитният камък беше гладък като нов и лъскав
цветя растяха около него. Не можех да скрия колко бях развълнуван
беше.

„Но, Саари, кой се е грижил за гроба?“

Старецът ме погледна и човек видя, че го е направил.
не разбирам въпроса. „На кого му пука? Ние, моите
Аз и съпругата ми, естествено. Жена ми мие и полира
камък всяка пролет, а всяка неделя носим нов
цветя.“

Дядо ми беше починал през 1888 г. Откакто
В началото на века никой от семейството не е имал

Machine Translated by Google

успях да се грижа за гроба. Бяха минали тридесет години, аз
се срамуваше.

Трябва ли да му благодаря? Саари нямаше да разбере.
Делото му му се струваше толкова очевидно, че беше
безсмислено е да го обсъждам. Просто подадох ръка мълчаливо на
стареца, на него и на жена му, и обещах
връщане.

Няколко години по-късно верният слуга се прибрал у дома
велика армия. До гроба на дядо ми стои
обикновен камък с надпис:

Вейко Саари

Machine Translated by Google

Състоянието на Европа през следващия век отново ще отглеждайте мъжките добродетели: защото човек ще живее в постоянна опасност. „Универсалният военен дълг“ вече е днес своеобразният антидот срещу женствеността на демократични идеи: произлизащи от борбата на нации.

- Фридрих Ницше

Machine Translated by Google

Финландия 1918/1919

Високо в най-североизточната част на тогава по-малкия Европа, малкият народ на финландците, който дотогава беше под руско иго, въстанали през 1917 г. след избухването на болшевизма в Русия.

По този начин то ясно утвърди Европа и стана нейната най-голяма североизточен бастион срещу Азия.

През 1918 г. вече извоюваната свобода беше, особено на югозападното крайбрежие на Финландия, застрашено от мощни Болшевишки нашествия.

През този период немският народ, страдащ от международната еврейска блокада срещу глада, се бореше много тежки битки в западна, източна и южна Европа, както и както и в Близкия изток и Африка.

Германия не можеше смело да гледа финландския народ утвърждавайки Европа, отново бивайки предадена на обновения робство.

Германия не можеше да позволи на болшевиките, вече отблъснати от югоизточната част на Балтийско море, за да получат сега задържат северната част на Балтийско море.

Освен това, настъплението на Съветите в северната част на страната Финландия щеше да осъществи връзка с Англия през северната Швеция и Северна Норвегия - за бъдещи времена и

Machine Translated by Google

други политически обстоятелства - в сферата на

възможно.

Какво означава това е било добре изучено от

Мъже от Вафен-СС, разположени в далечния север.

Въпреки всички трикове на съвременния немски

Марксистки партийни и правителствени учреждения, Върховният

Германското армейско командване реши да помогне на Финландия.

Генерал Лудендорф обобщи причините за това - за

Бъдещето на Европа е толкова решително - решение със следното

думи: „Взех всичките си решения с главата си;

Решението да помогна на Финландия взех с главата си

и със сърцето ми!

Machine Translated by Google

Рицарите на Германския дом

Тевтонските рицари не само завладели земите по протежение на долното течение на река Висла, включително Източна Прусия; те добавиха и балтийските провинции на североизток, Померания и новата провинция на запад към техните притежания.

Тези рицари първоначално са осигурили територията си военно. Но мъжете, които знаеха как да бораве с меча, бяха също способни администратори и най-вече експерти в земеделие. Те знаеха, че плугът трябва да следва меч, ако тяхната държавна територия искаше да бъде спечелена и запазена за германизма.

Че Източна Прусия може да остане немска през векове, дори при най-трудните условия, че то най-вече по време на диктаторския Версайски договор не е отказала нищо от своята етническа принадлежност, може да бъде благодарена на колонизаторските дейности на онези селяни, които установили своите ферми под закрилата на Тевтонски рицари.

170 години след първото откриване на източногерманския провинции, земята на ордена вече е приютявала 750 000 хора. Това беше, измерено спрямо транспорта

Machine Translated by Google

и икономическите предпоставки от онова време,
безпрецедентно постижение.

По време на основаването и развитието на новото
села, орденът използвал предприемчиви мъже, които ръководели
селяните, заедно със семействата си, от Райха
територия.

За усилията си тези мъже получиха големи поземлени субсидии
както и длъжността кмет на селото, която беше
наследени от техните потомци.

Често те са получавали и така наречените полезни привилегии,
като например лиценза за продажба на упойващи вещества или селската мелница.

Селяните получили ферми на два фламандски „хуфена“,
което означава 30 до 35 хектара. Едно село обикновено
се състоеше от десет селища. Всяко от тях притежаваше
собственик; те са били наследствени според немското право.

В началото фермите са били освободени от данъци. Техните собственици
не са били задължени да плащат пари или природни продукти на
заповедта. Селяните бяха задължени да изпълняват военна служба
в милицията и трябваше да допринесе за строителството
и поддръжка на укрепления. Отговорността за
точното изпълнение на доставката след изтичане на срока
от свободните години, за изпълнение на обществени услуги,
и за професионалната подготовка и грижа за
ниви, почивали при кмета на селото.

Machine Translated by Google

Колкото и прости да бяха в основата си разпоредбите на административните отношения, толкова безпрецедентни бяха препятствията, пред които е изправен немският селянин там горе - без полезните средства на времето, далеч от... родината си и сам - трябваше да преодолее. Той не само трябваше да разчиства гори, да пресушава блата и да обезкислява ливади, но и отвъд това да стане господар на несигурността на непознатата земя, на недоверието и враждебността на жителите му.

Ако въпреки това икономическата и народна консолидация в този район се е развивал толкова бързо и ако в един пик са били основани пет села, заети от селяни през десет дни, тогава това е свидетелство за предприемчивия дух на селяните от всички германски племена, както и за организационните и военни постижения на Ордена на Тевтонските рицари.

Machine Translated by Google

Битката за Анаберг
21 май 1921 г.

Горна Силезия

Заплашена от две страни от Пилес и чехи, Силезия се разпростира далеч на изток след Втората световна война.

Това е чисто немска земя; нейните ниви дават изобилие от плодове произвеждат, цинковите и въглищните мини принадлежат към европейските най-големият.

Силезия в германски ръце би затруднила полското атаки срещу Източна и Западна Прусия, както и атаки срещу Саксония от тогава контролираните от съюзниците чехи.

Този германски клин, по самото си положение, вече беше решаващо значение за защитата на линия, движеща се от Щетин до Берлин, Лайпциг и Мюнхен.

Естествено, поляците и чехите са били наясно с това стратегическото значение на Силезия.

И така, по време на най-голямото изтощение на Германия след Световната война - и под закрилата на Съюзнически войски, разположени там - части от Силезия бяха разкъсани далеч от чехите и поляците още преди народните-плебисцит. Дори пруската провинция Позен - по силата на на неговото положение и голямо разширяване на укрепление на Германският клин в славянския потоп - беше откраднат от Райх и даден на Полша без плебисцит.

Machine Translated by Google

Враговете бяха разочаровани от резултата на плебисцитът в граничните райони на източна Горна Силезия. Въпреки най-жестокия ужас преди плебисцита, далеч най-по-голямата част от населението реши да се присъедини към Германия.

Младите и старите войници, които се бяха завърнали от Световната война, едва започваха да установяват нов живот фондация като селяни, във фабриките или в университети.

Точно по средата на тази спокойна работа се появи новината, че полският лидер Корфанти - за трети път, но този път с подкрепата на своето правителство и на полската армия - беше предприела атака срещу - все още Германска - Силезия. Неговото намерение беше да завладее цялата Силезия за Полша, която тогава - без никаква военна защита - изглеждаше безпомощен срещу полските жажда за грабеж.

Това би бил моментът за т.нар. Правителството на Германския Райх да призове на оръжие. Но червените и реакционните управници в Берлин щракнаха с токчета пред намръщеното лице на френския посланик. Без действие, те първоначално оставиха нещата да си вървят по план.

„Горна Силезия, да, цяла Силезия е в опасност!“, прозвуча като вик през германските земи, въпреки мълчанието на червено-реакционната преса.

Много от нас все още не бяха виждали тази великолепна земя.

Machine Translated by Google

Икономическото и стратегическо значение на този германски ръка, протегната на изток, обаче вече беше инстинктивно ясно за нас. Големите богатства на земята и икономическата му роля, от друга страна, беше по-малко решаваща за нас, младите войници.

Беше въпрос на чест.

Така доброволци от всички краища на Германия се стичаха, особено от Бавария, Хамбург и самата Силезия.

Междувременно обаче натискът от страна на съюзниците върху правителството в Берлин се беше увеличило толкова много, че опитали се да предотвратят формирането на доброволчески отряди.

Само с най-големи трудности и използване на всички Номерът беше в това, че единиците и отделните лица успяха да достигнат оспорвана зона.

Тяхното оборудване беше изключително оскъдно. Преди всичко, тежките пехотни оръжия и артилерия бяха почти изцяло липсва. Стари, опитни войници от Втората световна война имаха млади, едва обучени доброволци до себе си,

Но всички бяха обзети от една-единствена воля - много повече отколкото просто защита, за да унищожи врага, който вече беше проникнал толкова дълбоко в германската земя.

Противно на строгите инструкции на прекалено страхливите Берлинското системно управление, доброволческите батальони маршируваха към позициите си за подготовка през нощта на От 20 май до 21 май.

Machine Translated by Google

Анаберг беше превзет в тежки боеве. От него мъжете виждаха далеч в земята, на юг към Козел река Одер и на изток към обширното горно Силезийски индустриални зони.

Доминиращата височина беше в германски ръце, старата забележителност на цяла Силезия!

Ефектът върху поляците беше съкрушителен. Периодът на Полските нападения срещу територията на Райха приключиха.

В цяла Германия - която предишните години имаше преживяваше деградация след деградация - въпреки това, първият сладък лъч слънчева светлина проблясваше през тъмнината покрив от облаци.

Machine Translated by Google

Германски живот Уил

Всяка война е кръвопролитие с най-добрата кръв. Много победата на оръжията беше едновременно съкрушително поражение на жизнената сила и на кръвта на един народ.

В тази връзка, за съжаление необходимата смърт на Най-добрите мъже, колкото и да е жалко, не са най-лошите част.

Много по-лошо е отсъствието на деца, които не са отгледани по време на войната от оцелелите и след войната от мъртъв.

Най-големият подарък за вдовицата на падналия е винаги детето на мъжа, когото е обичала.

Никога не искаме да забравим победата на меча и кръвта, пролята от нашите войници, нямаше да има цел, ако победата на детето и колонизацията на новата земя не последва.

От заповедта на Райхсфюрера СС

от 28 октомври 1939 г. за целия СС и полиция

Machine Translated by Google

Ямато

от Казуичи Миура

Ямато е името на японска провинция. Защото Изключителни японски войници са произхождали оттук район, името Ямато се е превърнало в символ на смелост и изпълнение на дълга. Нищо не може просто да бъде превзето от чужд народ към собствения народ. Но ние може да се поучи от японския пример как смелостта и храбростта се корени в религиозното чувство.

Това се случи през 1932 г. по западно време, че Японски майор, ранен по време на боевете за Шанхай, загуби съзнание и така имаше нещастието да попадне в ръцете на врага. След това той беше освободен от настъпващите японски войски и превзет обратно. Един ден пресата съобщи, че майор се е самоубил точно на мястото, където е бил взет в плен.

Какво ни казва това събитие? Просто защото той е имал бил ранен и в безсъзнание, офицерът е бил взет в плен; срамота ли беше това за един воин? Защо той сложи край на живота си, вместо да продължи да се бори за родината си, и служейки му със своите знания, опит и смелост

Machine Translated by Google

и дух? Само от духа на Ямато, този дух на японския човек, може да се обясни поведението му.

В сагите на Западна Япония традицията за силния рицарски дух е особено жива; основата
Информация за духовното образование на рицаря-сага може да се намери в книгата „Хагакуре“, произведение за рицарския кодекс, където е написано: „Ако трябва да избирате между два пътя – живот или смърт – изберете втория.“ Майорът, който носеше това учение дълбоко в себе си, отиде път на смъртта. Но защо човек трябва да търси смъртта?

В рицарския кодекс на съвременните японски воини, „Сенджинкум“ или ученията на военния лагер, това е написано: „Докато живееш, никога не бива да носиш срама от затворник; след смъртта не бива да оставяш след себе си лошата репутация на вина и бедствие.“ От древни времена в Япония се смята за голям срам да се живее в плен;
човек трябва да умре първи.

В съвременната война - различна от тази в миналото - със сигурност обстоятелствата, при които човек бъде заловен, могат да бъдат неизбежни. Човек със сигурност може да бъде на мнение, че не е задължително да умре, след като човек е свършил своето служба с високотехнологични модерни оръжия - да, свършено най-доброто от себе си - и че човек служи на страната си много по-добре, като остане жив и изпълни призванието си - било то в война или в мир. Такова мнение има известно основание;

Machine Translated by Google

но японският войник мисли различно: Ако продължи да живее
в срама от пленничеството, това означава, че той не се е борил, за да
смъртта, че все още е имал възможността да продължи да се бори, и
е изпълнен с най-дълбоко съжаление, че не го е направил
бий се до смърт за Тенно, отечеството и народа.

„Било то в морето, където морската вода кръщава тялото ми,
било то на сушата, където мъх покрива костите ми в планините,
Само с великия владетел искам да се бия
без да мисля за себе си.“

Точно като тази древна песен, която пеем отново и
отново, довежда до израз, е напълно немислимо
че войникът се връща към живот. Лорд Нелсън каза на своя
смърт: „Слава Богу, изпълних дълга си“; японецът обаче не се бие
само заради дълга си, а в
за да пожертва живота си. Ервин Баелц, един от най-добрите
власти по отношение на Япония, разказва за един от собствените си преживявания
от периода на Руско-японската война: Японец
познат го посети със сина си, който следващият
сутринта трябваше да се яви на фронта. След
младият мъж си беше тръгнал, д-р Баелц разговаряше със своя
познат за войната; старецът му казал, че
той беше загубил най-големия си син четири години по-рано по време на
Боксерски бунт и сега беше изпратил втория си на война. Той
продължи да казва, че неговият почетен семеен герб сега ще

Machine Translated by Google

вече нямаше кой да го продължи, защото нямаше повече синове. Баелц му каза утешително: „Не всички, които отиват на фронта, са предопределени да паднат; вярвам, че синът ти ще се завърне с голяма военна чест.“ Старият баща
поклати глава и отговори: „Не, синът ми отива в
битка, за да се намери смъртта на герой, а не за да се
„върни се жив.“ Ервин Баелц отбеляза: Това бяха спокойни думи, подобаващи на философ.

Това отношение е истинската причина, поради която Япония има преди това не е губил война и в настоящата война в Голям Източна Азия също е постигнала такива прекрасни успехи. Тя не е нищо друго освен решително дело - в най-малкия случай възможни подводници - атакувайте и потопете най-мощните военни кораби на американския флот. Самоунищожението на японските летци има за цел да се възприемат като част от бомбения товар и да се пикират срещу врага, в
за да изпълнят призванието си. На 12 декември ти от миналата година, Имперският щаб съобщи, че девет от десет военноморски самолета са се самоунищожили успешно.
Този героичен дух е това, което защитава Японската империя; този героичен дух даде възможност на японските военни вече да бъдат годините 1274 и 1281 - само с 50 000 мъже срещу
далеч превъзхождащите ги монголци, които наброяваха около 150 000 мъже - да ги победят здраво и да се отбият от
ужасно нападение. В китайско-японската война от 1894/1895 г.

Machine Translated by Google

и Руско-японската война от 1904/1905 г., блестящите победи на Япония са породени от този дух. И онези войници, които днес се бият в безкрайното пространство на Тихия океан на суша, в морето и във въздуха, също са подготвени да защитават отечеството си до последно и да влязат в редовете на боговете.

Тези, които наричат подобен дух фатализъм и го възприемат като безсмислено пренебрежение на скъпоценния човешки живот, са далеч от това да...

разбиране на японския войнишки дух. Смелостта Войските подвизи на японските войници са проява на този мощен дух, който работи за продължаването и честта на Райха, за справедливост и за истински мир.

Също така би било непростима грешка да се види най-малката следа от примитивна бруталност в този дух. Любовта на японците към цветята е добре известна. Естетиката им обаче не им позволява да търсят цветето. сам, по-скоро той цени органичния съюз на листата и клони; затова той никога не отрязва цвета, а оставя го на клонката. Японската цивилизация не само е дала на народа си висока готовност за жертви, но и чувствително състрадание. Това състрадание се проявява в поведението на японския войник спрямо врага, особено заловената. Ето един убедителен пример от Средновековието: През 1184 г., в хода на ожесточена гражданска война, великолепният воин Кумагай побеждава

Machine Translated by Google

рицар от вражеския лагер, Ацумори, и според военния обичай от онова време, отнел главата му. Ацумори едва бил на 20 години, а Кумагай - дълбоко разстроен от ранната му смърт - оставил меча настрана, оставил рицаря каста и станал свещеник, за да прекара живота си като такъв с молитви за благополучието на душата на паднал.

По време на предишната световна война японските доброволци служба в канадската армия се озова на служба в западния фронт; сред тях бил доброволец на име Исомура, който по време на атака се натъкнал на ранен германец. С жестове раненият мъж позволил на Исомура знаех, че е ужасно жаден и без колебание Исомура му даде да пие от собствената си манерка, в която все още имаше малко количество ценна вода. Междувременно се появи британски войник, който нападна ранения германец с щика си. Исомура хвърли седна между тях и извика: „Не виждате ли, че мъжът е сериозно ранен?“ - „И какво от това“, отвърна Британец, „ранен или не, всеки убит враг е наш печалба.“ - „Къде е твоята християнска милосърдна любов?“ - „Оставих я на „у дома, когато отидох на война“, отговори британецът.

По същия начин, по време на Втората световна война, японският доброволец Морука чул, че е чул за изключително младия си противник - когото беше нападнал с щика - вик

Machine Translated by Google

„Майко!“ Когато чу тази дума, той знаеше, че може
не заби байонета си в този враг втори път и така направи мъжът, макар и ранен,
да бъдат спасени и по-късно да бъдат върнати в родината си.

Японците наистина смятат, че е под достойнството им да бъдат пленени, но въпреки това изпитват дълбоко състрадание към пленниците, които самите те вземат. В хода на Руско-японската война много руснаци
Япония е взела затворници и никой от тях няма да
спомнете си без благодарност за щедрото отношение, което им е било оказано в Япония. Подобно поведение към ранения враг винаги е било смятано за добродетел
в Япония. От тяхната история е ясно, че корейците
Участниците в монголското нашествие, попаднали в ръцете на японци, не заслужавали специално отношение, но въпреки това били посрещнати хуманно. Императорът на
Кора дори сметна за уместно да изрази благодарността си за това отношение в писмо до японското правителство. Тук трябва да се помни, че монголското нашествие е било смъртна заплаха за Япония и нейния народ. В руско-японския
Войната на Първа дивизия и Втора японска армия
имаше задачата да се грижи за първите руски военнопленници. Беше наредена инспекция с цел запознаване на японските войници с униформите, отличителните знаци и маркировките на противника. Много от редниците

Machine Translated by Google

една компания обаче не участва в
инспекция. Следното съображение беше взето предвид като
причина: Беше срамота да бъда пленен като войник,
и беше непоносимо да се налага да показваш лицето си на
враг като пленник; самураят разбира
чувствата на самурая и му спестява това унижение.
Това беше причината войниците да не участват в
инспекцията на руските пленници. Врагът
офицерите, които бяха дали заповед да се убият всички японци, дори
затворниците може би не са разбирали това поведение
японските войници.

В един от театърите на настоящата война в Голяма Източна Азия,
Филипините, в началото на януари редица
Японските цивилни са били избити от американски войски; в
В историята на Япония подобни зверства не се появяват.

Японците се борят днес за отечеството и за всички
хора от Голяма Източна Азия, те се борят с труден, жертвен...
изтощена борба, в която те поставят най-трудните искания
върху себе си; въпреки това те имат дълбоко състрадание
за другите хора и поради тази ситуация, в
хода на бойните действия, много забележителни и трогателни събития
ще се появи, което ще остане в историята на
война и там дават свидетелство за духа на Япония,
Ямато Тамаши.

Machine Translated by Google

И ако имаме лоялност,

и нищо друго на света,

това е достатъчно и никой

стои пред нас.

Никой не може да ни хули,

никой враг не може да се справи с това,

смъртта не може да пожъне

с твърдия си разрез.

В теб и мен, и във всички останали,

расте рано и късно,

и по средата, където падаме,

там е посято.

И ако имаме лоялност,

и нищо друго на света,

това е достатъчно и никой

стои пред нас.

- Ханс Бауман

Machine Translated by Google

По-скоро на Дявола в Ада...

от Герхарт Шинке

Есенен ден се плъзна в мъгливата шир на
море. Последната светлина падна от дърветата и мракът вече започна своя поход през земята. Вечерта дойде влажна и студена. На широко отворения прозорец на кралската зала стоеше Плъх. В камината гореше огън
и хвърляше светлината си върху високата фигура. Сериозни бяха чертите на ъгловатото му лице, чийто поглед се губеше в мъгливата сивота на безрадостната вечер.

Кралят си повтаряше наум късмета и
страданието на последните дни. Бремето му беше тежко ръмене. Самотният човек съдеше себе си и земите си и трябваше да носи тежестта на
нещастието само през нощите.

Битката при Wyk-de-Duerstede беше загубена. идвам поколения ще говорят за това, както за всички битки, ще
обърнете внимание на събитието, както на всяко събитие във войните между народите. Но
Те никога няма да разберат какви мисли са горели в ума им на човека, който видя цветът на народа си да умира преди
време! Никога няма да разберат как му е разбило сърцето, когато е замахнал с блестящия си меч срещу главите на русите
воини, които са се сражавали в редиците на врага.

Machine Translated by Google

Фризийският крал обърна глава и се втренчи в търсене на дълго време в огъня. Ръката му се вдигна към челото. От морето от пламъци се появиха фигури, които стояха пред очите му. Това наистина беше образът на Алдгисл. Мъртвият крал стоеше пред него сякаш жив. Разговор с него започна:

„Искаше да прекъснеш враждебността с приятелство, когато Ти допусна свещеника Уилиброрд в страната. Ти надяваше се, че ще спази обещанието си. пратеникът на чуждата вяра само насърчаваше безредиците и пося омраза. Той унищожи Фризия. Тогава аз взех на меч и призован на война срещу врага, който заплашваше свободата на земята. Фризийската земя трябваше да бъде свободна бъди свободен като чистите морски вълни, свободен като гръм, когато бучи над горите. Но твърде голям беше числото на врага. Врагът триумфира, чуй, мъртвец, триумфира!

Отчаянието говореше от думите му.

„Племето кърви! Силата отслабва срещу..."

десетократно по-силен, защото господарят в Рим посвещава вечно нови армии за завладяване на властта, врага прониква в земята ни, за да унищожи свободата на Север!

Дълго време в стаята цареше тишина.

Machine Translated by Google

Образът на мъртвия крал се появи по-ясно отпред
на болезненото око.

„Трябва да запазя свободата за земята, да спася живота на
народа от чужда сила. Да, трябва да сее и да гради,
посейте семе в плодородна земя и защитете нивите
от морските наводнения. Фризийската земя трябва да остане,
Дигите не трябва да потъват!

„Да, кралю, Фризия трябва да живее! Целта ти беше..."
същото като моето. Опита се да помириш врага, когато
видяхте, че той дойде в по-голям брой. Аз предизвикателно
предложих му меча си. Не сме ли и двамата синове на морето,
кълнове от една и съща земя? Кой показа на родината ѝ
оригинална природа? Уилиброрд ти пее песен.
свещениците ме проклинат, защото им оказах съпротива, когато
Те дойдоха да заблудят моя народ. Затова развълнуваха
Франкската армия нахлува в земята и сега погребва реколтата от
кръв, която течеше през мечовете ни.

„Чуй, Алдгисл, искам да последвам примера ти... ако мога."
Епископът на Санс трябва да влезе във Фризия. Аз самият
искам да приема кръщение! Защото Фризианската земя трябва да живее!

Кралят извади меча от ножницата, пристъпи
в светлината на пламъка и задържа острието в
светлина. Мечът все още беше остър, но не биваше да бъде
повтори, че малка група непокорни воини се противопоставя на
превъзхождаща вражеска сила с оръжие. Заради живота си, той

Machine Translated by Google

беше решен да предложи мир. И отвращението, с което презираше разпнатия бог, се стопи в този час на отчаяние.

***

Това щеше да се превърне в победа на кръста, когато кралят на фризийците, който се беше противопоставил на ученията на църква толкова дълго, получи кръщението от ръката на епископът. Ръцете на свещениците - хитри и пресметливи - бяха подготвили всичко много добре. Там беше мястото, което епископът беше избрал за кръщението (без молитва във Фризия се намираше къща, в която можеше да се извърши свещеният акт са били изпълнени); ясна сутрин падна върху земята.
Мъже и жени се бяха събрали, за да се насладят на спектакъла, предлаган от църквата. Дървеният кръст, издигнат от служителите на църквата, стоеше високо. Уилиброрд, Епископът на Утрехт дойде със своя съюзник Вулфрам от Сен и свита през имота. Мълчаливо тържествуващ, пратеникът на Рим се отправи към възвишеното място.
където е трябвало да се състои кръщението на царя. Отпред от всички погледи би ли се изляла водата на кръщението над главата на царя и народът щеше да стане свидетел как дори най-непокорният цар приемаше вярата на кръста.

Machine Translated by Google

Цвилене на коне и тропот на копита
обяви пристигането си. До него яздеше Гримоалд, неговият
съпругът на дъщерята. Воини с копия и думи го последваха.
Когато кралят скочи от коня си
и тръгна към епископите, които вече бяха заели позициите
си по страните на издигнатия кръст, а в очите му блестеше
цялата гордост на севера.
Несломимият воин искаше да наведе глава. Непреклонният беше
погледът му към мъжете и жените, които стояха мълчаливо
в кръг, докато се приближаваше към кръста.

Вулфрам, епископът на Санс, започна да говори
силно, за да се чуе отдалеч:

„In nomine patris et filii et spiritus sancti! Вижте, това е а
велико време, което наближава чрез представителите на
Бога на земята. Царе и могъщи господари започват да чуват
посланието за спасение!

С ентусиазма на конвертора той извика
думи:

„Мъже и жени от Фризия, като ваш крал днес
приема спасителя и става християнин чрез
кръщение, така и вие трябва да се хвърлите в краката
на всемогъщия Бог, който изпрати сина си на земята, за да
да изчистя и твоята вина и да те спася от вина и
проклятие!

Machine Translated by Google

Никой от стоящите там не разбираше значението на думите. Свещениците стояха с власени ризи зад говорещия епископ със смирен поглед към земята. Въоръжени франкски войници стояха на стража отдясно и наляво. Кръстът се извисяваше високо като ужасен заплаха.

Погледът на Ратбод се плъзна към епископа, спря се върху пъстрата роба, после се вдигна и срещна неясния поглед на делегат на Рим, върнал се отново и потвърдил му отново колко различен е един крал от един жрец. Зад високото чело се появи мисълта: Непреодолима преграда разделя кралете на Германия от римските свещеници.

Епископът примеси латински изречения в речта за кръщението. Думите на церемонията летяха като объркани нощни птици над имота и никъде не намираха сърцата на слушателите. Така ефектът им се изгуби като дим от тамян. Кулминацията на церемонията сякаш беше отминала. Погледът на Ратбод огледа групата от своите хора уверено и твърдо, на които им липсваше благоговение точно както на него. себе си.

Свещеникът изобразявал светостта на кръстените и изобразяваше адските мъки на прокълнатите, които не искаха да чуят словото на Първосвещеника в Рим. Сега Вулфрам от Сенс се обърна към самия Ратбод:

Machine Translated by Google

„Вземи тогава, Царю, водата на кръщението, за да можеш
един ден, освободен от всички грехове, да влезеш в рая с...“
тълпи от вярващи, да седят отдясно на всезнаещия
Бог от вечността до вечността, докато всички те отиват в ада,
които умират некръстени“.

Тогава гласът на Ратбод прекъсна говорещия епископ.

Той попита на езика на предците си: „Ти каза,

жрече, че ще отида в рая, ако...“
Да си позволя да бъда кръстен? Сега ми кажете, свещенико, къде
са моите родители, които са мъртви и никога не са били
кръстен?!

Ужасът се разпространи сред редиците на групата свещеници,
защото светото действие беше толкова неочаквано
прекъсна го. Епископът, напълно обзет от ентусиазъм
преображдането, изхвърли думите:

„Всички те са с дявола в ада, защото те
умряха като езичници!

Тогава Ратбод ритна глинения съд със светената вода
така че падна на земята и се разби на парчета. И
Той хвърли свободните си думи в лицето на свещеника:

„Тогава искам да ви кажа, свещениче, че бих предпочел да отида в
родителите ми и дяволът в ада, отколкото с вас, свещениците,
рай!

Machine Translated by Google

Година на публикуване

1944 г.

Machine Translated by Google

Европейски фронт

Колкото по-силно тази война засяга европейските народи, толкова по-големи са енергиите, които събужда у тези хора и задейства се. Остарелите правителствени идеи изчезват под въздействието на тази война, сякаш никога не са съществували. Изкуственият набор от държави от Версайския договор е смачкана, и под страдание и сълзи се ражда нова ера.
Ние самите сме само вълна в потока, който движи народите на Европа. Идеите за раса и социализъм разтърсват народите на Европа и ги тласкат към нови форми на държавен живот. Под...

въздействието на болшевишкия стремеж към експанзия и подлостта на бомбардировките на противника, хората от Европа неудържимо се сближава и
Появява се чувство за общност, което никога не е съществувало преди в миналите времена на единствения привиден просперитет в Европа. Би било погрешно да се сравнява състоянието на Европа с това, в което се е намирала, когато французите Революцията и Наполеон разтърсиха щатите и народите. Тогава вълните на революционен потоп удариха остаряла, лишена от идеи Европа под ръководството на реакционния канцлер Метерних и разруши несъстоятелната и куха система от европейска държавна бъркотия

Machine Translated by Google

под австрийско ръководство. Днешна Европа не се намира в състояние само на съхранение и защита на миналото. В това, че е осъзнала своето
германска традиция, тя разрушава остарелите държавни граници и сближава хората отново. Старият свят е представен от врага на запад и на изток. Капитализмът и марксизмът са само болните върхове на остарялата концепция за целта на живота и за ценността на човека.
Нова Европа се носи от енергията на
революционна идея за социализъм и раса. По този начин тя се оказва едновременно в състояние на защита и атака: атака, защото се противопоставя на един болен и остарял свят с по-добър. Социализмът не е само вътрешен
програма на Райха, която се стреми към човешки ред, основан на постиженията, но също така съдържа - гледано отвъд държавата - програмата за Нов ред на
европейските народи на базата на свободното развитие
на техните народни ценности и въз основа на техните исторически постижение.

Силата на идеята за Райха

В редиците на Вафен-СС днес се бият холандци, фламандци, валонци, скандинавци, естонци и
Латвийците, а скоро и други хора, ще облекат своите пробудени младежи в една и съща униформа и по този начин формират европейската

Machine Translated by Google

Фронт под символа на SS, който се е родил от
нуждата на този час и формира основата на
предстоящ ред в Европа. Който и да е имал съмнения относно
силните страни на идеята, е поправен, когато той
днес среща холандци или естонци във Вафен-СС, които са по-
фанатични и решителни защитници на
идеята за Райха, отколкото много германци вътре в Райха. По този начин
срещаме признанието, че службата на тези мъже в
Изтокът е стоманената баня на идеята за Райха. Мъжете, които
са се борили там с СС на Райха срещу болшевиките, са захвърлили
всичко зад гърба си, всички предразсъдъци, които все още спъват
техните съвременници, които
не са споделили уникалния, труден фронтов опит. В
Борбата срещу най-трудния ни противник, идеята за Райха, в
цялата ѝ сияйна красота, се възражда. Заражда се европейско
чувство за общност, което вече не познава
колебанията на политиците, заседнали в старата държава
теории. Тези европейски доброволчески лидери на СС и есесовци
са авангардът на европейския фронт. Те обичат
родината си и защото обичат тази родина
и са му лоялни дълбоко в себе си, те искат като награда
война нов свят, организиран от силен Райх, който
само е способен да спаси родината си и да защити живия състав
на своя народ. Разбира се, тези мъже заклеймяват
малцинства в техните народи. Световната история обаче е

Machine Translated by Google

винаги правено от малцина мъже, които имат смелостта да се осмелят да направят новото. Колебливите идват едва по-късно. Човек трябва да прелисти семейната история на един такъв доброволец, за да усети колко силно въздейства идеята за Райха този младеж. Има например един фламандец. Той се бие в редиците на Вафен-СС. Баща му е високопоставен белгийски колониален администратор и сега служи на английска служба; дядо му е бил член на Белгийските
парламент, фанатичен представител на френската култура срещу фламандската опозиция на собствената му родина. Внукът прегръща Райха и Адолф Хитлер. Какъв разрив в епохите се заявява! Какво силно привличане е
обладан от личността на Фюрера! Как
Мощни ли говорят кръвта и идеите на Райха, че младите мъже от тези хора обявяват, че са готови да умрат за този Райх, от който са живели техните предци
разделени от десетилетия, да, от векове!

Европейската задача на СС

Следователно СС все повече се разраства в своята Европейска задача: Тя събира пробудената европейска младеж в борбата срещу болшевизма и еврейските плутокрации. Който и да си мисли, че СС следователно
губи първоначалния си характер или се отклонява от строгите принципите на Райха нямат разбиране за

Machine Translated by Google

революционна идея за националсоциализъм, която преминава
границите на националните държави. Никой в Европа днес не вярва,
независимо как ще завърши войната, във завръщането на
изкуствената държавна система на Версай, която
дължи съществуването си единствено на английската намеса в
европейските дела. Разбираемо е, че чрез въздействието на тази
война лъскавината на едно историческо развитие, което често е
продължило само няколко десетилетия, е изтрита
и сега общите корени на европейското семейство на
хората отново излизат наяве. Фактът за германското странстване и
бившето германско селище между
Балтийско море и Черно море до Атлантическия океан
и Северна Африка е формирала кръвното единство на Европа
и създадоха тези хора, възникнали на същата основа.

Америка и Англия нямат истинска програма за...
политически Нов ред на европейския континент. Те
гледат на Европа днес само като на колония, която те
възнамеряват да експлоатират икономически. Болшевизмът може
да предложи на Европа също толкова малко идеи. Марксизмът не
признава истински народ, както и не може да приеме концепцията за кръв
в речника си. Само националсоциализмът потвърждава
корените на всеки истински народ. То знае, че само този, който е
лоялен към родината си, може да бъде лоялен към Райха.
Революционният социализъм на Адолф Хитлер означава за Европа
не само регулиране на отношенията на европейските

Machine Translated by Google

хора един към друг въз основа на настоящата борба.
Само от светогледа на това движение се очертава творческата
сила на богатата пълнота на възможните връзки на народите
и нациите на Европа с лидерството на...
силен Райх. Трябва ясно да се види, че вътрешният и
външният ред на Европа могат да произтичат само от
дълбините на националсоциалистическия възглед за
историята. СС вече днес формира железния пръстен на онези мъже, които
страстни сърца за Новия ред в Европа под
лидерство на силна германска среда. Без участието на тези
мъже новото не може да се появи. Сякаш нашият континент
е разтърсен от висока треска; това е
родилна болка на нова ера, която иска да възникне от
основата на кръвната общност на европейското семейство от
народи и на социалистическия ред на техния съвместен
живот.

Какъвто и път да ни отведе съдбата към тази цел
и каквито и неуспехи да ни очакват, самата цел остава
неподвижна. Това е единствената цел, за която си струва да
се живее и да се бори. СС знае това
всичко трябва да се използва така, че другарите от
европейският Изток се разраства заедно с него в
общност на борбата, точно както тези от запад.
Интелигентно лечение, голяма степен на способности трябва да бъде
използва се за постигане на тази цел. СС остава

Machine Translated by Google

безкомпромисна в принципите си, креативна и щедра в
изпълнението на практическите си задачи. Тя трябва да бъде
достатъчно гъвкава, за да се отнася към всеки народ според
неговата природа и история. Наша задача трябва да бъде да формираме европей
младежите заедно в твърд и решителен фронт. Западният враг не
е готов да умре за един по-висш свят, защото не го разпознава.
Врагът на изток е донесъл на хората само потисничество и
деградация.
Ако има неотменими човешки ценности, то те са
защитаван от фронта на германската армия. На наша страна стои
нова идея. На наша страна в крайна сметка трябва да наклоним
везните на съдбата, ако останем твърди и осъзнати за
цялата историческа отговорност за тази борба.

Machine Translated by Google

Кой може да се ожени млад?

от Й. Майерхофер

Когато младите есесовци в стаята заговориха
за момичетата, обикновено не беше много прилично. Днес беше
различен. Беше сериозен разговор и такъв си остана.
Това беше така, защото на по-възрастен съквартирант беше даден
книга за Юл, която съдържаше различни сериозни житейски
мъдрости, някои от които той предаде на по-младите, за да
размишляват върху тях. Това беше книга от 80-годишния Лоуър
Саксонският автор Густав Френсен, озаглавен „Vorland“. The
Авторът е имал предвид все още неспечелената земя пред дигите,
„новата земя“, но отвъд това също и расовата и моралната
бъдещето на нашия народ.

Ханс, по-възрастният другар, хвана младежите – които често
говореха лекомислено за жени и любов – в благоприятен час. Беше
неделя след обяд, времето на „тишината пред буря“, преди да
тръгнат за града. Ханс
първо им прочетете това:

„Младият Т. искал да се ожени и казал на приятел: „Аз
имам братовчед с 3000 марки. После той си тръгна и
се оженил за нея. Младият Б. и приятелят му видели две момичета
вървейки пред тях по пътя към танците. Те
реши, че приятелят му ще вземе по-късия за танци
и вино, и той щеше да вземе високия, когото по-късно

Machine Translated by Google

женен. Младият С. желаел съпруга. Един ден той видял
отвори прозорец и се оженил за момичето, което
остави го отворен. Младият Р. първоначално копнееше за
съсед отляво, но когато тя избяга от него,
той взе този отдясно. Това, което се сглобява
по този начин се нарича тайнство от католиците
църква - на добър немски това означава Божия тайна
ще. Протестантите казват: „Това, което Бог е събрал...“ Аз
мисля, че това са просто съвпадения - и половината от тях
нещастни - които се случват на млади хора, които
не са правилно обучавани от родители, учители или държавата,
и които самите, макар и пораснали, не са
отвориха очите си.“

„Всички ходите на село всяка неделя“, обърна се Ханс
и им каза: „И ако старши сержант не беше там, вие всеки ден
бягахте при жените, които правите
дори не особено уважение, с малки изключения. Просто
спомнете си обстоятелствата, при които сте се запознали, и ако от
С твоето дело можеш да извлечеш от селяните
преценка: „Есесовците знаят какво искат от момичетата.“
Те не просто искат..., а са и селективни
и имат вкус и чувство за чистота, което е наполовина
на характера.“ - Това или онова качество, в противен случай „Не“
благодаря“.

Ханс ги беше нарязал по размер. Но той също така беше
ги е узряло вътрешно едновременно. След това те

Machine Translated by Google

отправиха критики въз основа на това, което знаеха един за друг. Тези, които горе-долу издържаха теста, се радваха да оставят „хванатите“ да се пошегуват. „Нарушителите“ позволяваха неделните им прически да бъдат разрошени без съпротива или ушите им да бъдат натъркани още по-червени, отколкото вече бяха от срам. Ханс беше доволен от доброто сърце на младежите, което можеше да бъде повлияно с енергични думи.

„Сега чуйте този пасаж“, каза той и прочете друг раздел:

„Младият мъж, дори по-дълбокият и по-сериозен“ едно, е на възраст между 24 и 28 години - когато избира партньорката му до края на живота му - в същността си все още не зрял, все още несъзнаващ собствената си същност и все още не познават живота и света. Всеки, който познава целият човешки живот знае, че един мъж на 37 години е напълно различен от мъж на 27 години.“

„Тъй като е така - според Френсен - 27-годишният взема най-важните решения в живота си - най-важното решение в живота си... знаеш ли какво е това?
- и обикновено не разпознава наистина ценното млади жени, тези, които стоят там в семпли цветове, красива, силна, тиха и дълбока, създадена от природата и раса специално, за да бъдат майки и развъдчици на нашата раса; по-скоро те са много по-склонни, според своите незряла природа, към онези, които цветно блестят

Machine Translated by Google

с малки таланти и трикове, които подхождат към тях с малки повърхностни прелести.

„Когато тези мъже от най-ценния вид се оженят, узряват с течение на годините, те осъзнават повече ясно от година на година, какъв тип жени са ценни, копнеят за тях и ги желаят или скоро ще ги имат тайни любовни връзки. А тези ценни момичета от другата страна от друга страна, тъй като те усещат, че не са избрани от младите мъже, а самите те не могат и не правят искат да живеят без любов и са, според техните собствена ценна природа, привлечена от тези ценни, зрелите мъже, следват желанието си за любов. И така, по този начин, от една страна, тези ценни мъже живеят в разрушени бракове, което силно им наранява производителност, а от друга страна тези ценни жените или живеят без любов в постоянно недоволство, или остават (повечето от тях) през целия цъфтеж и плодороден период от живота си бездетен любим човек. Това състоянието е пълно с проблеми от човешка гледна точка, а от народния – от голямо зло."

„Пълно с проблеми от човешка гледна точка и „от народния на голямата вреда", повтори Ханс с акцент.

След като свърши, известно време настана тишина. Но тогава някой се обади: „Но не можем да чакаме толкова дълго?" На колко години си, Ханс? Късно трийсетте? Почти...

Machine Translated by Google

средна възраст! Райхсфюрерът на СС обаче иска да се женим млади!

„Очаквах това възражение“, отговори Ханс. „Авторът Френсен не е имал предвид, че човек не трябва да се жени преди 37-годишна възраст, а по-скоро иска младият мъж да положи всички усилия, възможно най-рано, за да осъзнае истинските човешки ценности, което естествено върви ръка за ръка с работата върху себе си. „Човече, стани съществен!“, каза един... важен човек веднъж каза.

„Мислите ли, че Райхсфюрерът е искал да се омъжите млади, за да можете да се ожените за глупави? И за да отворите очите си едва след това? Мислите ли, че Райхсфюрерът ви е дал разрешение за лекомислие? Ще се заблуждавате. Това е писмо за доверие! Райхсфюрерът смята, че вие, като есесовци, сте достатъчно достойни и зрели, за да се биете за Германия и, ако е необходимо, да умрете. Но ако това може да се изисква от вас, тогава може да ви се има доверие и да дадете нов живот на Германия. Райхсфюрерът не иска да одобрява всяка примитивна любовна афера. Той си мисли, че когато ви желае ранен брак,

за Германия, за децата, но той мисли и по-горе
всичко е за ценността на тези деца! Ако днес имаме
стотици носители на Дъбови листа, хиляди рицарски звания
Кръстосани получатели и стотици хиляди други
украсени войници - в допълнение към суровия материал,
което и ние имаме - тогава просто помислете къде е всичко това

Machine Translated by Google

идва от! Днес си такъв, какъвто са те създали родителите ти, а това означава, каквито са били и родителите ти. Бъдещите момчета и момичетата, мъжете и жените, ще бъдат такива, каквито ги отгледате, тоест каквито сте вие и каквито са вашите момичета също.

„И тъй като времето на войника във война не позволява прахосване, така че не бива да си губите времето. - Можете ли Говори сериозно с момичето си за такива неща, както вече знам да говоря с теб? Ако не, ако са твърде глупави или меки за това, тогава с удоволствие ще ги пусна. - Но ако станат сериозни и тихи, когато им казваш това, и ако те погледнат в твоите очи, значи нещо е там. Но никога не спирайте да тествате тях и следователно вас самите отново и отново.“

Един от младите хора каза: „Много ми е трудно да правилно да решите това най-важно житейско решение на правилен избор на съпруга. И така, намирам идеята на Френсенс само за „Да се жениш късно, наистина е добре.“ След това бяха донесени пропуските в стаята.

„Пригответе се, момчета!“, възкликна Ханс, „Имаме същото.“ път за начини, за да можем да завършим разговора си.“

Те излязоха от казармите на открито.
Беше паднал пресен сняг и земята ухаеше на много чисто.
Те слязоха заедно по хълм, на който се намираха техните квартири бяха разположени, пред него богато интегриран пейзаж чийто безсмъртен живот лежеше защитен под кристален сняг одеяло.

Machine Translated by Google

„Няма съмнение, че именно скандинавският човек
съзрява по-късно от човека от изток или юг,
особено ако под зрялост се разбира и зрялост на характера, духа и
солидността. Тялото и душата, според нашето вярване, са по същество
едно цяло и следователно принадлежат заедно. Сам по себе си по-
късният брак е естествен за ценния нордически човек. Но не е нужно
да ви казвам, че днес ние се намираме в най-трудната борба за
нашето расово съществуване от началото на историята на нашия
народ. Нашите родители и баби и дядовци обикновено са имали
твърде малко
деца, враждебно настроените хора, от друга страна, имаха по четири или пет
пъти повече! И сега, в рамките на половин век, втора война вече
отнема жертви от кръвта ни. Така че трябва да съкратим времевия
интервал между поколенията. Ние
нямам избор и иначе нямам, толкова е разбираемо
съображения би трябвало да предотвратят това. Напротив, ние
трябва да се стремим младият човек, още рано, да знае
и да приема дълга си сериозно. И ние го изпълняваме
чрез взаимна помощ в тази задача. Тези с подобен характер
сред старите и младите трябва да се подкрепят един друг
със съвети и с действия. Първото е, разбира се, на
най-страстният интерес към вас самите, а именно
признанието, че задачата по избора на съпруга е единственото нещо
това е наистина важно, за да може всичко останало да върви както трябва
само по себе си. Основата на избора на съпруга обаче е
равенство по рождение, което означава принадлежност към една и съща порода,

Machine Translated by Google

и в рамките на една и съща порода или раса също така съвместимост в най-важните черти на характера и духа."

„Младежта днес е на 20 години, но също и заради времето..." определени причини, е толкова неясно и неопределено в „въпроси за любовта и брака", продължи Ханс. „Но как може това да е различно, щом медиите са залети толкова дълго с толкова много лекомислени представи за тези неща, за да задоволят любопитството и похотта на безразсъдните маси? Може ли да е различно, ако нашите момичета се боядисват и се преструват по примера на филмовите звезди? Може ли да е различно, щом немското момче си мисли, че момичето му трябва да изглежда точно като тази или онази филмова звезда и обратно, ако немското момиче избира своя „тип" от филмовите звезди? Може ли младежта да разбере какво е скандинавското чувство между момче и момиче, между мъж и жена, ако по цял ден само бърбори и подсвирква глупави хитове, тананика и се прегърбва, вместо да пее немски любовни и народни песни, да танцува немски и да поддържа оживен, немски социален живот? Само когато отново имаме обща, естествена народна култура и естествен общностен живот - изчистен от чуждото - в

кланове, села и градове, когато всичко работи заедно, за да насърчаваме и да бдим над правилната любов към младостта на народа, когато отново се празнуват сватби се превърнат в значими народни празненства, тогава дори ще Младите хора на 20 години вероятно почти знаят какво правят.

Machine Translated by Google

трябва да обичат и какво трябва да избягват, а също така ще знаят какво е отговорността към предците, равенството в произхода и възпитанието. И ще открият същите идеи сред своите роднини и познати, точно както е било с нашите предци преди хилядолетия. Четете в сагите, там имате „образите на по-добри времена“, за които пее нашата песен за лоялност! Вие сте призовани отново да събудите тези потънали образи за нов живот, като създавате деца с такава стойност, с които единствено появата...

на такава северно-оформена култура може да се постигне. И направете не забравяйте, че за това са ви необходими майки, които могат да успеят да отгледат децата в духа на такава култура и да съхранят живия фолклор, който ѝ принадлежи.“

Ханс беше приключил с неделната си проповед. Той спря и групата направи същото с него. Те погледнаха в далечината и откриха снега наблизо. Топлите им ръце го сграбчиха и скоро снежните топки бяха...
летене.

След ожесточена снежна битка те се сбогуваха и си тръгнаха. Един от младежите остана с Ханс и двамата вероятно се докоснаха...

по много други въпроси.

Machine Translated by Google

Животът ти принадлежи на твоя народ!

от Х. Кл.

В дневника и вещите на есесовец, който е убил себе си, често повтаря следното изречение: „Животът ми „вече няма стойност!“ Какво имаше предвид с това и какво направи Има ли право да говори така?

Есесовецът беше на 21 години. Неговата любов - която беше го обвърза с две различни момичета, една след друга, не беше лекомислен. Той беше търсил достойно съюз, равноправна съпруга, която би му дала здраве деца в траен брак. Той се отказа от първото момиче когато медицинските прегледи ясно показаха, че момичето ще остане безплоден. Но тогава, когато нова скъпа любов го е обвързала с друго момиче, той научи в болницата че самият той по своя вина е станал безплоден. Оттогава присъдата за неговата безцелност животът често се повтаряше в неговите писания и че той е имал загуби всичко, за което беше живял, обичал и се борил: увековечаване в децата му.

Какво иска да постигне този есесовец чрез своите самоубийство? Дали искаше да се реваншира за самонанесеното си безплодие или е искал да избяга от бездетно съществуване, което му се струваше бедно и празно?

Machine Translated by Google

С удоволствие ще оставим разглеждането на тези въпроси на психиатрите. За нас, есесовците, в този случай, както във всички случаи на самоубийство, само един въпрос е необходим и важен: Помогнало ли е или навредило на хората деянието?

Никой не може да отрече, че деянието на споменатия тук есесовец е причинило сериозни щети на народа. Защото чрез него нищо не е било изкупено или поправено. Точно обратното: есесовецът не само е лишил народа си от потомство, но чрез собствената си смърт той също го лиши от себе си и собствената си работна сила и бойна мощ. Следователно той увеличи вината си.

Може да има случаи, в които голяма вина може да бъде само изкупено чрез смърт. След това е случаят, когато Продължаващият живот на виновния може да означава непоносима тежест за общността. Във всички останали случаи има само едно изкупление и помирение, а именно цялостните жизнени усилия за общността.

В заповедта си от 19 март 1939 г. Райхсфюрерът на СС ясно е заел позиция за самоубийство. В него се казва:

„Най-много 15% от самоубийствата се извършват по причини, това може да се приеме, например краят на живота след престъпление, което наранява общността и петни чест. 85% от самоубийствата обаче са извършени за причини, които никога не могат да бъдат приети, като например страх от наказание, страх от изпитание, след порицание от превъзходен, след спор с родители, след

Machine Translated by Google

разтрогване на годеж, поради ревност, след
нещастна любовна афера и т.н. ...

„Самоубийства от този вид нямат нищо общо с героизъм."
или героичен дух. Ние, есесовците, ги възприемаме като
бягство, като дезертьорство от борбата и от самия живот.

„СС никога не е имала разбиране за хора, които
избягвайте борбата. Затова постановявам, че във всички случаи
където и разследването е започнато от началника
ясно определя причината за самоубийството
не може да се приеме, че не се уведомява за смъртта
на мъжа и че СС не участва в
погребение."

Животът ти не принадлежи на теб, а на твоя народ.

Machine Translated by Google

Това, за което се борим, е защитата на
съществуването и разпространението на нашата раса и на нашия
народ, изхранването на нейните деца и поддържането на чистотата на
кръвта, свободата и независимостта на
отечество, за да може нашият народ да узрее за
изпълнение на целта, поставена му от създателя
вселената.

- Адолф Хитлер

Machine Translated by Google

Човек трябва да преодолее „мъртвата точка“

Съобщението на следното писмо от компания
лидерът трябва да се разбира съвсем буквално. Той се отнася за ти и аз и всички ние много лично.

...Въпреки тези трудни дни, ние гледаме към
бъдеще с увереност. Но една тревожна мисъл често ме тревожи, а именно, че твърде малко европейци са напълно наясно с цялостното, в крайна сметка
абсолютно безусловният характер на тази война. Със сигурност е така разпространява се все повече и повече. Но цялата суровост на войната обхваща само твърде малко хора.

Болшевикът иска да дойде на запад и с
той язди смъртта - за всички нас, без изключение. Ние се борим за съществуване или несъществуване - всички ние, ние в Райха и във всички европейски земи. Това, което ни заплашва от изток, е пълно унищожение; болшевизмът е абсолютният
историческо отрицание на всичко, което сме,
независимо как го наричат. А руснакът е силен,
особено в единственото нещо, което преди винаги е решавало конфликти: в духа. Той е толкова фантастично здрав;
дори болшевишката отрова не може да му навреди. Вместо това има ефектът на бактерия, която определя преди това

Machine Translated by Google

спящи сили в движение, които след това сляпо, но неудържимо следват вътрешен закон.

Болшевизмът е наистина голямо събитие в преди това бедните Руската история, нещо, което исторически се е движило - и все още се движи - широката маса от този гигантски народ. Руснаците влизат в тази война безпрепятствено. Ние носим богато наследство със себе си, което ни обременява.

Както Фюрерът някога е казал: Последният батальон триумфира; с други думи, който стреля последния път печели, независимо от това как ще се развие мачът или къде е произведен този последен изстрел. Който държи оръжието си готово за стрелба и насочено към противника пет минути след дванадесет, е спечелил, дори и да е сам срещу хиляда.

Много горчиви седмици останаха зад гърба ми, седмици, изпълнени с ужасни преживявания. Но ние, войниците тук, на изток, преживяваме... огромно самосъзнание и трезвост относно себе си. Ставаме по-чисти, по-добри, по-здрави и по-здрави тук. Войниците, които вече се задържаха повече от две години в Русия, са най-добрите мъже от нашия народ, най-добрият. Така е: човек вече не бива да тренира новобранци в немски казарми с душове, легла, шкафчета и т.н., но в руски или полски мръсни гнезда. Вече не бива да се събират дивизиите в Западна Европа, но и в Съветска Русия и в Полша.

Machine Translated by Google

Наскоро взех двама войници, които се бяха отделили от частите си. Десет дни по-рано те бяха в Хага. Напълно ясно е, че от такива хора не може да се очаква много в началото, независимо...

колко екипирани може да са. Но е жалко за това
какво всичко е загубено в първите битки. Тази гледна точка се обсъжда за все повече и повече. Дори единици, които са били в
родина за по-дълъг период за почивка или преквалификация са вече не са толкова добри, колкото щяха да бъдат, ако никога не бяха е бил там. Човек първо трябва да преодолее „мъртвата точка“: трябва да се отучи, да погледне назад, трябва да се научи, че пътят към истинския и истински живот води само по заобиколния път на поражението на врага, че няма връщане назад.

Родината е твърде красива за нас; тя ни прави болни,
отпуснат и слаб. Това няма нищо общо с морала у дома. Но с ефекта на сигурността и благоприличието в
целият ни живот и нашето същество; това е, което ни прави такива боли ни, когато погледнем назад към руската мизерия, към самота и пустота на безмилостно искане,
което - толкова абсолютно - вероятно е било направено само на Атиняни в борбата си срещу Спарта или Цезар в неговата
битка с Верцингеторикс.

Човек трябва да разбере, че дори изцяло емоционално, в противен случай се поддава на огромния натиск
което се стоварва върху човек духовно. Ако човек разбере това,

Machine Translated by Google

след това напрежението веднага изчезва. На негово място идва
леденостудена, активна воля да се сблъскам с врага и да го победя
на всяка цена. По време на моите задачи имах
запознайте се с много разнообразни подразделения, такива
които са били в Русия без прекъсване от 1940 г. насам, такива, които
са били сформирани в Германия по време на войната,
и такива, сглобени във Франция. Последните имат
най-трудният момент е да свикнеш с
безусловния характер на руската земя, за да
да се постигне ясна представа за гигантските възможности на тези
пространства, които очакват европейското творчество.

В главата им бръмчи: „Тогава във Франция!“, вместо това
да кажа: „Ето ме, тук оставам - и ако не е хубаво
ето, тогава ще стане хубаво, затова съм аз, това, което съм!“
За съжаление, твърде малко хора казват последното. Ако можехме
здраво да се захапем с руската земя... Съветите щяха...
никога не ни прогонват. Но за съжаление твърде малко хапят
здраво долу тук; те мечтаят за края на войната обратно
у дома, но не и за края на войната като свободен човек в
изток. И това е голям срам. Трябва да се стигне дотам. В
В този момент руснакът може да се заеме с каквото си поиска
харесва; той няма да пристъпи и крачка напред...

Machine Translated by Google

Ако видим как старият свят се руши, нека не го правим
твърде много питам дали има много стойност, много от това, което е
незаменим, също е унищожен! Това натъжава човек
и отслабва силата на съпротивата. Вместо това нека
запитайте се дали все още усещаме искрата на
силата в нас самите, която ни позволява да възстановим
Райх от нашата плът и кръв. Ако случаят е такъв - и
Знам, че най-добрите сред нас притежават тази твърда вяра -
тогава ще имаме и силата да възстановим великото
работи там, където вече няма стара стена, която да ни пречи - в
пространствата на изтока и над руините на запад.
катедралите паднаха; тяхната свята мярка продължава да живее
неразрушими в кръвта ни. Така че сме свободни за борба
и по-късно ще бъде свободен, според вечната мярка,
да построят новите цитадели на ново време.

***

Да бъде просто и естествено
е най-висшата и крайна цел.
- Ницше

Machine Translated by Google

Човекът е превъзхождащ материалното, ако му се противопоставя с...
голямо опорно положение и никаква маса или голяма маса на външните
сила е мислима, която не може да бъде победена от духовното
сила. И от това всеки, който е способен на това, може
направи заключението, че при мъжете, истинските мъже, ценностите са
живи, които не могат да бъдат унищожени от снаряди или от
планини от експлозиви.

- Ернст Юнгер

Machine Translated by Google

Вечното сърце

Пътят назад - така наричахме пътя на
майки и бащи, родители, които бяха загубили син,
често единственият им; пътят, който би трябвало да ги изведе от
отчаянието и самотата обратно към живота. Фрау Мариане
Хармиц от Зетин описва среща с
войник на фронтовата линия, който съобщава за завръщането на такава майка:

Беше във влака. Сред пътниците седи млад войник. Косата му
е посивяла. Има белези от рани по лицето и бръчки, които се
появяват само от силен шок.
Той пътуваше в отпуск, за шест седмици, както каза, и
Тъй като някой го попита как е възможен такъв дълъг отпуск, той
постепенно заговори.

Тежко раненият мъж беше дошъл от Сталинград -
където той беше участвал в трудната битка почти до
самия край - със самолет от родината и болница в
Виена. Прием, който дори нас, закоравелите мъже, разплака.
Невероятна любов, грижа, цветя, съчувствие. В
до него е моят приятел и другар. До него, мълчалив и
героично, седи майка му, която вижда единственото си дете да започва
по пътеката към онази широка, непозната земя. От другата страна
от мен е другарят Х., който беше загубил и ръката, и двете
крака.

Machine Translated by Google

Той е сам. Никога не вижда роднини до леглото си.
Разтревожен и с мълчаливо съчувствие, погледът му се спира върху
лицето на майката. Тя го усеща и невидима лента от
разбирането обгръща сърцето ѝ.

„Кой е този млад мъж?“, изведнъж ме попита тя.

„Безупречен човек и другар“, отговарям аз.

„Сам ли?“

„За съжаление, да, и беден.“

Тя замълчава. Размишлявам върху тези въпроси - в
този час - вероятно лошо. Знам, че тя притежава голяма
ферма, че съпругът ѝ е мъртъв и че там, до
тя, синът, наследникът, носителят на името, е на път да си тръгне
в последното си пътуване. Животът му все повече се изпарява.
Тя държи ръката му, която става все по-тежка и по-тежка.
И човек усеща как кръвта в сърцето ѝ се отдръпва, че тя
чувства как животът ѝ избледнява заедно с този на сина ѝ, който беше
съдържанието на нейния живот и нейното първо и последно осъществяване.
Тихо тя все още държи ръката, когато вече е студена;
Лежим мълчаливо и не смеем да дишаме.

След това тя става и пристъпва към нашия другар, който наблюдава
нея с широко отворени очи. Те протягат ръце. Тя усеща
какво се предполага, че означава топлият натиск: неговият вътрешен
съчувствие.

„Сега имам една молба към теб, скъпи приятелю.“
Ти беше приятел на сина ми; мога ли да те приема за мой

Machine Translated by Google

„Сине? Всичко ще бъде твое, всичко...“

като хлипане.

Неловко, той се опитва да целуне ръката ѝ. И да заекне

благодарността му. „Това“, така завършва рапортът на войника, „е това, което аз

опитен и знам за какво се връщам на фронта

когато отпускът ми свърши.“

Той беше видял вечното сърце на Германия: германския майка. Той я видя да преодолява смъртта в най-силния си момент.

Machine Translated by Google

Счупените ръце

Майстор Рименшнайдер беше сам в работилницата си.
Здрачът нежно се спускаше върху фигурите, които сякаш
меко се изпълваха с живот в последната дневна светлина. Тилман запази
неспокойните му ръце все още стояха, а очите му отново обгърнаха
работа напоследък. Той стана и тръгна с тежка крачка към
статуята на Мадоната и - както толкова често преди - тя
отново му се яви, че не е изправен пред мъртвец
дърводелство, но мистериозно биещо същество. Веднъж той
отново усети нежно падащите драперии на дрехата, забеляза как през
тялото му премина позната особена тръпка,
което винаги го обземаше, когато започваше да издълбава
любящо и интимно лице от мекото, ароматно дърво
от местните гори. На работа винаги обичаше да бъде
сам и не беше обвързан нито от време, нито от час.
Всичко, което е видял и обичал или мразел в живота си, той
просто взе в ръцете си, за да го превърне в ново
да си извън камък или дърво и да си освободен от ежедневието
живеят. За съпругите му не е било лесно да живеят до него.
Той се беше женил три пъти, но смъртта беше...
обикновен гост и продължаваше да се опитва да разбере в какво вярва той
да притежава напълно. Понякога му се струваше, че е
виновен, сякаш беше оставил живота на жените си, който беше толкова

Machine Translated by Google

специално за него, твърде много тече през ръцете му в неговите
работа. Те винаги са били като фонтани за него, от
откъдето можеше да получи сила и радост, а понякога и
също и малко спокойствие. Но те всъщност не бяха изчезнали и това
беше добра и утешителна сигурност за господаря.
Красотата и аристокрацията произлизаха от материалното. Той беше
изпълняваше неписан закон; роден от нищото, той беше
направи творението и вярата в живота видими в немите създания.
Изминал е дълъг път от трудния период като чирак
до върха на работата си. Той беше видял много хора и
страни. О, светът беше широк и копнежът беше
колкото повече го попиваше, толкова повече ставаше все по-спокойно. Но постепенно мирът
дори го надви. Вюрцбург обгради
безпокойство на кръвта му. Тук той беше приютен.

Майсторът спокойно размисли върху всичко това и
тогава той осъзна, че отминалото време на селянина-
пробуждането беше като голяма река, в която копнежът му се вля
можеше да тече.

Мислите му отново преминаха през съкровището
залите на църковните надзиратели, чрез
амбициозните колонни стени на високите катедрали - във всички тях
бяха неговите скулптури, паметници, олтари, статуи на апостоли.
Стоейки в тези могъщи каменни гори, той винаги беше
щастлив и той се възхищаваше на майсторите строители на
страна, която предизвикателно натрупа подобни структури в

Machine Translated by Google

небе. Той харесваше и камбаните, които звъняха над широката земя с тежките си тонове.

Но нещо странно живееше неволно вътре в него и сега проби. Защо свещениците затвориха Холандско злато и цветни украшения там? Защо пееха чуждестранни молитви към Бог? Защо парите, дрънкащи в кутиите, изглеждаха най-важни за...
църкви? Тогава Рименшнайдер обхвана диво страдание.

Той стисна благословените си ръце в могъщи юмруци. Как често духовниците го принуждаваха да създава неща, които ръцете му не искаха да правят. И все пак, аз отидох както исках, те не можаха да ме задължат; и докато той мислеше, Студеният блясък се засили в очите му. Той беше използвал хора, които го заобикаляха ден след ден като модели за неговата работа. Жени от село, деца от града, мъже от работилниците и от земеделските земи - той беше поставил ги в олтарите, а Църквата им беше дала
чуждестранни имена.

Прелатът на принц-епископа на Вюрцбург донесе капитанът нова поръчка. Рименшнайдер е сприхав отговорът наостри уши. После избухна нетърпеливо и необуздано от него: „В града се носи слух разпространява се, но не искам да повярвам... Майстор Рименшнайдер! Адските сили винаги са

Machine Translated by Google

имаха своето място вътре в теб. Как иначе би могъл да ги поставиш
въплътен Антихрист вътре в светите олтари?

Притиснат и силно учуден, майсторът попита:
„Къде... къде е Антихристът, преподобни господине?“

Той пъхна бледите си ръце в широките ръкави на
сутана и каза студено, леко презрително:

„В ъглите на вашите олтари клекнали селяни с
вулгарни лица, а вие сте изваяли доста изискано
лицето на Юда в Heiligenblutaltar в
Ротенбург, за да може да бъде Сейнт Джон. И на всички
кръстове, крадците липсват, и“, погледът му се промъкна нагоре
господарят и той се наведе напред: „и всички Божии майки
ти издълбаваш, носиш лицето на младата си съпруга Елиза.

Учителят отправи лека и хладна усмивка към преподобния,
вдигна тънките си ръце в знак на отказ и каза: „Да, да, аз
знаете какво искате да кажете: ...И все още днес марката
на позор, първите хора голи, стоят
весел и невинен пред портала на Мариенкирхе. Аз
Знам какво мислиш за работата ми, казваш, че аз
не се придържах към Светото писание. Сега стигнах до
знам, че е много рисковано да се потапяш също
дълбоко в Светото писание. Просто се изплъзнах от
фалшиви дрехи, с които си облякъл хората
и сега това е досадно за теб, защото виждаш
истина.“

Machine Translated by Google

„Пази се, майстор-съветниче, дърворезбарю на святата и единствена Църква, тя притежава Господното тайнство, тя стои недокосната над всички хора. Остани неин слуга!“ Не ставай държан слуга на дявола и неговите лакеи!

Майсторът не отговори нищо, а се взря в прелата продължително и презрително. Когато тежката дъбова врата се затръшна зад отдалечаващия се църковен служител, Рименшнайдер знаеше, че първият голям лъч на

Мостът, който беше прекосявал десетилетия наред, се беше срутил.

Тилман Рименшнайдер беше в страната от няколко дни. Той посети приятели и другари, за които знаеше, че са свързани с нелегалната организация.

организация за съпротива на селяните. Тихото въстание се разпространи като огън. Нуждата на селяните нарастваше. Но Тилман Рименшнайдер застана на тяхна страна.

На върха на градската стена на Вюрцбург селянинът-вождовете стояха с часове в очакване селски армии, които трябваше да пристигнат в града. До бунта те се бяха крили. Когато камбаните за тревога биха те излязоха внезапно и мълчаливо подредиха своите мъже. Нещата им вече бяха наред. Архиепископът беше избягал, сигурно е осъзнал, че играта му е приключила. Скоро Селяните щяха да дойдат. Вятърът удряше лицата им като студен юмрук. Нощта се промъкваше хладна и дълга. Берметер

Machine Translated by Google

премина към Рименшнайдер: „Отнема дяволски много време
време, походът на армията към Вюрцбург“.

Мрак, студ и чакане непрекъснато нарастваха
заедно по-потискащи, по-непреодолими.

Вик се чу през черния мрак. Тропот на копита.
Препускащ ездач. Това беше куриерът на Мергентхайм. Извън неговия
задъхани, те измъкнаха думи, отначало само две, които
безумно се завъртя:

„Всичко свърши... Всичко свърши!... Нищо не е останало“
на селските армии.“ Заекващият доклад за
Падането на последната селска армия изгори страха им.

Нищо не се движеше. Ужасът около мъжете нарастваше.
сякаш бяха обградени от непроницаема стена
пламъци. Те си помислиха, че се задушават. Беше
непоносимо. Тогава някой издаде див вой, сякаш само
Пребитото животно е способно да плаче.

Но тогава то се разрази с ярост. На един селски водач
обаждането извика рязко през турбуленцията на
разпадане:

„Рименшнайдер! Рименшнайдер!... Ето, бързо, а
кон, трябва да напуснем Вюрцбург! Когато епископът
завръщането на победителите ще влязат в града и тогава нашите
животите ще свършат. Ние сме кал върху обувките им! Ние...
последните!

Machine Translated by Google

И изумен от неговата скованост: „Какво става,
„Рименшнайдер? Хайде!“ Много слаб, но твърд като стъкло, се върна
отговорът му:

„Направих Вюрцбург велик... Ще остана. Няма да се обърна.“
опашка и... и... къде... щях... аз... да отида?“

Тишина!

Само черната нощна буря бушуваше. Нямаше звезди.
светеща, никаква светлина на надеждата не стопляше.

Селяните-вожди размислиха. Те осъзнаха
че всяко бягство би било ненужно. Рано или късно
по-късно щяха да бъдат открити или пък
са се наложили да се крият в горите, но тогава евентуално те
може да умре от глад.

Последните селски водачи успяха да се скрият в продължение на три
дни, след което те бяха открити и заловени от
кръвожадни хрътки на епископа.

Те се свиваха оковани във вериги в най-дълбоките подземия на
крепостта Мариенбург, чиито пламенни очи са се фокусирали върху
гъстият мрак. Никой от тях не знаеше за другите.
Въздухът в подземието беше задушен и влажен.

Тилман Рименшнайдер едва не се задуши в
мракът на тъмницата. Ден след ден минаваше, стъпка по стъпка
стъпка и много нощи се оттекоха. Утре беше
изчезна и миналото се беше сринало.

Machine Translated by Google

Изведнъж пред каменната му тъмница се чу звън на стъпки, или може би вериги. Дневната светлина заслепи Рименшнайдер. Той беше грубо бутнат напред. крещящо червено от дублетите на палачите, изгорени в неговия очи. Той влезе в съдебната зала.

Над неговото смирение трибуналът беше възкачен на трона. Черен, далечен и принадлежащ на друг свят. При това време, в което знаеше: Ето, идва моята реколта... червената реколта.

Обвинението беше прочетено от градския съдия-изпълнител. духовенството беше предало господаря на светския съд; тя запази чисти ръце, защото как би било възможно окървавени ръце прегръщат Светая Светих? Църквата беше безупречна. Тя стоеше над светското държава, която трябваше да ѝ служи, и светската държава трябваше изречете присъдата:

„Тилман Рименшнайдер, скулптор, дърворезбар, град-съветник и бивш кмет на град Вюрцбург, е обвинен в злонамерена измяна на своя суверен и феодален господарят, благородният принц-епископ на Вюрцбург. Заради неподчинение и защото възнамеряваше да отвори града за плашещите се селяни-еретици, той получава присъдата от смъртта... Но Църквата..."

Рименшнайдер едва слушаше. Той погледна през всичко, а отвън чу как пее птица. Малка птица,

Machine Translated by Google

той си помисли, „Щеше да ми е от полза песента ти вчера“
и всичките дни в тъмницата, но обвинението и
съдът, който се водеше дума по дума, се приближаваше към него,
докосваше го, хващаше сърцето му като железни пръсти и
счупи го.

„Църквата е милостива в името Господне,
Рименшнайдер ще бъде лишен само от част от
имуществото ще бъде отнето и чрез
мъчение... ръцете му... ще бъдат... счупени!

Можеше ли слънцето да грее... вятърът да духа? Дали дърветата...
имат право да шумолят, а птиците - правото да пеят
когато е била причинявана тази мъчителна болка? Не трябва ли
всичко замръзва от безименен ужас?

И беше направено!

Хората изпълниха човешка присъда. Когато
мъчителите започнаха ужасното си деяние, майсторът изкопа
зъби в устните си. Не издаде нито звук. После падна
във вихър от светещи червени кръгове.

За да не се случи никога повече, както през Средновековието, нашата
творческите хора да бъдат измъчвани - за това се борим.

Machine Translated by Google

Душа и тяло
от LE

Къснокласическата, християнска концепция твърди, че има дълбока разлика в същността между тялото и душата. И двете са от различен произход: тялото е от земно-материалистичен източник, душата е от божествено-духовен произход.
И двете имат различна съдба: тялото умира и се разлага, душата е вечна и живее след смъртта. И двете стоят в най-голямото противоречие на ценностите: тялото е източникът на на стремежи, на низостта, на антиценностите и злото; душата е носител на възвишеното и доброто и следователно на безгранична стойност. Между двата пролома и непреодолимото дефиле, те стоят противоположни един на друг. Нечестивото тяло е веригата от свободният, богоугодно-духовен висок полет на душата; това е нейният нечист, земен затвор.

Нашето чувство за живот и естественото чувство на нашата порода не съгласен съм с тези принципи на умиращ и разпадащ се свят:

Знаем, че и двете - душата, и тялото - са поверени на ни директно от създателя. И двете са еднакво проявление на вечно творящото и чудесно работеща божествена природа.

Знаем, че сме наследили и двете от нашите предци и че и двете живеят в нашите деца. Знаем, че решението за продължаване на живота или смъртта и на двамата е

Machine Translated by Google

поставено в нашите ръце с отговорност за себе си. Живеем с благоговение, че сме призвани да помогнем за запазването на делото на твореца и за неговото разпространение през епохите.

Знаем, че благородството и чистотата на нашето тяло е едновременно с това на душата ни и обратно. Знаем, че който разваля тялото си, разваля и душата си, че който разваля душата си, бележи и тялото си. Знаем, че можем да образоваме и формираме душата си само заедно с нашето тяло и обратно.

Знаем, че по същество сме едно и също нещо с тялото и душата ни и че освещаването на едното е и освещаване на другото.

Machine Translated by Google

Майка Земя - Отечество

В него се крият надеждата и вярата, жертвата и преданост, дело и труд на безброй поколения. Това е наследство, осветено и освещавано чрез животът и смъртта на нашите предци, дадени ни като силен и красиво наследство. Колко човешки ръце са изградили, смело и вярно, върху великия отечествен дом на нашето сърце - Европа. Колко хора са се жертвали, грижили се за, работеше, гладуваше, мислеше и страдаше! Всяка ръка... дължината на нашата земя е била неуморно отвоювана и смъртоносно защитавана отново и отново. Така е правил и германският човекът бавно, в течение на векове, оформя ясното характеристики на селата, градовете, цитаделите, катедралите, замъците, мостовете, улиците и ревящите работилници в пейзажа. Това се появява пред очите ни, когато кажем: Майка Земя - Отечество. От тази земя сме израснали, тя обгръща ни, родината дава силата на живота.
Често германските мъже не са го разпознавали и не са били осъзнавайки неговата стойност. Но когато бяха заобиколени от чуждестранните, им стана болезнено ясно, че родината е добра и неизменна като майка, никога мимолетни, винаги готови да ги поемат и подхранват със сила и вяра.

Machine Translated by Google

Беше труден път, докато един мъж не се изправи и не каза
с ясен глас, че трябваше да надминем любовта на
почвата на нашата непосредствена родина; това беше човек, който
ни научи да разбираме, че именно в прекрасното
разнообразието от племенни характери и пейзажи на
Германските земи са мястото, където се крие богатството на нашия живот и
че само в разбирането, оценяването, ценението - и любовта - на
всички от хора, свързани по кръв и култура
Европа, оказваме ли най-висока услуга на нашите собствени?
родина. За нас, германците, тя е велик, свят дом-родина и всеки
пейзаж в нея е крайъгълен камък, никой не може да липсва и само
всички заедно се вписват
заедно във вечната красота на нашия велик скандинавски-
определено жилищно пространство.

Machine Translated by Google

От същия вид

Железопътната линия зад Тронхайм беше разрушена, така че ротата трябваше да марширува.

„Маршируващи в Норвегия“, помислиха си стрелците, докато изругаха и хвърлиха раниците си на гърба си, „е като загребване на вода от морето: изглежда никога няма край.“

Но страната беше красива, по-красива от всяка друга друг регион, който бяха видели досега, и те бяха получили много неща се случваха в Европа по време на тази война. Улицата продължи нагоре по хълма, не внезапно, а по-скоро по такъв лесен и очарователен начин, по който човек почти не го забелязваше, докато маршируваше. Малки тъмни езера се простираха между планините и Полетата и ливадите бяха толкова зелени - като в тревата, като у дома по време на Великден, въпреки че Петдесетница беше отдавна мина.

Ротата отново тръгна на марш в сутринта и След кратка почивка следобед, те маршируваха далеч навътре нощта. Най-накрая пределът, маршируващ напред, видя града; Целта на марша за този ден се казваше Огендал. Но В този момент компанията преживя горчиво разочарование, защото целият град, който лежеше толкова красиво в долината беше толкова разрушена, че можеха да се видят само руини да се види. Нито една къща вече не стоеше, само

Machine Translated by Google

от време на време стена, единични комини и стени.
Навсякъде между останките димеше и
тлеещ. Когато компанията спря на
поляна отвъд града, един от стрелците, които бяха
които бяха на къмпинг тук в региона, казаха, че вчера
тук е имало тежки боеве. Норвежците бяха
смело оказаха съпротива; по този начин градът беше изчезнал
обхванати от пламъци.

Но стрелците бяха уморени от дългия поход и
Капитанът го направи кратко. Той посочи с ръка нагоре към
височините, където бяха чифлиците: „Всеки взвод
една ферма!

Младият рус лейтенант, който водеше първия взвод
бързо огледа околностите: „Вече имам моя.“ каза той и се обърна
към стрелците си: „Първи взвод да
„Фермата точно е при трите дървета!“ Стрелците се обърнаха
главите им. Точно най-високата ферма! Но те видяха
че тази ферма е по-красива и по-голяма от
други. Като замък се извисяваше на хълма. Тъмночервеното
гредите прекрасно подхождаха на прозорците с бели рамки и
Наоколо се простираше непокътнато царство от ливади, ниви и
гора. Със сигурност беше хубаво да остана там горе.

Лейтенантът събра своя взвод. Стрелците
отново вдигна раниците и след това се изкачи по пътеката.
През брезовата гора се издигаше нагоре. Когато

Machine Translated by Google

свежата зеленина на дърветата се отвори, селската къща
вече лежеше пред тях. Ливадите се простираха
навсякъде около сградата. Нивата бяха прясно смачкани.
Всичко изглеждаше толкова чисто и спретнато. Наистина, фермерът
който е живял тук, е бил крал в своята империя. „Ние сме
„стрелци от втора рота“ – подсвирна лейтенантът
за щастие, това беше любимата му маршова песен „ние се борим и
„Победа, но никога няма да се оттеглим!“ После той остави взвода си да спре
и бавно се приближи до фермата.

Беше широка и величествена къща. Над масивната
входът издаваше тънък покрив, който се носеше от две
дървени стълбове. Стълбовете имаха деликатна дърворезба,
почти твърде крехко за тежката порта. Самият момент
Лейтенантът се канеше да сложи ръка на вратата
дръжка, един старец излезе изпод навеса.
Ръстът му беше едър, толкова едър, че беше доста по-висок
отколкото лейтенанта, който всъщност беше с добри размери
себе си.

Старецът видя войника и го сграбчи с две ръце.
удари с юмруци касата на вратата, стоеше там с разкрачени крака и
яростно поклати глава. „Здравейте!“ каза лейтенантът.

Старецът преглътна няколко пъти и скоро
каза: „Не“. Сигурно това беше единствената дума, която можеше да каже
на немски „Не, не!“ И тънкото му, квадратно лице изглеждаше
неприятелски настроен, а в сивите му очи пламтеше пламтяща ярост.

Machine Translated by Google

Лейтенантът се усмихна отново и каза спокойно: „Трябва...“
Да настаня тук моя взвод за през нощта, четиридесет души; тези,
Намерете място в къщата, тук, другите в плевнята!

Старецът стисна пръсти в дървото на
стълб на вратата и заби краката си в земята, сякаш
сам трябваше да откаже достъп на целия взвод, който
наредени пред къщата. Ядосано той каза: „Не!“

Лейтенантът извика сержанта и му каза да
да се грижи за хамбара и да приготвя сламата за лагера. Той
щеше да се справи сам със стареца тук.

В същия момент, в който лейтенантът каза това, старият
Мъжът направи няколко крачки напред и влезе в къщата
пред лейтенанта, сякаш си беше променил решението.

Лейтенантът спря за момент на прага.
Той видя пред себе си широка, ниска зала, стените на която бяха
облицована с дърво, над нея се извисяваха тежки черни греди.
Стаята получаваше светлина само от вратата и лежеше
отчасти в тъмното. Само постепенно лейтенантът успя
разбра, че тук стояха мъже, десет, дванадесет мъже, всички толкова високи
че почти стигаха с главите си до ниския таван.
Всички те имаха същото неприятелско лице като стареца.

Изведнъж лейтенантът видя, че мъжете стояха
около носилка. На носилката лежеше мъртъв войник.
Лейтенантът свали фуражката си.

Machine Translated by Google

Мъжете в кръга не обърнаха повече внимание към него и мълчаливо погледнаха надолу към мъртвеца. Те не се молеха, дори не помръднаха устни. И лицата на мъжете отново се вцепениха, сякаш само заедно, но не и да си показват траура.

Лейтенантът видя слабото лице на мъртвеца, което беше бледо като восък. Очите бяха затворени. Широк, тежък белег преминаваше през челото. Но изражението на лицето лежеше спокойна почивка. Якето на Норвежки войник се беше проснал върху гърдите, а фуражката лежеше отгоре. Но в подножието на носилката стоеше плугът. Тогава старецът пристъпи към един от мъжете и мълчаливо сложи ръка на рамото му. За миг мъжът погледна нагоре и вдигна глава в знак, че е разбра го. После се обърна към лейтенанта. „В „Фермерът е мъртъв“, каза той на добър немски.

Лейтенантът рязко кимна с глава в знак на съгласие: „Ще останем в плевнята“, каза той. Мъжът повтори, че отговорът е норвежки. Старецът слушаше и мълчеше. кимна с глава.

Лейтенантът отиде и настани взвода си вътре плевнята. „Никой няма да влезе в къщата.“ той обясни на стрелците. „Фермерът е бил убит в действие, вероятно по време на боя вчера сутринта.“

Machine Translated by Google

Когато след известно време лейтенантът отново влезе в къщата, той беше придружен от двама войници, които носеха стоманена каска и пушка. Старецът беше
стреснати в началото, мъжете вдигнаха глави и се изправиха лейтенантът. За момент в стаята настана пълна тишина. Но двамата войници пристъпиха към мъртвеца, отдадоха чест, застанаха мирно и със здрава хватка оставиха оръжията пред тях и застанаха на пост.

В началото мъжете се бяха отдръпнали до стената. Не Чак сега не осъзнаваха какво трябва да означава това. Лейтенантът се обърна към мъжа, който се беше обърнал към него.
към него и каза: „Земеделецът падна като войник. Аз „Дайте му охраната!“ Мъжът бавно преведе думата с дума. Мъжете наоколо наведоха глави
тишина и на лейтенанта му се стори, че лицата им

не бяха толкова сурови и неприятелски настроени, както преди.

Но сега една млада жена, която беше седяла по средата на масата, стана. Тя имаше висока, стройна фигура и свободна природа. На лейтенанта му се струваше, че никога не е видя по-красиво и по-благородно лице.

Жената се появи на вратата и потърси
за момент върху мъртвеца. После видя германеца войници, които стояха неподвижно в подножието на носилката, с оръдията пред тях, едното от лявата страна, другото един от дясната страна на плуга. Те не стояха в

Machine Translated by Google

по различен начин пред мъртвия, отколкото
други мъже го правеха, а лицата им имаха същото сериозно и
строго изражение като лицата на другите мъже. Страхът пред
смъртта беше над всичко.

Жената видя това и се върна в стаята.
Когато отново влезе в залата, тя държеше дървена
траншеен багер в двете ръце, върху който лежеше един от тънките
норвежки плоски хлябове и го подаде на германеца
офицер: Лейтенантът знаеше обичая, прекъсна
парче хляб и го изяде бавно. Той знаеше, че
с това той се беше настанил като гост в тази селска къща.

На следващата сутрин, когато взводът тръгна
Старецът отново пристъпи към лейтенанта.

„Благодаря“, каза той и лейтенантът го разпозна
че е научил тази немска дума само заради това
цел. След това той повика човека, който можеше да говори
Герман и му направи знак окуражително.

„Германците застреляха фермера“, каза строго мъжът,
подчертавайки всяка дума и гледайки тъжно.

„Война е“, каза лейтенантът. „Война е“, каза мъжът.
повтори. И старецът, който сякаш беше
разбра думата, кимна в знак на съгласие. „Може би е имало
„Трябваше да се стигне дотук“, повтори мъжът и лицето му
се разведри, „но искам да кажа това: никаква омраза няма
останете!

Machine Translated by Google

Лейтенантът кимна безмълвно. Всъщност искаше да каже нещо, но силните думи не му значаха много. За момент той се замисли.
подходящ отговор.

Най-накрая намери думите, които искаше да каже. „Ние сме от същия вид“, каза той.

— Точно така — повтори мъжът и сега и старецът протегна ръка към офицера. — Ние сме от
от същия вид.“

Machine Translated by Google

Днес познаваме чувство за общност, което е далеч
по-силни от политическите или икономическите интереси
обяснете. Това е чувството за общност, което е
определя се от кръвта.

- Адолф Хитлер

Machine Translated by Google

Златният медал за храброст

Когато след (Първата) световна война австрийските знамена - която беше разгърната срещу вятъра във всички посоки в цяла Европа в безброй стари и нови дни на победа за империята - трябваше да бъдат спуснати в знак на почит, никой кадет не ги носеше високо и размахваше в обикновена храм на достойна памет. Точно както великата нация беше разкъсаха се на шест или седем части, така че намериха място за почивка тук и там, където шумоляха царствено като веднага щом вятърът задуха от бойното поле Каленберг (битка срещу турците), няколко също в Унгария, някои в градове, които изведнъж принадлежаха на държави, които преди имаха привилегията да виждат сатенените, надупчени от куршуми знамена само след като се бяха предали за тях. Странно, знамената висяха на различни места зали и когато в някое далечно време през тиха нощ последните цветни прашинки се спускат от полюсите като молец към земята и се разпадат на прах, славата им все още ще бъде страхотно.

Точно като знамената, които бяха поставени в тъмното, така и никой от онези, които бяха маршировали в армейските сиво-полеви униформи в продължение на четири години, на които е било разрешено да показват отличията си за храброст, ако е било местожителство

Machine Translated by Google

се намираше в една от новите страни. Завръщащите се войници пъхаха медалите, кръстовете и лентите си в сандъци или зад пералнята. Да, те можеха да държат отличията за храброст само на тъмно; и така понякога стар воин протягаше ръка към тях, когато случайно ги зърна, за да ги усети, даровете на една империя, преди да пъхне възмутените дрънчащи неща обратно в тъмно.

Същото се случи и с един сержант, който беше спечелил златен медал за храброст в Сан през Карпатите - първо малките, а скоро и големите медал за храброст от сребро, а по-късно в Тирол бронз медал, а освен това и „Карл Труппен-Крос“. Той беше човек, който обичаше да работи с оръжия и на когото нищо не можеше да му достави повече удоволствие, отколкото да остане с компанията до смърт, в Галиция или Триент, в Босна или на „Шмелц“, нямаше да го интересува къде. Но като Герман, чиято родна земя беше в сянката на друг безумната, всеобхватна алчност на нацията, той пристъпи точно като знамената и медалите в тъмнината и се превърна в фермер, и всъщност не лош... само че е стигнал по-често от другите зад прането в гардероба, за да извадя петте медала, за да ги оставя да звънтят дланта му.

Machine Translated by Google

Той се ожени, обработи нивите, роди дете,
и когато се раждаше и той видя колко отчаяно жена му се
бореше с родилните болки, как акушерката се намеси от името
на жената, крещейки „майко“ като
толкова много хора беше видял да умират на бойното поле,
после, без да го осъзнава, той щракна с пети една в друга,
сърцето му биеше силно, а челото му се обля в пот;
Той чувстваше, че тук не може да направи нищо друго, освен да стои
мирно... иначе щеше да се наложи да клекне
ъгъл и плаче жално.

Но докато детето в люлката грачеше и жената
усмихна се радостно, благодарно облекченият мъж имаше
любопитно вдъхновение, вдъхновение, което той никога не би
би имал, ако армията му все още маршируваше под знамена и
барабани, защото никой сержант никога не е имал право да
награждава с медали и почести; но сега, когато
армията и медалите ги нямаше, а в тъмното той имаше
идеята да действа като върховен главнокомандващ и да
възнагради борбата, неподчиняваща се на смъртта. Той нави
мустаци, отиде до гардероба, извади петте медала и
гледаше ги дълго. Защото коленете му все още бяха
треперещ, той беше склонен да даде най-висшето и най-голямо от себе си
великолепна украса, но после си помисли, че детето е само
момиче; поклати глава и избра
голям сребърен медал, който блестеше върху зарчето в бяло и червено

Machine Translated by Google

раирана панделка и я прикрепи към нощницата на майката. Нека смеещата се майка откаже, нека акушерката притисне ръце с земен рев върху корема си, медалът сега беше присъдена и лежаше ден след ден, докато жената в родилно легло се беше възстановила, на нощното шкафче, и всички, които идваха на гости, можеха да видят, че сержантът почита жена си по същия начин, както той самият го е правил почетен в миналото. По-късно той не върна медала обратно в гардероба. Вече не му принадлежеше, на войник, стоящ на сянка, точно както се чувстваше той сам; сега това беше собственост на жена му и той почти ѝ завиждаше за медала. Тя всъщност не разбираше, въпреки това тя трябваше да се грижи за почетен знак отсега нататък, сама, а не на тъмно разбира се, откъдето беше излязло на преден план, кръгло и блещукаща като звезда, заради новия живот. Тя я сложи в чиния от шлифовано стъкло на бюфета и ето къде може да е блестящ.

Скоро се роди второ дете и бащата го възнагради съпругата му с малкия сребърен медал, а година по-късно и с бронзовия медал, защото отново и двете бяха момичета. Дори в На четвъртата година това не се промени, въпреки че майката едва не умря по време на раждането; но сержантът - вече като истински генерал, който също често не осъзнае истинската заслуга - в никакъв случай не ѝ даде

Machine Translated by Google

златен медал за това, но най-малкото му отличие, „Кръстът на Карл Трупен“.

Когато след това се родиха пето и шесто момиченце, смелостта на жена му сякаш се превърна в нещо особено.
обикновено за мъжа, недостойно за оценка, точно както, както той имаше предвид, някои от собствените му героични подвизи също останаха незабелязани, и затова справедливостта изискваше той да не вдига толкова шум около подобна благословия на жената потомци вече не му беше позволено да лови раци
и да мрънкат за това, докато най-накрая, на осмата година, момчето се роди, толкова лесно и без усилие, толкова бързо и почти без болка за майката, че справедливостта изискваше това трябваше да ѝ отнемат едната украса, вместо
да му бъде даден нов; но беше момче и бащата стоеше до леглото със сълзи на очи и положи златния медал, най-високото отличие на Австрия, върху него.
гърдите на родилката и тя, която винаги е
се засмяха на тези почести, станаха сериозни и плакаха от радост за детето, а също и малко за
медал.

Строго погледнато, тя заслужаваше това отличие
отдавна. Но като се има предвид, че това е изисквало повечето изключителни героични дела, за да спечелят този медал, и имайки предвид, че знамената бяха свидетели на толкова много часове, оформящи континентите в историята, беше съвсем правилно, че

Machine Translated by Google

Най-изящната награда за храброст беше извадена от тъмнината и положена върху светлото мляко и даряващата бъдещето гръд на майка само за едно момче... за това каква игра за един преходен човек би била слава и знамена, медали и империи, не винаги биха имали нови устни на кърмачета намират първата си героична храна в такива пълни гърди.

Machine Translated by Google

Да останеш чист и да станеш зрял

от млад есесовец на Източния фронт

Не беше отдавна, когато сме смятали чистотата и зрелостта като нещо любопитно; дори се смеехме на тези идеи. Не беше ли строгостта на битката нашата първа команда, а чистотата нещо за млади момичета? Но ние са се променили оттогава. Сега виждаме с други очи и вече не черпим силата за делата си само от бурите на младостта. Продължителността на войната ни е дала по-дълбока сила на издръжливост и непоколебимост. Сега ние създаваме сила от неща, към които сме се отнасяли свикнали никога дори не се замислят. Днес можем да съзерцаваме дома си, красотата на полско цвете и усмивката на дете с очи, помъдрели от болката от загубата и съзнание за опасност.

Накратко, ние пораснахме. В средата на разрушението навсякъде около нас, се явява единствената цел като субстанция на най-чистите ни копнежи и жертви: Райхът. И пътят към тази цел води през воина мъжественост.

Колкото по-трудна е борбата за нашата цел, толкова по-непреклонно е изискването за чистота на нашата воля, целостност на нашия характер и недвусмисленост на нашите... поведение. Най-висшият мъжки идеал трябва да бъде въплътен, ако

Machine Translated by Google

Райхът трябва да бъде постигнат, защото Райхът представлява Нов ред на човека; на семейства, на кланове и на индивиди. И война се води за този Нов ред.

За първи път усетихме нишката на пълното изчезване в тази война до най-висшия човешки знаменател по време на битките на изток. Със сигурност изискванията за запазване на расата са само зоологическа афера, ако в тях не е включено запазването на арийската духовност и култура.
Въпреки това, нашият отговор на унищожението на човека в Светът не е само война и съпротива, но и нашият собствен преобразен живот, а мъжествеността и чистотата са най-силните оръжия в тази война. Да, чисти в най-висшият смисъл бяха мъртвите, потънали в Лангемарк във фламандската земя; чисти бяха падналите, които все още лежат в немаркирани гробове на изток; и чисти бяха също всички онези, които в часа на най-голямата нужда на Германия вслушаха се в зова на първите години на тази война.

Така трябва да се разбира и нашият национален химн „Германия, Германия над всичко“: не като боен вик на триумф, а като най-дълбок дълг за изграждане на по-висш човешки ред. и като манталитет на гордостта, величието на призванието да бъдем воини за този Нов ред в света. Това манталитетът ни освобождава от проявите на упадък, които наблюдаваме на всяка крачка: личен интерес, спекулации и политически манипулации. Не става въпрос за

Machine Translated by Google

просто да се поддържа чистота заради външния вид - изцяло буржоазно съображение - но става въпрос за съзнателно отхвърляне на всяка повърхностност като белег на низост, на двусмислие и изневяра като недостойни бракът, какъвто е сред другарите, и всякаква непристойност и разпуснатост като забавление. Защо? Защото всичко това отваря пътя на врага да влезе и да се укрепи. Да останеш чист означава също да да имат съвест и грижа и да проявяват доброта и другарство.

Следователно се изисква неотменим отговор от всеки от нас по отношение на всеки аспект от нашето същество. Колкото повече ние осъзнаваме, че работим за социално и политическо Нов ред и колкото повече въплъщаваме съзнанието, че единствено в службата на Райха лежи нашето благородство, дотолкова ще ни стане ясно, че само те могат да упражняват и запазват господство в този свят, които имат пазели се чисти - дори пред лицето на грешки и позор.

Виждали сме другари да падат точно до нас, които бяха млад и съвсем недовършен. Това изпълни сърцата ни с скръб и обезсърчение. Тогава обаче ние преживял истината, че удовлетворението в живота не е функция на количеството, а на качеството на годините, които ни бяха дадени. Това е така, защото всеки

Machine Translated by Google

жив мъж, жена и дете могат да получат короната на
живот: да умреш за отечеството.

Животът без чисто желание е безсмислен. Затова ние дълбоко
приемаме поговорката на Гьоте: „Да живееш за удоволствие е
низост; благородните живеят за закона и реда.“ Не можем
знаем точно накъде се изкачваме в тази борба и каква форма и
състояние ни очакват на планинския връх
по-горе, но Райхът е непосредствена мисия, която ние
може в момента да разпознае и изпълни. И да бъде вътрешно
Подготвеният за тази задача изисква чистота и мъжественост.

Обърнете внимание на буржоазния войник, който възкачва на трона
всеки лъжлив и нечист бог. Може би такъв човек от невежество презира
чистота и мъжественост, защото всичко, което някога е бил
изложени са празните форми на тези добродетели и никога тяхното
расово-духовно съдържание. Във всеки случай, само онзи е истински
човек, който вкоренява нишките на душата си в
основа; в крайността, която единствена поражда любов
на семейството и отечеството, във вяра в божествения закон, действащ
в живота на неговата раса, и в готовността да
продължавай спокойно да вървиш към смъртта си, защото той
знае значението на тази смърт като най-висша жертва за
Бог.

Да бъдеш господар означава да бъдеш зрял, да имаш духовна
проницателност, да гледаш отвъд привидностите, да правиш необходимото,
и да не губим вярата си в процеса. Не защото ние

Machine Translated by Google

имаме ли власт и оръжия в ръцете си, наслаждаваме ли се на
определен ранг в този свят, а защото сме истински
воини за Райха. Това означава, че ние сме избрали:
отговорност, дисциплина, отчетност, благоговение и
доброта - т.е. да станеш по-силен човек и ново създание и да
не позволяваш на света да ти предписва своите „закони“
нас. Ние сме господари, защото стоим във връзка с
свят като инструменти в служба на по-висш ред.
Това признание ни прави зрели, независимо от възрастта.
По този начин и чрез суровостта на войната
осемнадесетгодишните са били превърнати в мъже. Часът
на изпитанието не ги е заварил неуспешни, а по-скоро свидетелства, че те
наистина са станали зрели.

Machine Translated by Google

Това беше доста як човек

от Хайнрих фон Клайн

По време на пътуването ми до Франкфурт, един ханджия в едно село близо до Йена ми каза как - няколко часа след битката

когато градът вече беше напълно изоставен от армията на принц Хоенлое и беше обкръжен

от французите, които са смятали, че е окупирано -

В града се появи един-единствен пруски войник. Ханджията ме увери, че ако всички войници, участвали в битката, бяха толкова смели, колкото този човек,

французите щяха да бъдат победени, дори и да го направиха са били три пъти по-силни, отколкото са били в действителност. Ето историята на ханджията...

Напълно покрит с прах, този човек скача от...

кон пред моя хан и вика: „Ханьор!“

Когато питам „Какво става?“, той отговаря: „Една чаша...“

бренди!“ и докато хвърля меча си в ножницата, добавя: „Жаден съм.“

„Боже на небето!“, казвам аз, „Няма ли да избягаш, приятелю мой?!“ Французите са близо до града!

„Ставай, стига!“, казва той и докато поставя юздата на врата на коня, обяснява: „Не съм ял нищо цял ден!“

„Вярвам, че си обладан от Сатана!“, му казвам аз.

Machine Translated by Google

„Хей, Лийз!“, викам аз и тя му подава бутилка „Данцигер“.

„Ето!“, и ми се иска да му дам цялата бутилка, така че че той ще язди.

„Тук, туук!“, казва той, докато бърше потта от чело, „Защото нямам никакво време!“

„Ти си дете на Смъртта!“, възкликвам аз.

И отново казвам „Ето!“, докато му наливам питие, и аз опитай отново да му дадеш цялата бутилка, за да може да язди „Пий и язди! За твое здраве!“

„Още един!“, казва този човек, докато изстрелите вече звънят от всички страни към града.

„Още един? Не се ли тревожиш?“, питам аз.

„Още веднъж!“, настоява той, докато бърше брадата си и издухва носа си от коня си, „Защото ще бъде платено в брой!

В душата си исках той да...

„Ето!“, казвам аз, докато му наливам втора напитка. желания. И след като го довърши, му наливам трета напитка и попитайте: „Доволен ли си сега?“

„О!“, човекът се разтърси, „Рендията е добра!“

„Е!“, казва той, докато си слага шапката, „Какво дължа?“ ти?“

„Нищо! Нищо!“, отговарям аз. „Разкарайте се, в името на Дявол да го вземе, французите вече влизат в града!

Machine Translated by Google

„Е,“ казва той, докато посяга към ботуша си, „така че, Боже...“
„ще го възнагради.“ и той вади къса лула
от ботуша си и казва: „Донесете ми огън!“

„Пожар?“, питам аз, „Не се ли тревожиш?“

„Огън, да!“, казва той, „Защото искам да запаля лула
тютюн.“

„Обсебен си от легиони!“ – възкликвам аз.

„Хей, Лийз!“, викам момичето и докато мъжът е
тъпчейки лулата си, момичето разпалва огъня.

„Е!“, казва той, държейки лулата, която току-що е запалил, в ръката си.
уста, „Сега французите ще имат проблеми!“ И
докато буташе шапката върху очите си и хващаше
юздата, той обръща коня и изважда меча си.

„Ти си дяволски човек!“, възкликвам аз, „Проклет,
Омагьосан мошеник! Ще се откажеш ли в името на палача?
да се махнеш там, където ти е мястото? Трима войници - нали?
Виждаш ли ги? - вече спират на портата!

„Много ми се струва!“, коментира той, докато плюе и гледа
тримата войници с блестящи очи. „Ако бяха десет, аз
все още не бих се страхувал от тях.“ И в този момент тримата
Французи вече влизат в града.

„Басо Манелка!“, вика мъжът, докато напъва шпорите си.
към коня и се втурва към тях; скача върху тях,
толкова вярно, колкото е жив Бог, и ги атакува, сякаш той притежава
цял корпус на Хоенлое зад него, по такъв начин

Machine Translated by Google

че войниците, несигурни дали в града може да има още германци,
са - противно на навика си - стреснати. И
преди някой да успее да обърне ръката си, той изстрелва тримата от
седлата им и хваща конете им, и с тях вътре
И ето че той прелита покрай мен и вика: „Баса Теремтемтем! Е, сега
виждате, господин Ханджийо! Сбогом! Довиждане! Хо-хо!“
Хохо! Хохо!”

Ханджията се удивлява: „Никога не съм виждал такова
„Човече, през целия ми живот!“

Machine Translated by Google

Година на публикуване

НЕИЗВЕСТЕН

Machine Translated by Google

Цитати

Това, което е дадено на индивида от природата, той трябва да предаде като принос към народа си. Може само бъди едно от нещата, които трябва да бъдат в тази общност; тя расте от изпълнение на собствения, отреден, най-висш дълг.

- Адолф Хитлер

***

Всички народи, които се сражаваха в световната война, с чест „неизвестният войник“. В Париж той почива под „Триумфалната арка“. В Лондон той спи последния си сън под черния мрамор на Уестминстърското абатство. В Берлин той живее в двореца на райхсканцлера. Германия е единствената земя, в която „неизвестният войник“ не е мъртъв, но живее.

- Фредерик Боек

Шведска академия, Стокхолм

Machine Translated by Google

Когато войната свърши, ще преживеем странни неща
неща. В Европа ще бъде създаден Нов ред и ще работи
ще заеме мястото, което с право заслужава. Един от странните
проявленията ще бъдат, че човек вече няма да вижда
Америка като новия свят, а не Европа като новия
светът и Америка като старите.

Според датския вестник Faedrelandet от 22 юни,
1941 г., брой 170, тези думи бяха изречени наскоро пред
американски журналист от Hearst Press, от херцога на Уиндзор,
бившият английски крал.

***

Националсоциализмът формира народна общност, която
започва с детето и завършва със стария човек. Не
човек може да заглуши тази гигантска симфония на немския живот.

- Адолф Хитлер

Machine Translated by Google

Неразбрано другарство

Другарството е полиморфно като живота. Хилядократно са примерите, които го показват. Това е връзката, която държи заедно истинските другари. Без истинско другарство, истинската войнственост е немислима. Но тя винаги служи на по-висша цел, на цялостта, на общността. Неговият морал Силата идва от силното сърце, от отговорността, от непоколебимото чувство, че си съдбовно обвързан с народ и родина. Където се отклонява от този морал концепция, тя приема егоистична мантия, тя е морално опорочена и вредна за общността.

Със сигурност СС-Оберщурмфюрер, служещ като депо командирът се поддаде на такова неразбиране другарство. Когато се откри, че в неговия заповядайте касиерът да е заклал няколко прасета без разрешение и несправедливо разпределени или изпратени големи количества месо, той не провери грешката, а по-скоро се опита да повлияе на разследващите служители да се въздържат от по-нататъшни разследвания. Освен това той накарал замесените есесовци да дадат показания под клетва че не са получили никакво месо.

Касиерът е осъден на затвор, а депото командир - за недокладване на престъпните деяния на

Machine Translated by Google

подчинени и измислящи фалшиви доклади - в затвор изречение.

Поведението на касиера представляваше сериозна вреда на немския народ. Командирът на депото - извън криворазбраното другарство - се е стремяло да скрие злоупотребите, вместо да осигури ред. Който прикрива, вреди на целия народ и подкопава собствената си власт.

Machine Translated by Google

Последната воля на есесовец

СС ефрейтор Лео Р., в цивилния живот, помощник
учител в голям силезийски град, загинал във военна битка
болница в резултат на рани, получени на Източна
Отпред. Той остави след себе си един вид „последен завет“, писмо
до семейството си, което той е написал в деня, в който се е
присъединил към Вафен СС. Това писмо показва дълбоко вникване
в житейския възглед на един образцов националсоциалист и просветител
и войник. Принадлежи към вечните завети на вярата
на нашето време, което ще има образцов ефект върху
бъдещите поколения и да им покажем и обясним
делата на бащите им.

Ако трябва да остана на бойното поле или да се върна в
състояние, в което съм неспособен да разсъждавам, тогава може би това
Последният завет служи като обобщение за моето семейство и клан.

Не искам да възникне конфликт заради материални неща
неща. По-късно ще има германско право, в което сърцето също
прави правилното нещо. Това вече е насока. Искам, по всички
въпроси на светогледа или идеологията, нещата да вървят така,
както се бяхме договорили с жена ми. Аз
особено не искам намеса в идеологическите
образованието на децата. Всички ние сме в силна ръка

Machine Translated by Google

на вярата, която имаме и ще продължим да се опитваме да формираме. Животът на нашия народ е свят за нас. Искаме да следваме прекрасното правило, да бъдем един народ, това е религията на нашето време.

Искам родниците ми да имат някакъв спомен мен от. В нашия клан сърцето е толкова силно, че справедливият мярката естествено ще се намери.

От все сърце желая жена ми да се омъжи повторно, ако... Тя вярва, че е намерила нов житейски другар. Познавайки я, знам, че децата също ще имат добра съдба.

Моля приятелите на нашия клан да бъдат кръстници на децата и приятели на семейството... да изпълняват закона на истинското приятелство, което прави човека щастлив. и даване.

Иска ми се децата ми да разпознават майка си като своя най-ценното съкровище, което им е дало живот. Освен това, народът трябва да бъде закон и ръководство. Той винаги трябва да бъде простодушен, лоялен и честен.

Благодаря на жена ми. Думите са твърде малки. Тя може би знае, че сърцето ми е развълнувано, когато мисля за прекрасното дълбочината, която тя даде на живота ми. Надявам се също, че съдбата ще позволи ѝ да има това, което на мен ми е било отказано. Май Тревогата и болката бързо отшумяват. Нека тя мисли за мен с радостна гордост. Тя даде повече.

Machine Translated by Google

Скъпа съпруго! Обмисли времето, което прекарахме заедно, и се постарай да
сила в бъдещето. Ако има свято спасение, тогава то
е снабдено с кръвта на сърцето ми.

Почитай предците си. Бъди верен на народа си.

Нека нашият народ намери щастливо бъдеще.

Благодаря и на родителите си, които често трябваше да страдат
заради мен. Нека знаят всичко това, което се случи, докато аз
се мъчех да изясня по-дълбоките аспекти на моята
съществуване. Любовта ми винаги ще принадлежи на тях.

Нека всички вие усетите как ви подавам ръката си, за да може вашата
Силата ти ще расте и ще бъдеш щастлив. Повярвай ми, моя
Желанието на сърцето е винаги да те вижда щастлив, нека бъде така.

В навечерието на пътуването, на което ми е позволено да се присъединя
дългите колони от онези, за които само делото е от значение.

Лео Р.

Machine Translated by Google

Човек стои сам в нощта,
обременен с тежки задължения,
той си спомня за часовника,
на загиналите другари.

Той чувства, че някой върви към него,
войник от други дни,
който вече е претърпял най-горчивата съдба,
и тихо го чува да казва:

Другарю!

И само тази една дума.
Те мълчат и гледат.
Втората си отива, като сянка, далеч,
само в ранните сутрешни зори.

- Пътешествието
от Хериберт Менцел

Machine Translated by Google

Относно

Поведението на войника

Към чужденки

Ти си есесовец. Това означава, че не си
наемник, който е вербуван да се бие за нещо просто
за заплата, дори и това да не ви интересува нищо друго. КАТО
Есесовец, ти представляваш СС, общност, орден.
сред вашия народ, чиито специални задачи са запазването
на чистотата на кръвта, издигането на ценността на расата.
Когато стоите в чужда земя с оръжие в ръка, вие имате двоен
дълг: трябва да представлявате
твоите хора и ти трябва да си достоен за СС.

Въпреки това, държиш се недостойно, когато носиш
униформата на фюрера със значките на Вафен
СС - тичайте из таверни и ресторанти с тези
момичета и жени, които не споделят болката и тревогата на
собствения си народ, които не забелязват болката на своя
народ, просто защото им липсват всякакви чувства. Това не
са достойните жени и момичета на тези чужди хора.
Това е нещо, което можеш да приемеш за даденост. За тези момичета
чиито братя и онези жени, чиито съпрузи имат
победен от теб и твоите другари със сигурност би
не искат да те прегърнат. Знаеш също какви вреди могат да
те сполетят от такава небрежност
асоциация.

Machine Translated by Google

Как можеш да претендираш за правото на неизбежната трудност,
ако се откажеш? Как можеш да запазиш ясна представа?
и правилно поведение, ако загубите самоуважението си? Много
от вас имаше възможност в тази война да предположите повече
отговорност, отколкото някога бихте могли да поемете
имат в мирно време. Всички трябва да докажете, че сте достойни
на тази отговорност. Знаем, че си смел във война.
Но също така трябва да се научите да бъдете спокойни, дисциплинирани и
умерено, дори когато не стоите във формация.
На това се надяваме в името на бъдещето на нашия народ.

Какво трябва да направите, след като прочетете тези редове?
Ще ти кажа. Трябва да имаш бистър поглед и честен поглед.
сърце. Знаеш какво имам предвид. Знаеш как имам предвид това.
Може би познавате и този или онзи другар, който не е
държеше се както трябваше. Досега просто изглеждаше
си тръгна и реши, че не те засяга. Повярвай ми, то
засяга те. Засяга всички нас. Първо опитай по начина
на истинско другарство: заведи приятеля си настрани и
Говорете с него ясно и разумно. Кажете му какво е
средства. Разкажи му за фаталния час, в който нашите хора намират
себе си. Внушават му, че Фюрерът
не може да се откаже от нито един човек.

Винаги помнете, че месеците и годините, които носите
Униформата с руните на SS ще остане незабравима
до края на живота си. За един германец това са най-важните
решителни години в живота. Не само защото младите есесовци

Machine Translated by Google

доброволецът съзрява в мъж или защото гърдите му
става по-широк, или крачката му по-уверена, или зрението му по-
остро. Духът му също се формира. И той научава в общността на СС
нещо, което винаги ще остане с него: ред, дисциплина, съвестност,
точност, жертвоготовност и чувство за дълг към общността. Направете

не разваляйте този спомен, като не изпълнявате задълженията си по начина, по който
Твоите хора очакват от теб. Ако пренебрегнеш това, ти
нарани себе си повече от всеки друг.

Имало едно време време, което произнасяло „правото на
собственото тяло.“ Това беше периодът, който даваше своята
благословия, ако чернокож мъж се ожени за бяла жена или ако
Германка се ожени за еврейка - времето, което също така защитаваше
тези, които са убили нероденото дете в тялото на майка му, ако
пристигането му би причинило неудобство на родителите.
шампиони от онова време, които вече победихме чрез борбата на
Фюрера в Германия, сега упорито стоят срещу нас на всички фронтове.

Ако вярваш, че можеш да правиш със собственото си тяло и
собствената си кръв каквото пожелаят желанията ти, тогава...
помагайте на враговете на нашия народ и на нашия мироглед.
В действителност ти си господар на себе си само когато ти
може да събере достатъчно сила и гордост, за да живееш в рамките
на законите, под които са подчинени твоят народ, твоята СС и ти самият
са сглобени.

Machine Translated by Google

Който разваля кръвта си,

съсипва народа си.

Machine Translated by Google

Най-личните неща на индивида са най-
обществените неща на общността. За най-важните
нещото е решено в тях: физическото съществуване и

бъдещето на нашия народ.- Вилхелм Плейер

Machine Translated by Google

На детето

Има ли по-дълбока радост от радостта да имаш дете? Познавате ли такова? Аз не! Това е радост за окото. Радост за ухото. Радост за галещите ти ръце. Това е мил ритъм за...
сърцето ти. Да, то движи цялото ти съществуване, така че
Нямаш думи за това. Със сигурност няма по-дълбоко
загриженост.

Притесненията са много.

Детето, което ти се ражда и което се развива и расте така, както вътрешният му дух го желае, е част от теб. Но то все пак си върви по свой собствен път. Чувстваш се отговорен и все още можеш да го правиш. нищо. Нито за да му помогнеш, нито за да му навредиш. Ти продължаваш себе си в детето, но то все пак действа според собствените си
воля. Коя грижа може да бъде по-голяма?

И никога не спира. Загрижен си за неговата природа и дали ще бъде добра. Загрижен си за нейната
здраве. Притеснявате се за грешките му. Вие сте
загрижен за постиженията му. Вие сте загрижени
за неговите избори. По-загрижен си за неговия живот
отколкото твоите собствени. Дори си загрижен за неговите тревоги. Толкова дълбока, толкова безкрайна, толкова всеобхватна е твоята грижа вашето дете.

Machine Translated by Google

Но и вие самите ставате много по-дълбоки чрез детето си. Вашата преданост и загриженост за детето е вашата тайна житейска ценност. Тази ценност е вашата безименна радост.
Тази радост е твоето безименно удоволствие. И ако притесненията ти се разсеят, тъй като се окажат ненужни, когато са...
затихнал, защото това, което силно се желае, идва
пас: Ако оцелее, хиляда малки кълнове пониква точно
като на пролетно дърво, неговата доброта е като зората на хубав ден. Твоето безименно удоволствие намира своето коронясване с радост, която можеш да усетиш в самото си тяло. Твоята радост се издига в ясната светлина на вашето съзнание за ценността на вашето дете.
И това преминава в славното царство на
гордост - каква радост може да бъде по-дълбока от това?

Чуваш и други неща за едно дете. Чуваш, че е
бреме. Чуваш, че е отговорност. Ти също
чуй неща, които са по-здравословни и праведни. Чуваш, че това е въпрос на убеждения. И това, което със сигурност е най-безспорното от това, което чуваш - това е дълг към хората, това е акт на отговорност и признание за доверие.

Но ти казвам, че е мъдро за теб да имаш дете просто така, без да...
друга причина освен любов. И че обичаш детето си
без друга причина освен от радост.

Machine Translated by Google

Работата почита жената, както почита и мъжа. Детето,

обаче облагородява майката.

- Адолф Хитлер

Machine Translated by Google

Бог живее само в горди сърца

Писател на нашето време, чието творчество е високо оценено възхваляван от нацията, пишеше като своя вяра безмилостния думи: „Само хората, които се нуждаят от Бог, търсят Бога. Който и да е няма нужда от Него, не Го преследва. Дори тези „Които мислят за Бога, имат нужда от Него.“ Само хора, които имат нужда Бог преследва Бог... така ли е? Бог ли е, както и да е мнението на някого него, Бога на обременените и на изпълнените с тъмнина в живота, измама? Нещо, което сме си измислили хитро, за да се справим със света, от който не сме доволни в истинския му вид, какъвто е в действителност? Дали молитвата е... винаги молба, акт на утеха на нашата безсилност? Мнозина се молят, за да поискат, а мнозина се молят, за да дадат себе си утешават - но Богът на утехата не е нашият Бог.

Когато признаваме принципа: „Бог живее само в горди сърца“, тогава имаме предвид различен Бог от този, който утешава, или поне различен начин на... свързани с него. Защото вярваме, че Бог и смелостта и силата наистина са заедно и че тези мъже също така преследват Бога, които не се нуждаят от Него, поне докато са извън страх.

Machine Translated by Google

Възможно е млад мъж, след като е помогнал на група
Другарите героично се съпротивляват на вражеските сили и страданията
горчиви часове, висящи на конец между живота и смъртта, че
такъв човек, след като опасността е отминала, би
изрази чувствата си с плач, дори би проклел!
По-вероятно е обаче той да се моли и наистина,
по много пламенен и страстен начин. Трогнати сме
не толкова от това дали и какво има човекът, който има
толкова развълнуван, казва - развълнувани сме, че един човек в
най-сериозните моменти от живота все още гледат с благоговение
нещо по-голямо, върху едно неразбираемо цяло, и
потвърждава всемогъща вяра. Човекът се издига над такива
видими, разбираеми, полезни неща. Той се издига
над всички индивидуални неща и постига съзнание
на света, на тайнственото познание за
неразбираемо преживяване, в което се раждаме и от което сме
откъснати от смъртта в определеното време
час, без да бъде попитан. Силата и величието на
човекът обаче е, че е роден без воля
на своя собствена и все още не живее в произволно съществуване.
Дори в ранните си години той е все по-смел, тъй като
Той гледа на това съществуване като търсещ, питащ 30, 60 или
90 години живот всъщност означават. И това е: лоялност, любов,
другарство и смелост.

Милостта и проклятието на човечеството е, че на това
ден, никой не е намерил лесен отговор на въпроса или

Machine Translated by Google

на такива мисли. И никой да не може да ги намери. Бог не е „х“, което може да се изчисли с абсолютна сигурност от всякакви изчисления. Той не е прост факт за нас, обикновените хора, а по-скоро въпрос. И да можем отново и отново да задаваме този въпрос, да осъзнаваме сигурността на нашето съществуване, на условията на нашето

съществуване, без да бъде разрушено от тези мисли,
и без да се изтощаваме от тях... това ни се струва най-красивата и плодородна смелост на духа, която можем да си представим.

Не означава много само да живееш. Всичко, което се ражда, преминава през кратък период до смъртта и се бори за храна, подслон и вода. Такава крачка отвъд този кръг от...
живот, да го утвърждаваш свободно или да го отричаш, това е гордостта и способността на нашата човечност. Ние ставаме истински мъже чрез това благородство и чрез тази гордост. Няма точка, в която мисълта да свършва. Всеки, който има смелостта да има такова здравословно и радостно чувство за света и за Бога в сърцето си, е наистина чудесно строг и буден. Как би могъл да стане буржоа,

малък или нисък? Има ниво на нещата, на което той трябва да отново и отново се изправя и си проправя път нагоре към: Не е него, но цялото творение е толкова широко и дълбоко, колкото се появява на мъжете.

Нуждаем се от такова ликуване и откровено признаваме, че се нуждаем от него, а именно от издигането от твърде-

Machine Translated by Google

упоритите и твърде плахите. Искаме да бъдем
неудобно и неудовлетворено, сякаш в крайна сметка щяхме
открийте облаците и моретата, разкрийте тайната на
животът със своите стотици хиляди и милиони
проявления. Питаме звездите кой ги е поставил в тяхната
прекрасна игра на изгряване и падане? И питаме
вода, в чиито далечини и дълбини иска да
поток? Ние сме достатъчно силни сърца, за да не бягаме
от вечните „откъде“ и „накъде“ и ние
не приемайте дори най-точното описание на природата като
напълно изчерпано обяснение на нейните причини.

Нашето страхопочитание пред дълбочината на света не бива
да бъде отнемано от фактите, дори от борбата за голота
съществуване. Ние не искаме да станем нито медитативни
природа, нито разделени хора, а по-скоро искаме да вземем живота
със свободен ум, ежедневното и често толкова горчиво, както и
това, което хвърля светлина и дава смисъл. Богът, на когото се
уповаваме, е в съответствие със сърцата ни.
Той е нашето сърце и познава нашето, когато е отворено и
утвърдителни в света.

Бог живее в нас, защото ние непрекъснато изследваме
духа на силите в неговия свят и се стреми да ги направи
наши собствени. Не е ли необходима прекрасна гордост и
почтена смелост, за да се предприеме такова завладяване на
света и на Бога? Не е ли необходима и благородна позиция?

Machine Translated by Google

бързина и съзнание, за да се утвърдим като мъже
пред могъщия Бог?

Ние хвалим Бога и Неговото земно творение по-вярно
толкова по-горди и уверени изглеждаме в него. Смеещото се око,
пъргавата стъпка, духът, който наистина е способен да се радва и
да се издига, истинската младост, истинската
мъжественост, непоколебимост, любов, другарство, това са
знаменосците на Бога. И тук отново се присъединяваме към духа
на автора, когото споменахме в началото и който завърши
утвърждаването на своята поетична вяра с тези думи, които
представляват дълг за всички нас: „Бог е носен в света от човека.“

Machine Translated by Google

Всемогъщият ще бъде справедливият съдия.

Нашата задача обаче е да изпълним дълга си,

За да можем да застанем пред него

като създател на всички светове

според закона, който той даде,

законът на борбата за съществуване.

- Адолф Хитлер

Machine Translated by Google

Дърво на живота и Дърво на света
Трансформация на арийски символ

В Германия все още има райони, където човек може да види надгробни паметници от 17 век[ти] век, на който настъпва смъртта на човека е изобразен по много специфичен, но просветляващ начин.

Например, върху надгробния камък се вижда релефно изобразен букет цветя, храст, растящ с гъсти и красиви рози. Смъртта във формата на скелет седи до нея към него и със саркастично изражение прекъсва най-красивото цвете. Никой не може да не разбере значение на тази картина: точно както цветът е презрително счупен и отстранен от жизнения поток, който управлява както него, така и храста, по същия начин е починал и този човек, за когото е издигнат този надгробен камък.

Понякога е нежна меланхолия, фина и почти помирително решение, което е представено в това картина. На други надгробни плочи е дива, почти шайка разтърсване. Човек винаги вижда Смъртта изобразена като грозен скелет, отсичащ дърво. Дълбоко парче вече е отсечено от дървото. Разрушителният резултат е ясно.

Други снимки показват дървото вече паднало. След това мълния се сгромолясва от облаците. Във всеки случай,

Machine Translated by Google

човек чува ясното послание: „Както падна дървото, така ще паднеш и ти, дете, родено от плът!“ Няма съмнение, че дървото тук е предназначено да представлява дървото на живота на починалия и че животът на този символ е представителен за живота на човека, а унищожаването му означава смъртта на човека, на когото принадлежи.

Човекът и дървото са показани тук в дълбочина взаимовръзка, с дълбока вътрешна връзка. Дървото не е картина на реалността, не е изображение на природата или културно произведение за естетическо разглеждане. То има значение, което може би повече или по-малко съзнателно се разбира в ума от 17-те ти дървосекач от век - всъщност датира от първобитните дълбини на нашите вярвания. Широкото разпространение на Тази идея за „дървото на живота“ може само да се гадае тук. Митологията датира от най-ранните начала на Индоарийските традиции, които водят началото си от световния ясен от Игдрасил. Дървото продължава да живее в сагите за домашното дърво, дървото-пазител и дървото, което се засажда за новороденото. Човек го подозира дори в приказките, като например приятната за хвойната или за ябълките на живота. Среща се в песни и обичаи от майското дърво до Коледно дърво, което се заковава на покрива на къщата и се пази през годината. Във всеки случай животът на човек в едно семейство е мистериозно свързан с разцвета на такова дърво. Следователно то наистина е „дърво на живота“.

Machine Translated by Google

Може да изглежда, че тъжните, окаяни 17 ти век,
което толкова често и толкова болезнено е преживявало мошеничеството
актове на смърт, може би биха могли да бъдат отправната точка за
истории за такива паднали дървета. Но това не е така. Концепцията
отсичането на дървото на живота на смъртта датира много назад във времето
по-рано. Дърворезба в песните на Себастиан Брант,
произведени малко след 1500 г., вече показват такова
снимка. Интересен е фактът, че това дърво
не представлява един човек, а много хора, които
седят на дървото и падат от него в канавка
преди дървото, което вече е отсечено, да падне.

Последната снимка на предсмъртния танц на Никлаус Мануел е
още по-ясно. Много хора седят на обсаденото дърво.
Те са повалени от Смъртта със стрели. Тук, както
вече споменато, тройката не представлява живота
дърво на един човек, а на цял клан. Това е дори
по-ясно в отпечатък на майстора от свитъците от
около 1470 г. Тук дървото на живота наистина е световно дърво,
В него седят хора, внимателно подредени в триетажен ред, който
сам по себе си е представяне на добре подреден свят.

Най-отгоре виждаме свещеничеството, а отдолу -
светски господари, императори и крале, лордове и графове.
Под тях са гражданите и селяните. В
в края на средновековието виждаме вековното разделение на
човешкия свят в трите класа, известни с употребата им от
стиховете и философиите на индогерманските народи.

Machine Translated by Google

Дървото обаче не се отсича. То е дъвчано от две животни, денем и нощем, и стои в кораб, плаващ по вълните, символ на вечния поток.

време. Смъртта вдига лъка си и стреля по мъжете от дървото със стрели.

Това дърво е много повече от дървото на живота и е също много повече от „дърво на класове“, както е било неточно наречено. Всъщност това е световно дърво, което възприема всички хора в ясен ред. Недалеч от това е и идеята за скандинавския световен ясен, в чиито клони живеят богове и хора, и за други индогермански световни дървета. Те осигурявали не само жилища, но и раздавали късмет и благословия. Днес, разбира се, ние

може само смътно да усети великолепния митос, който отива обратно към първобитните дълбини на нашата раса, далеч назад във далечното минало. Неговите трансформации могат да бъдат ясно последвано от малкото реликви, които имаме тук.

В късното Средновековие все още е имало следа от скандинавското величие, все още се е усещал митичният мироглед в изобразяването на свещеното дърво. По-просто казано, по-външни, по-груби... но все пак пълни със смисъл са по-късните превъплъщения в книгата на Себастиан Брант и в Бърнър Танц на смъртта. След това значението се променя драстично. Жизнената сила отстъпва. Индивидът, който рядко се среща в изображенията на дърветата на живота през Средновековието, излиза на преден план и заедно с него

Machine Translated by Google

Индивидуализмът се опростява, става по-лесно разбираем образ: става емоционален или дори сантиментален; събужда състрадание, тъга и съжаление.

Накрая смисълът изчезва напълно. Зрителят цени подобни изображения просто като алегории, чиято красота и естетически ефект, на който той се възхищава. С това трансформация на този стар символ на световно дърво и животът свършва. Всичко, което ни остава, е да чувстваме да се върнем в далечното минало, използвайки съществуващи артефакти, и да усетим тяхното величие.

Machine Translated by Google

Ние като индивиди не сме нищо друго освен листата на дърво. Днес те са зелени. Едното листо е по-голямо, друг е по-малък. После един повяхва, а после и друг. Но това няма значение, стига само дървото да остане здраво!

- Адолф Хитлер

Machine Translated by Google

Смелост за радостта от живота

Който и да върви по опустошените улици на бомбардирани градове, който погледне и потръпва от руини на замъци и църкви, в които усещането за живот велики периоди се отразяват, който погледне в бездната на сърцата, които смъртта е разкъсала... той може би смятат за самонадеяно да говорят за радостта от живота като една от непобедимите сили на човешката душа. Може би воинът има най-голямо право да прави точно това: Не само заради утехата, но и от живото усещане за реалността, от която се отличава радостта от живота неизчислимото и тъмнината, да, които единствено правят поносими. През седмиците на новата година човек можеше чуйте звуците на суматохата и суетата на карнавала празненства из нашите красиви градове. Улици, които някога са били оживени от радостни тълпи, сега са покрити с пепелта на разрушени къщи. Вместо украса, човек вижда руини, извисяващи се над главите ни. Мъже, които някога са пили от чашата на живота, сега лежат под земята земята или се борят със сивите си и сега сериозни лица в самотата на битката за съществуване европейска култура. Жените са избягали далеч към

Machine Translated by Google

стопански дворове и села. Къде остава светлина, мисъл, която може да ни върне към радостта от живота?

Може би трябва да обсъдим какво всъщност е радостта от живота. Който го търси само във външния израз, едва ли ще го намери във войната. Който се интересува само от донякъде суровото... материалните удоволствия ще бъдат разочаровани от оскъдни останки... и твърдят, че почти няма нищо струва си да се живее повече, или да се хвали този живот, или да се обича. По-дълбоката радост от живота обаче не зависи от времето и съдбата, не от нуждите и горчивината. Тя е едно от онези тихи чудеса, които Бог дава на онези, които са наясно с неговото съществуване. Тя не може да бъде хвърлена върху ни отвън. То живее в нашата същност и нашето битие; то живее в нас. Човекът, който го притежава, е богат, дори и да облича се в дрипи и живее в земни пещери. Който живее в дворец и притежава всички скъпи украшения на живота, въпреки това е най-бедният гост на тази земя, ако не изпитва тази истинска радост от живота.

Започва с просто осъзнаване на съществуването. Има мъже, които след добър нощен сън поглеждат към нов ден и се оплакват, защото стоят преди работа и задачи. Други възникват след няколко часа неспокоен сън с труднообяснимо чувство на задоволство, радват се на реалността на живота си и може би просто защото тя им дава дишане, зрение, усещане, слух и мислене. Войната ни показа по удивителен начин

Machine Translated by Google

че удоволствието ни от простите неща в живота може да бъде много по-дълбоко и по-смислено от някога толкова високо ценените „удоволствия“. И това демонстрира истинска скромност и способност за силни чувства. Кой би могъл да обясни на войник, че нищо повече от чисто легло, тънко покрита маса, да, кратка дрямка, чаша вино, красива снимка или атрактивно момиче, което минава покрай тях можеше ли да го изпълни с такава радост? А когато бяхме вкъщи, леко отегчени и стоейки пред пълен стелаж с книги, търсейки една-единствена книга за тих час... кой би ни казал, че един ден ще можем да забравим света и себе си, войната, мръсотията, страданието и дори смърт... защото приятно съвпадение в изоставена къща на изток ни осигури лошо скъсано копие на книга на Елхендорф? Кой би могъл караше ни да повярваме, че един ден, в тъмен бункер, във влажен студ и измъчван от буболечки, ще можем да слушаме мелодията на „Вълшебната флейта“ на Моцарт на слаба светлина и че ще потънем в сън за вечната красота на света и да забравим всички ужаси около нас?

В такива моменти радостта от живота светва наоколо, сякаш мълния... или като меката светлина на летен залез. Докато някога вървяхме по добре осветените улици на града в търсене на удоволствие, сега почти си поемаме дъх, докато гледаме сияйната красота на звездната нощ, която странно се отразява на фона на луната и това ни дава...

Machine Translated by Google

ни дава вътрешно чувство за принадлежност към вселената.
Никой не може да бъде по-страстен ученик на радостта от
живота от простия войник, който е тласкан през вечния
огън на битката, който е преминал през стената на смъртта
и ужаса и който внезапно онемява, докато стои пред
тишината на вечерта и вижда реколтата.
нежно гален от мек вятър. В такива моменти той се чувства
В пулса на собственото си сърце, славният и прекрасен
живот, който му е даден. Тогава през него преминава
радост, която не може да се сравни с никое друго
удоволствие на тази земя. И така ние изглеждаме доста
скромни, но само на пръв поглед, защото такава
скромност е едновременно най-висшето изискване, което можем да и

живот.В този час, когато съдбата на войната е най-важна
изпитва сърцата ни, както у дома, така и на фронта, то
Изглежда безнадежден опит да се говори за радостта от живота. Но
смелостта принадлежи на радостта не по-малко, отколкото на
борбата и смъртта. Да преодолееш смъртта означава да постигнеш радост.
Без това душите ни отдавна щяха да се сринат
огромното бреме на техните трудности. Без това,
жените у дома отдавна щяха да бъдат прогонени в
най-тъмната, неизбежна депресия. Тази радост от живота
стои като сияйно „въпреки това“ над нашия измъчван
народ, срещу който бомбите и фосфорът са безполезни. В
нея живее частица от детството. Самодоволно хвалене и сляпо

Machine Translated by Google

амбициите са ѝ странни. Любовта към природата и към хората, към животните и към цветята, към музиката и към стихове, защото картините и изкуството от камък и метал са част от него. Учи ни, че когато загубим нещо, трябва да погледнем към това, което е останало. Учи ни да разпознавайте значението във всеки тест.

Кой би отрекъл радостта, която съпругът и съпругата намират по време на ваканционните им дни заедно. Кой може да твърди, че - през изобилните дни на мир с ежедневните им удоволствия - е успял толкова дълбоко да почувства любовта на жена си, радостта от това да имаш деца и късче сигурност? И дори съдбата да ни отнеме това, което е...
най-скъпи, готовността да помогнеш отново ни връща назад в обятията на живота.

Machine Translated by Google

Странната среща на крал Олаф

от Уил Веспър

Един ден крал Олаф Тригвасон и неговите хора отплаваха на юг по крайбрежието на Норвегия с кораба „Лонг „Дракон“. Когато стигнаха до фиорда Нидарос, мъжете трябваше да се хванат за греблата, защото вятърът беше твърде слаб, за да напълни платната. Но кралят не бързаше. Беше в добро настроение и правеше всякакви номера за своите мъже. Той се би в имитация на дуел със своя знаменосец Улф Червените. Първо, те се биха по обичайния начин с меч в дясната ръка. След това с меча в лявата ръка. И накрая с мечове във всяка ръка. Всеки път кралят се придвижваше чак до таблото. Това бяха забележителни игри. След това крал Олаф се качи на парапета на кораба и тръгна по него, докато жонглираше три извадени ками. Никой никога не е виждал краля пропуск или кама да падне в морето. Мъжете гребаха с повече ентусиазъм и се засмя.

Крал Олаф седеше сред хората си на кърмата и говореше за това и онова. Там седеше Колбьорн Маршал и Торщайн Оксенфус, Арн Шаце от Йемтланд и Берсъл Силният: мъже от цяла Норвегия, от Исландия и от островите на запад, избрана група екип, красиви момчета, пълни със сила и смелост. Един

Machine Translated by Google

видя това. Никой не беше над шестдесет години, с изключение на епископ Сигурд, и никой под двадесет, с изключение на Айнер Богеншютлер, който беше само на осемнадесет, но най-добрият стрелец в цялата земя.

„Сега държа цяла Норвегия в ръцете си“, каза кралят, и той протегна дясната си ръка към небето, сякаш грабна нещо, което другите не можеха да видят. „Защото „Получил си го от Божията ръка“, коментира Епископ Сигурд говори сериозно.

— Да — съгласи се кралят, — от Божията ръка, а не от вашата, епископе. Принуждавам всички да се поклонят на Христос, народите от всички провинции: Стравангер и Хардангер, Вик и Согне, Вьоре и Рамсдален, провинциите на морето и в планините, а сега и Хелгеланд и Упланд.
Те бяха най-трудни за разбиване.

„Но ти също имаш най-острите зъби за това“, намеси се Складе Халфред, исландецът. „Много от тях са усети ги.“

„Може би е вярно“, отвърна Олаф, „но сега Норвегия е един Райх и (църковните) камбани бият по целия Райх.“

— Признавам — съгласи се Халфред. Той се засмя леко. и добави „Признавам също, че ми е трудно да свикна с тези камбани. И много други се чувстват по същия начин, дори и да не го казват.“

Machine Translated by Google

„Имаш чувствителни уши, като скялд“, отвърна Кралят
Олаф.

Но Халфред посочи сърцето си и каза: „Тук вътре, крал Олаф, седи
един, който не иска да чуе. Христос.“
отне твърде много време, преди да дойде при нас. Всички ние
научихме нещо друго от нашите майки.“

Крал Олаф го гледа дълго. После каза:
„Където бият камбаните... е мястото, където са Райхът и Кралят.“
господство.“

„Което получихте от Бога“, намеси се епископът
отново. „Един е господар. Този, който е на небето.“

— А единият е крал в Норвегия, епископе — отвърна Олаф.
„Човек трябва да бъде господар и човек трябва да бъде цар, освен ако...“
земята ще стане плячка на чуждестранни царе. Винаги
запомни това.“

„В Норвегия трябва да има само един крал и
острови“, каза Халфред. „И само един трябва да бъде господар в
рая. Но все още съжалявам за всички онези, които трябваше
„Остави всичко“ и той бавно посочи с ръка
към планините, после през небето и накрая
надолу към морето. Всички знаеха какво има предвид.

Епископ Сигурд го погледна гневно. „Тези зъби ще...“
„все още трябва да хапя често и да хапя много“, коментира той,
„преди тези идоли и магьосници да бъдат принудени да си тръгнат“
цяла Норвегия“.

Machine Translated by Google

Всички погледнаха към Олаф, за да видят реакцията му на думите на Халфред.

смели думи. Но сърцето му беше леко и добродушно
днес, настроението, което пленява всички.
Смеейки се, той оголи зъби и извика: „Норвегия, родина! Да живее
този, който ни я е дал да управляваме."
Ще го държим здраво със зъби. Никой няма да го откъсне.
от нас, докато сме живи."

„Да живее крал Олаф!" – извикаха мъжете. И Халфред започна
стихотворение за този час:

„Усещайки за бойното време,
кралят пътува на юг..."

Корабът се плъзна близо до брега във фиорда и
попаднах на скалиста скала, която се издигаше далеч навътре в
вода. Птиците на брега се издигнаха в полета. Сребърна
облак от размахващи се криле се издигна като прах в небето.
хиляди птици извикаха.

Боровете, които стоят един след друг нагоре
по склона на планината, отразена слънчева светлина, докато те
се олюля. Светлината се отразяваше от всички клони. Човек чуваше
потоците, бълбукащи шумно по клисурите, и
лекото дихание на морето.

Изведнъж всички чуха вика на ясен, остър глас.
Мъж стоеше на скалистия ръб близо до кораба.
Всички го погледнаха. Беше ясно, че иска да се присъедини.
тях и поиска разрешение да го направи.

Machine Translated by Google

Крал Олаф даде знак на пилота да се плъзне по-близо до ръба. Мъжете вдигнаха греблата си и ги преместиха към към сушата. Но преди корабът дори да е стигнал до там, те видяха непознатия, застанал на върха на носа, близо до главата на златния дракон. Той кимна към краля, който седеше високо на кърмовата палуба. То изглеждаше сякаш леко се олюляваше от скока си и все още се опитваше да запази равновесие. После се приближи до мъжете в предната част на кораба: фермер от района, който вероятно просто искаше да пътува с тях известно време, стига да търпят компанията му на кораба. Той не беше търговец, както първоначално си помислиха.

Той беше много здрав мъж, облечен в старомодно облекло. зелено фермерско сукно (груб вълнен плат). Вероятно мъж от дълбините на планините. Около бедрото му виеше широк кожен колан с красива медна катарама. В една от примките на колана носеше двустранен чук, старото фермерско оръжие: красиво оформено произведение на изкуството. Но най-забележителното нещо у мъжа беше червената му брада, която беше толкова гъста и дълга, че я разделяше и пъхна го под колана си отляво и отдясно.

Той седна на въжена намотка и погледна мъжете, които седяха или стояха около него, един след друг... напълно без срамежливост. Всеки се чувстваше леко нервен от синия огън на погледа му. Сякаш ги оглеждаше отблизо и беше открил някакъв недостатък у всеки от тях.

Machine Translated by Google

„Не беше лош скок, който направи на кораба“
признай Вакр от Готаелф.

„Не беше по-голямо“, отвърна непознатият, „отколкото
такъв, какъвто ти, Вакр, направи, когато превърна християнин в
приятел на Тор. Всички сте добри скачачи в това
отношение.“

Това, което мъжът каза, не беше утешително.

„Не знаеш ли с кого пътуваш, фермере? Бъди.“
Внимавай! И къде се запознахме, щом си мислиш, че знаеш нещо
за нас?

„Стар познат“, отговори той, „върна се от твоята
бащи. Но забравете. Сега бих искал да пътувам заедно с
„Ти за малко.“

„Къде искаш да отидеш?“

— В чужбина — отвърна тъжно мъжът.

„Изглеждате способен за военна експедиция.“

„Много от тях съм зад гърба си, но сега искам да...“
почивка.“

— Не изглеждаш така — отбеляза Берсъл Силния.
Според неговия обичай - сякаш не си струваше да говори с
мъжът, преди да изпробва силата си - той посегна към
ръката на непознат и се опита да го издърпа от седалката му. Беше
кратка и остра борба, но след това Берсъл се наложи
земята и беше съвсем ясно кой тук е
по-силен. Берсъл не беше изпитвал това от ранните си
младост. Това порази всички като огън и пиянство: всеки

Machine Translated by Google

трябваше да изпита непознатия в състезание. Но никой не можеше да му се сравни. Целият кораб се взираше в дяволския тип. Думите му също летяха, остри и безстрашни, и намираха целта си също толкова безпогрешно, колкото и движенията му. Всяко си намираше своето! Накрая той тръгна по парапета над греблата, които никога не спираше да гребе и жонглираше не само с три ками (както беше направил крал Олаф), а четири ками, с две във въздуха и по едно във всяка ръка през цялото време. Беше бърза игра, сякаш ками танцуваха над главата му като пламъци. Целият екипаж се взираше в този фермер, който играеше така. Той със сигурност познаваше нещата повече от просто... волове.

Накрая крал Олаф го повика и той се изкачи горе кърмовата палуба на кораба, свали шапката си и застана отпред на царя. Човек видя, че косата на главата му също беше червено и как то стоеше като огън над челото му.

„Ако непознат фермер като теб застане пред краля на Норвегия, той се покланя“, нареди високо Торгрим Торстейнсон. Фермерът се обърна към него и каза: „Ти също произлизаш от хора, Торгрим, които не са били свикнали да прегъват гърбовете си пред други мъже - други отколкото може би преди този, след когото те - като теб - бяха назовани.“

— Вие сте красноречив и талантлив човек — каза крал Олаф, докато правеше знак на останалите да мълчат. — Вие ли сте? от района?“

Machine Translated by Google

Червената брада дълго гледаше крал Олаф. После
Той се засмя леко, като човек, който носи тревога в сърцето си.
„Да“, отговори той, „може да се каже, че съм от района.“

„От коя провинция?“ попитал Кралят.

Тогава мъжът направи същия жест, който и Халфред
беше направил Скялд, когато говореше за старите богове.
Той посочи с ръка към планината, след което
през небето и накрая надолу към морето. В един
В този момент всички разбраха кой е той. Вятърът зави
долу от планината и през слънцето като воал,
и водата започна да се покачва. Но никой не успя
помислете за кораба, който изведнъж започна да танцува
близо до скалистите скали. Всички се взираха в Червената брада,
които сега стояха пред своя велик и могъщ цар, и
видя свещения чук в ръката му. Глух тътен на гръмотевици
дойдоха от небето и всички те стояха като сенки в
светлината на жупела. И тогава чуха мъжовия
тежък глас.

„Да, крал Олаф“, каза той, „аз съм от тази провинция, от
Хелгеланд и от Дронтхайм, от Хардангер
и Ставангер, от цяла Норвегия и от островите,
от планините и от долините, от
облаци и от морето. И това е моя работа, която съществува
такава земя, която ти дава радост и от която можеш да бъдеш
крал. Когато дойдох тук за първи път, това беше земя от лед под
краката на етините. Но аз убих етините, които седяха на

Machine Translated by Google

планини. Дървета растяха и потоци течаха там. Удуших етините, които са врагове както на боговете, така и на хората. Цветя растяха по поляните и кози се катереха по планинските пътеки. И хора дойдоха и построиха колиби и изораха нивите. Благослових реколтата им. Те имаха хляб. Благослових морето за тях. Те имаха риба. Благослових тяхната...
маса. Децата пораснаха. Аз и моят вид, крал Олаф, направихме това земя, обитаема за човешките деца. Затова ме почитаха, мъже и жени. И това беше моят народ дълго време."

Тогава епископ Сигурд се осмелил и проявил смелост. Той вдигна кръста от гърдите си и го протегна към Червенобради. „Дайте път, идол такъв!", поиска той.

Мъжът се засмя отново, тихо и горчиво. Беше като плачейки на вятъра.

„Да", каза той, „и сега идва друг. Моят час отмина според волята на Всевладетеля. Тежко е за моите приятели. А ти, Олаф, ги преследваш и убиваш и изпълняваш съдбата. В крайна сметка това се случва на всички нас. Но аз очаквах да бъде различно: вълкът, който ни поглъща,
змия, която ни души. Идват нежните и
побеждава силните. Но никой не избягва съдбата и
никой не знае предварително. Ще дойде часът за
човекът на кръста също."

„Давай, идоле!" – заповяда отново епископът, докато държеше кръста близо до очите на Червения.

Machine Translated by Google

Тогава той вдигна чука си и светкавица
ударен по мачтата като златна змия. Беше като
ако го хванеше с ръка, преди да може да причини някаква вреда.
За трети път се чу горчив смях. Те
никога не го забрави до смъртта си.

Те видяха как мъжът се хвърли зад борда с
мощен скок и, държейки чука над главата си,
потъна в морето и изчезна.

В този момент всичко се промени. Лек юг
вятърът духна, напълни платната и бутна кораба навътре
слънчеви лъчи по леко търкалящите се вълни по-дълбоко навътре
залив. Изглеждаше сякаш всички се бяха събудили от сън
или ступор. Крал Олаф разтърка лицето си с две ръце.
Докато епископ Сигурд се прокашля, сякаш да каже нещо,
Кралят му направи знак да мълчи.

Пред тях бяха къщите на Нидарос, корабите в
брегът, могъщият покрив на царската къща и
нова катедрала със заострен връх и широка кула.
Вечер дойде. Слънцето потъна в морето. Камбаните
тихо звънна по водата. Всички стояха като краля и
оголиха глави.

„Молим се за всички, които знаят как да умрат като мъже“, каза
Кралят.

Machine Translated by Google

В нас гори като пламък едно правило,

и трябва да е богоугодно,

защото е вечно и универсално,

това е:

Изпълнете дълга си!

Това правило съдържа ученията на всички религии.

- Хайнрих фон Клайст

Machine Translated by Google

[ЗАГЛАВИЕ, ДОБАВЕНО ОТ РЕДАКТОРА]

Замъкът на планината

[Бележка на редактора: снимката на „Кастел дел Монте“ е пропусната]

Най-красивите и могъщи крепости на
Германският имперски период е създаден под
Династията Хоенщауфен, особено Фридрих II. Те са
видими признаци на развитие и формиране
Европейска сила. Фридрих II е един от най-великите строители
на крепости през Средновековието. Той е оказал голямо
влияние върху архитектурния дизайн на своите крепости.
Неговите изобретателни конструкции, които са предпочитали
осмоъгълната структура, са останали пример за други
крепости и замъци дори след борбата на съперничещите си благородници
елиминира Германската империя като фактор на властта в
Европа. „Кастел дел Монте“ в Апулия, вероятно най-красивият
от неговите замъци, с правилния си план и елементарна мощ,
е израз на духа на Хоенщауфен-германците дори и до днес.
Фридрих II създава европейски стил още тогава, който
опложда всички
строителство на крепост на юг, запад и изток, и в
в която доминираше немската форма.

Machine Translated by Google

[ЗАГЛАВИЕ, ДОБАВЕНО ОТ РЕДАКТОРА]

Каленберг 1683

Битката при Каленберг близо до Виена на 12 септември 1683 се брои за [1] едно от онези велики световни събития, които променя лицето на земята в продължение на векове. Германските войски, обединени с доброволци от Изтока, от Франция и от почти всички европейски земи, спечелиха блестяща отбранителна победа срещу безбройните орди на Великия султан, който тук беше разгърнал концентрираната сила на своята Западноазиатска/ Балканска империя, за да да отвори насила портата към Централна Европа. Ако Виена падне в турски ръце, тогава Германия и Италия щяха да бъдат изложена на атаката на мюсюлманския полумесец. В продължение на девет седмици Виена устояваше на натиска на превъзхождащите я турските сили, докато в началото на септември помощната армия не се приближи и не освободи защитниците. Принц Ойген беше начело на своите драгуни и сред първите, които прерязаха проправяйки си път през турските маси чак до градските порти. Дръзката смелост на този 20-годишен младеж от Савой беше е награден с командването на кавалерийски полк, който носи името на този герой чак до Втората световна война.

1 Пропусната снимка на картината; текстът е променен, за да отрази това. Първоначалният текст беше: „Тази съвременна картина изобразява битката при Каленберг близо до Виена на 12 септември 1683 г. Тази битка се брои за [...]“

Machine Translated by Google

Кръвта на братята
Ще остане победителят

Годишнината на Дюпел, която е тазгодишна годишнина, винаги празнува своята 80-годишнина[ти] ще служи като предупредителен знак в историята на Шлезвиг-Холщайн. Ако борбите от 1848 до 1851 г. не бяха донесли свобода, Най-накрая дойде времето, когато народът на това херцогство никога повече не можеше да бъде обвързан с Дания.

Но празникът далеч надхвърля границите на Шлезвиг-Холщайн, защото това изпитание на пруската мощ беше важна стъпка към националното обединение на Германия. Бисмарк искал да даде на германския народ полагащото му се положение и необходимото жизнено пространство. Пруската мощ беше използвана. Победата при Дюпел позволи на прусаците сила, която да бъде използвана за насърчаване на разширяването на Германия кръв и почва. Вярата в Прусия се увеличи. Нов Политическият период в германската история започва с тази дата.

Когато мислим за копейските конници от Дюпел, вероятно отбелязват победния ден, който в крайна сметка доведе до обединението на Германия. За нас вече не са верни думите, които тогава бяха провъзгласени от Общо събрание в Рендсбург на 8 май 1864 г.: „The Кръвта на Дюпел ни разделя по-дълбоко от датчаните, отколкото Белт и Кьонигзау.“ Въпреки това, ние все още помним, дори от пруска страна, колко смели и

Machine Translated by Google

честно се бориха датските защитници. Молтке пишеше на 23 април 1864 г. до брат му Лудвиг:

„Ентусиазмът на този малък народ за това, което те борбата, издръжливостта и жертвоготовността, с които са армията се утвърди в позицията на Дюпел, са добре разпознати дори от враговете им. Войските устояха неописуемото много повече от нашето, което имаше инициативата за атака в по-голям брой, което позволи да бъдат облекчени по време на тези трудни задачи."

Относно рицарството, проявено в тази борба между два сродни народа, Молтке пише:

„Вероятно няма по-добри хора от нашите войници." Веднага щом е произведен последният изстрел, носачите на носилката пренесоха както датските, така и нашите ранени в болница с цялата нежност на малки момичета. И всички са третирани по същия начин в болниците. В тези болници, такива като доминиращия и луксозен в Йоханитър ред, датските офицери и редници лежаха в едни и същи стаи като прусаците. Вероятно никога не е водена война с повече човечност от този."

Този ден на видимо укрепване на германската страна имаше различно лице за датчаните. Беше ден на поражение. Борбата се водеше срещу значително превъзхождащ сила. Дори ако позицията, на която човек е поставил твърде много голяма надежда, не можа да се осъществи, така направиха и датчаните

Machine Translated by Google

въпреки това, дават добър отчет за себе си, дори в почетно уединение, показвайки както смелостта, така и лоялността на датските войници. Битката на бригадата през Шарфенберг за мелницата Дюпел постави прусаците „в „трудни проливи“. Въпреки победата и болезнените загуби, армията успя да се завърне с високо вдигната глава.

Имаме и други съвременни свидетели на това рицарско поведение след битката: Как датчаните войниците са били обгрижвани от немски селяни... и на от друга страна, как са се грижили за германските войници Датски селяни... седмици и дори месеци. При това две равностойни, културно високопоставени германски племена изправени един срещу друг.

Така че беше почти очевидно, че след Световната война, Дания отбеляза обединението на Севера Шлезвиг с Дания в Дюпел, където беше кралят настояще. Тяхното празненство едновременно означаваше и горчиво отделяне на Северен Шлезвиг от германския Райх. Но вече днес всичко това е преодоляно от вярата в общото германско бъдеще.

Звукът на името Дюпел се събужда и в двамата горди спомени на хората. Омразните тонове, които са по-забележими от датска страна, не са напълно избледня. Карл Ларсен се е борил безуспешно да елиминирайте ги сред датчаните. Сред германците,

Machine Translated by Google

Тези чувства бяха заменени от радостта от победата. Но горчивината намаля с годините. Мисълта за смелите дела обаче остава незабравима.
и двете страни. Точно както борбата между двата народа беше водена рицарски, така беше и борбата за етнически решението също е взето по рицарски начин.

Ще дойде денят, когато ние, които произлизаме от едно и също Германски корени и обща родина, връщане към това сайт, защото говори за рицарска борба, за лоялност и за непоколебимостта на германските мъже, които по това време стояха един срещу друг, но за които би било много по-естествено да стоят рамо до рамо.
Днес те все още не го правят и това първо трябва да се научи. И враговете ни правят всичко, за да ни отчуждят от един от тях друг.

Колкото и горчиво да е това, мнозина все пак са го научили вече. И ние сме сигурни в твърдото си убеждение, че извън В този период на борба Германският Райх ще узрее като късен - но много по-достоен - плод. Нашите датски доброволци във Вафен СС са първите борци за това
светло германско бъдеще от датска страна.

Решаващо е и остава: дали отношението е добро или лошо, дали човек иска да работи по строителството или по събарянето и дали иска
да се видят общите нужди и цели.

Machine Translated by Google

Европейските народи имат само един избор, ако те искат да спасят съществуването си: да видят какво имат в общоприето и да се застъпваме за него.

Machine Translated by Google

Принц Ойген

Благородният рицар

Хиляди доброволци от много страни бяха включени сред пъстрия асортимент от съюзници, които се стичаха към река Дунав през онези горещи августовски дни дни през 1683 г., за да се спре заплахата нахлуването в Мюсюлманския полумесец.

Сред многото доброволци на френската корона беше също принц Евген Савойски, който е роден в Париж, но който беше обърнал гръб на родната си земя след много разочарования. Кайзерът, който беше избягал в Пасау, му беше дал командването на драгунски полк начело на което той скоро доказа военната си доблест по блестящ начин.

В самото начало на съществуването си принцът имал щастието да преживее значимо преживяване: в освободителната битка при Каленберг, близо до Виена, на 12 септември 1683 г. Тази изненадваща и убедителна победа, спечелена с обединените сили на всички германски земи, освободила Запада не само от заплахата от турското нашествие, но и предоставила възможност за ново формиране на цяла Югоизточна Европа по германски модел. Беше отворена порта, през която вятърът на новата епоха можеше да отвее мухлясалия...

Machine Translated by Google

атмосфера на стария живот и събуждат хората, които
бяха потънали в сън след Тридесетгодишната война, изпълвайки
ги с нова надежда. Савойският непознат обаче, който за първи път
стъпи на немска
почва, ще стане носител на тази надежда и най-вече
блестящ представител на нов период на героизъм в
Германска история. Следвайки примера на великия император
военни лидери, Лудвиг фон Баден и Карл фон
Лотринген, принцът участва в кампанията през
Унгария, която доведе имперските сили чак до
Зибенбюрген и преди Белград. Още в първия
битки, принц Ойген доказа личната си смелост - в
за кратък период той беше тежко ранен два пъти - и той
показа необичайни военни способности. Въпреки това беше необходимо
дълго време, за да получи независима команда. Само
след като служи няколко години в италианския театър в
подчинено положение спрямо французите, той най-накрая
получават това желано независимо командване в Унгария през
1697 г.

Австрийците претърпяха няколко неуспеха в
междувременно и турците се възстановяваха след първата
голям шок. Ойген пое зле снабдения,
деморализирана армия и имаше директни заповеди да не
да предприемете други кампании през тази година.
Въпреки това, веднага щом най-лошите проблеми бяха отстранени,
той направи няколко светкавични движения напред-назад, които

Machine Translated by Google

обърка турците и спечели победа над армия от
султана в Зента през 1697 г., въпреки че беше два пъти
с размерите на неговия собствен. С тази победа принцът пристъпи в
начело на най-великите военни лидери на своето време.
Сега унищожаването на турското господство на
Дунавският регион беше избутан напред. Тътенът стигна далеч.
на Балканите, когато първите имперски патрули достигнаха
Босна и отсечена южно от Белград.

Въпреки това, в разгара на победите си, савойецът
трябваше да се откаже от кампанията и да свикне
мир. Голяма европейска война по въпроса за
испанското наследяване, което би довело до ново
разпределението на властта на континента беше неизбежно.
Разбира се, империята е спечелила много от мира, който Ойген е
сключил с турците в Карловиц през
1699: Унгария без Банат, Зибенбурген и др
по-голяма част от Словакия и Хърватия.

През следващата година европейската война за короната и
контролът над испанската световна империя избухна. На един
страна стоеше могъща Франция, която искаше да завладее
Испания, за да завърши господството си над Европа; на
от другата страна Австрия, Холандия и Англия,
която искаше да следва старата си „политика на неутрализация“
срещу възхода на която и да е доминираща сила на континента.

Принц Ойген трябваше да напусне театъра на своите победи
и концепции на Дунав, за да поемат контрола над

Machine Translated by Google

защитата на Империята на Запад. Все повече и повече той се превръщаше в цялостна роля на имперски военен лидер, който поемаше както стратегическото, така и дипломатическото планиране. Никой от местните не беше по-способен от него да разбере сложните политически проблеми и да преодолее хилядите нужди на силно разделената политическа сцена. Един от най-великите държавници, които нашият народ някога е имал, беше способен да разбере цялостния европейски свят, от една страна, и от друга

от друга страна, за да се разберат и най-малките детайли и нужди на различните територии, независимо дали в Алпите или в устията на германските реки на север. Това не е случайно че този човек, който е роден в чужбина, се е превърнал в един от най-германските от великите хора в нашата история и живее в народната памет както в песни, така и в саги.

Въпреки че е прекарал много години на италианска земя, Фландрия и Южна Германия, борещи се срещу
Като френски враг и защитавайки Райха от атаките на бурбонския империализъм, принц Ойген нито за миг не забрави принципите на своята политика, а именно, че кайзерът винаги ще бъде в отбрана на запад,
защото бъдещето на Райха лежеше на Изток. Тъй като ръководител на „германската партия“ в двора, той направи това, което можеше да предотврати заплитането на Карл VI
испанските и италианските земи, вместо да завършат работата в югоизточната част, което вече беше започнало. Между неговите

Machine Translated by Google

победите над омразните французи през годините от 1700 г. до 1709 г. в Хьохщедт и Торино, в Ауденарде и Малплаке, принцът отново и отново бързал към Виена, за да предупреди срещу прекалено амбициозни планове за завоевание, за да може да обмисли окончателното умиротворяване на Югоизтока и голямата задача в тази област, която оставаше да бъде изпълнено.

След 12 години кървава борба, първото испанско наследство приключи. Англия, която беше достатъчно отслабена до Сун Кин, започна да се страхува от нарастващото германско влияние и призова граф Марлбург, съюзник и приятел на Ойген, да се оттегли от европейския театър на военните действия. Стигна се дотам, че английската армия остави савойеца в затруднено положение и го предаде в самото присъствие на врага. Отвращение и ярост обзеха принца, чието привично добро настроение беше разпознато дори от враговете му, и той пророчески предупреди английския генерал, че ще загуби себе си и цяла Европа с подобни трикове.

След сключването на мир с Франция през 1714 г. Ращат и Баден, принц Ойген, който междувременно е имал е повишен в райхфелдмаршал, отново е свободен да да изпълни мащабните си планове в Югоизточната част. Сайован надмина всичките си предишни победи по време на война с турците през 1716 до 1718 г. Това беше шедьовър на военното и политическото лидерство и

Machine Translated by Google

се нарежда сред най-бляскавите глави от германската и европейската история. При агресивни атаки нахлуващите турци са хванати и унищожени при Петервардейн. Но шедьовърът на военния му гений е показан в двойната битка при Белград през 1717 г., където между обсадена крепост и превъзхождаща турска сила, той атакува и унищожава първо настъпващата армия, а след това превзема Белград, който се е намирал в тила му.

Малко преди мирната конференция в Пасаровица през 1718 г., чиито горди плодове са резултатите от неговата незабравима кампания, във военния лагер пред Белград е написана трогателна песен. Тя описва по-добре от хиляда хвалебствени речи чувството за принадлежност, което е съществувало между завоевателя на турците и неговия собствен народ.

По свой собствен безсмъртен начин, това е израз на близък единство и простота на чувството: немската песен на Принц Евгений, благородният рицар. Оттогава се чува, и не може да бъде заглушен, както около града и крепостта Белград, така и навсякъде под широкото небе на югоизточна равнина, в която се влива река Нибелунгите по своя път.

Завладяването на района на Дунав - което се водеше с кръвта на всички германски племена, е създал предпоставка за основната цел на държавника Принц Ойген: колонизацията и културната интеграция на

Machine Translated by Google

тази територия. С Пасаровическия мир, Банат,
Малката Влахия и Сърбия бяха присъединени към Австрия
и по този начин почти цялото течение на басейна на река Дунав беше спечелено за Райха. За удивително кратък период някога опустошените градове отново разцъфтяха. Някога опустошената земя отново даде плодове. Някога запушените реки отново текоха по добре подредени речни корита, а многобройните блата бяха пресушени. Носителите на
Западната цивилизация в тази област, носителите на по-добро ред и създателите на нов просперитет бяха германските заселници, които принцът довеждаше с десетки хиляди, за да колонизират някога опустошената земя по поречието на Дунав. Ако обаче това колонизационно дело отново и отново биваше спирано и вместо непрекъсната колонизация по поречието на Дунав, каквато принцът беше планирал, колонизиращите германци оставаха раздробени на малки изолирани групи... това беше по вина на безцелната династична амбиция на Хабсбургите, която разделяше и пилееше енергията си във всички краища на владенията си.

И в последните дни от живота на принц Ойген, след големите му победи в турските войни, тъмни знаци направиха се появяват. Краят на живота на този специален човек, подобно на началото беше заобиколено от трагедия. Въпреки това,
Трагедията не се криеше в личния му живот, а в гризещото загриженост за съдбата на работата му. Изглеждаше, че става ясно на принца в последните му години, че основният му

Machine Translated by Google

принципите и непоправимата политика на Хабсбургите никога няма да се помири и че работата му ще накрая падат, поради това противоречие. И много нещата подсказваха, че савойецът вече е подозирал началните сенки на упадъка на толкова бързото установява управлението на Дунавската монархия.

Но страданието и отчаянието, които със сигурност трябва докоснах този гений по време на борбата му за своето творението и дълбоките прозрения, които му позволиха да възприемат съдбата на неговото дело, не са били разкрити на другите. Такъв беше той: Хармоничен мъж, неустоим добронамереност и ясна яснота, но все пак е загадка за неговите съвременници и на потомството. Той не остави зад завещание или дори една-единствена лична дума, която любознателни биографи биха могли да използват, за да разрешат загадката на неговата личност.

Той се показа само в деянието. И ние може би скромно се задоволяваме с думите, с които също толкова великият дух на своята епоха, Фридрих Велики, плати в знак на почит към почитаемия принц:

„...Той управляваше не само австрийските територии, но и Райха. Всъщност той беше кайзерът...“

Machine Translated by Google

Присъдата на краля

Крал Хайнрих седеше, заобиколен от своите имперски съдии, в стария трибунал близо до пазарния град Ротвайл. населението образува полукръг около тях.

Няколко епископи също бяха там, защото беше за първи път кралят щеше да управлява съда без своя правни съветници.

Свободен човек обвини монах в изнасилване на неговата дъщеря.

Дванадесет свидетели стояха до свободния селянин. И дванадесет свидетели - монаси - стояха отстрани на обвиняемия.

Кралят беше чул лоши неща за случващото се в абатството. Кралят можеше да види от съдийската скамейка, че населението застана на страната на селянина и че само техните уважението към него ги възпираше да го обиждат монасите.

Селянинът стоеше, държейки дъщеря си за ръка и поиска справедливост.

Срещу него стояха монасите и викаха, че момичето беше блудница. От тълпата се чу ръмжене обикновени хора. Обвиняемият произхождаше от видна семейство. Родните му бяха опитали всичко, за да заглушат

Machine Translated by Google

Фрийман - те го бяха заплашили с огън и меч, ако
Той не оттегли обвинението си. Но смелият мъж
остана непоколебим, погледна краля в лицето и
поиска справедливост.

Монахът обаче свеждаше поглед всеки път, когато
кралят го погледна в очите.

Родините помолили момичето да дойде напред. Когато тя
преодоля срамежливостта си, крал Хайнрих я погледна в очите
и знаеше, че казва истината:

Монахът беше чул изповедта ѝ, каза момичето, и
след това ѝ заповяда да отиде на гробището и да каже дванадесет
молитви на гроба на майка ѝ. Оттам той принуди
я вкара в килия и се натрапи върху нея. Тя извика
и се съпротивляваха, но никой в абатството не вдигна ръка, за да
помогнете ѝ. На следващата сутрин абатът я завел в
него. Той ѝ предложи да остане в абатството като прислужница.

Бащата обаче отишъл в абатството с група
въоръжени мъже и тя беше освободена.

Тогава абатът се приближи и се закле във всичко, което е
свято е, че момичето лъжеше. Бог щеше да помогне на истината да възтържествува,
и Бог трябва да произнесе присъдата. Обвиняемият брат
беше готов да се подложи на изпитание с огън.

Младият крал възмутено отбеляза: „Докога ще
„Хората все още вярват в такава магия?“

Всеки, който чу тези думи, се ужаси и
епископите боязливо се отдръпнаха от краля.

Machine Translated by Google

Крал Хайнрих видя, че е отишъл твърде далеч, затова каза: „Ако вярваш, че Бог ще направи чудо, тогава нека го видя.“

Дванадесетте монаси донесоха железни плочи, които имаха готови, пред трона.

Те идваха по двойки, всеки държейки по една чиния, с очи към небето в молитва.

Един монах донесъл дървена решетка за огън и я поставил пред царския трон.

Те се молеха на Бог да помогне на истината да възтържествува и да спаси невинния си брат от ноктите на дявола.

Внимателното население се разтревожи, защото крал Небрежните думи на Хайнрих ги бяха направили ужасно нервен.

Братята дойдоха отново и всеки носеше голям дънер, молейки се с очи към небето. И те се струпаха дървата и запалиха голям огън, който пламна силно.

Крал Хайнрих обаче седеше неподвижно на трона си и се държеше сякаш не чуваше неприятните шепоти на епископите и развълнуваното мърморене на народа.

Монасите сложиха железните плочи в огъня и абатът призова Всемогъщия Бог за свидетел, че брат му беше невинен и че всичко, което се говореше за него абатството не беше вярно.

Той реши, че ще убие два заека с един куршум и по този начин да избегне опасността, от която се е страхувал, че го заплашва абатство.

Machine Translated by Google

Очите на крал Хайнрих проблеснаха, защото той видя през планът на абата.

Пасторът се молеше все по-силно и по-силно и свидетелстваше пред Бога за невинността на своя брат от абатството. Той помоли Всемогъщия Съдия да докаже пред всички присъстващи че обвинителят и дъщеря му са лъжци и че дъщеря ми, особено, заслужаваше да бъде изгорена на клада, защото тя лъжливо обвини благочестивия брат.

Крал Хайнрих извика: „Искате ли да нарисувате царската присъда върху теб, пасторе? Бог е създал „царят съдия, а не абатът на Ротвайл!“ Междувременно железните плочи се нажежиха до червено и двама монаси духнаха вътре въглените с чифт мехове, за да могат всички да ги видят беше истинско.

Други донесоха столче. Те настаниха обвиняемия монах на него. го и сложи краката си в тенекиена тенджера - пълна догоре. Абатът каза с висок глас, че е необходимо за монах да се яви пред своя благочестив съдия с чисти нозе.

Крал Хайнрих обаче забелязал, че течността в тиганът имаше синкав оттенък.

След като измиха краката на монаха - без да имат изсуши ги - той се изправи и вдигна двете си ръце в молитва.

Монасите използвали дълги щипци, за да хванат светещите плочи и ги сложи на дървената скара, която беше само на една крачка от въглените. Те бяха толкова горещи, че Скарата гореше и пушеше.

Machine Translated by Google

Абатът хвана брата за ръка и го поведе към светещите плочи.

„Сега свидетелствай, вечни Боже“, извика той, „че нашият Брат ми не е виновен!

И обвиняемият ходеше по светещите плочи, сякаш те бяха хладни камъни.

Населението извика! А момичето изкрещя най-шумният. Свободният човек издърпа дъщеря си, която беше падна на земята и изкрещя, че е блудница!

Монасите се подиграваха и ревяха, че тя заслужава смърт. И населението замълча и не знаеше какво да прави вярвам.

Крал Хайнрих сви рамене, без да мигне и косъм, и просто погледна мълчаливо момичето, което се беше хвърлило в краката му.

Тогава той извика със силен глас: „Да видим дали Бог остава според неговата присъда!

„Светачество, крал Хайнрих!“, извикаха епископите и Населението беше ужасено от краля и някои от жените извикаха. Царят заповяда:

„Нажежи отново железните плочи!“

Никой не помръдна.

След това няколко от младите рицари, които винаги обградиха краля, пристъпиха напред, грабнаха чиниите с щипците, хвърли ги обратно в жаравата, сложи още

Machine Translated by Google

дърва върху огъня и духна в огъня с
мехове.

Монасите обаче мърмореха и се оплакваха, че
това беше светотатство срещу вечния Бог.

Само абатът разбра какво иска да направи кралят,
и той пребледня от страх.

„Не се ли чувствате добре, абате?“, попита го царят.

Той не отговори.

Епископите настоятелно призоваха крал Хайнрих да прекрати светотатството си.

„Вдигни полата си!“, казал царят на момичето.

Младите рицари използваха клещите, за да поставят железните плочи,
които бяха дори по-горещи от преди, върху дървената
огнен грил. Бяха толкова горещи, че дървата пламнаха в синьо
пламък.

Двама монаси побързаха и искаха да поведат момичето, но
царят заповяда с висок глас: „Спрете! Това не е
твоята задача!

Той слезе от трона си, хвана момичето за
ръка и каза: „Ако беше необходимо монахът да дойде
пред своя Бог с чисти нозе, тогава не е по-малко необходимо
за да направи и момичето същото!

Той каза на момичето да седне на столчето и той
лично сложи краката си в металната тава.

Той видя, че съдържанието е гъста течност и
прозрачен като чист кристал.

Machine Translated by Google

Но другите, които наблюдаваха, трепереха от вълнение
и не знаеха какво да кажат.

Тогава кралят казал на треперещото момиче да се изправи и той
сам я заведе до нажеженото желязо.

И докато тя страхливо се поколеба миг преди това
стъпвайки на първото място, той каза любезно: „Знам, че
Ти си без вина, така че не се тревожи!

Момичето събра смелост и прекоси
светещи плочи, сякаш бяха студени камъни. И след това
По краката ѝ не се виждаше дори и най-малък мехур.

Населението извика. И монасите също.

Но те знаеха защо!

Селянинът придърпа дъщеря си към гърдите си и
държал я е толкова здраво, че тя едва не се е задушила.

Епископите бяха изумени и не можеха да направят глави или
опашки от него. Няколко от монасите се опитаха да пробият
тълпата да се размине. Кралят заповяда с висок глас
глас, „Хванете ги!“

Няколко яки мъже грабнаха монасите и ги доведоха
ги върнал обратно пред царския трон, който призовал
няколко рицари, които да ги пазят. След това той заповяда: „Направете
„Железата отново са горещи!“

Всички бяха неподвижни от изненада и никой
знаеше какво цели кралят.

Епископите вече не казаха нито дума. Младите рицари
загря чиниите за трети път. И Хайнрих беше

Machine Translated by Google

донесли нов тиган с прясна вода в него. Тогава той казал
с висок глас: „Сега Бог трябва да ни каже дали
Абат ни казваше цялата истина. И един
Абатът трябва да си измие краката със светена вода, за да бъде
чист, когато застане пред Божия престол."

Абатът изкрещя от ужас, отказа и се съпротивляваше
с ръце и крака. Но го накараха да седне на столчето,
и един от епископите изми краката си с прясна светена вода
вода.

Въпреки че се блъскаше с ръце и крака, той беше
насила водеше към нажежените железа и когато кракът му докосна
при първия се вдигна вонящ дим и вятърът
разнесе неприятната миризма на горяща плът през тълпата.
Абатът изкрещя и се свлече на земята. Тогава
монасите се хвърлили в краката на царя и признали
вината им. И царят обяви момичето за невинно.

Той накара абата и монасите да бъдат прогонени от
абатство.

Шокираното население обаче коленичи и се помоли.

И въпреки че епископите, а по-късно и много други
го умоляваше да изясни въпроса, кралят остана
мълчалив.

Новината за присъдата обаче се разпространи широко
целия Райх, предизвиквайки ужас и удивление.

Machine Translated by Google

Бог се проявява не чрез свръхестествени чудеса, а
в свещения ред на природата.

Machine Translated by Google

Вечните неща
Там са, където им служим

Този кратък откъс от романа на Ото Гмелин „The
„Лицето на кайзера“ ни връща в 1243 г. и
страници през глава от световната история, изпълнена с
ожесточена борба между германските кайзери и
амбициите за светска власт на папите. Фридрих II
фон Хоенщауфен, най-важният кайзер на
запад, германски крал и владетел на Сицилия и
Йерусалим по същото време допълнително разшири
силата на Запада до неговата последна и най-голяма слава. Той
беше най-всеобхватният дух на своята епоха и
носен като глашатай на идеята за Райха, въплъщение на
век. Папите по време на неговото управление не му вярвали, но
бяха странно развълнувани от блестящия му суверенитет. В
През 1239 г. той е отлъчен за втори път. След това
Беше 1243 г. Папа Григорий IX почина. Скоро
преди избирането на новия папа, кардинал Флеско,
по-късният Невинност IV се яви пред кайзера през
Гросето и следният съдбоносен разговор се проведе
място:

Machine Translated by Google

Кардинал Флеско беше приет от високопоставени лица и водеше към втората стая - широка, покрита с килими и пъстро боядисана - в която кайзерът седеше на изящния си трон.

Петрус фон Винеа, съдията, застана отпред вляво от него. След уводни думи и поздрави,
Кайзер попита защо е дошъл кардиналът. Той го беше чул.
не беше официално посещение от името на папския съвет.
Кардиналът сякаш се замисли, започна да се усмихва и
каза, че както кайзерът знае, съветът стои пред
избор на нов папа; преди да започнат изборите, щеше да е важно
да се установи позицията на кайзера по някои въпроси. Ето защо
той беше дошъл. Тогава кардиналът напомни на кайзера за предишни
преговори и подчерта, че той, като вицеканцлер на
Грегор с радост прие тази трудна задача, защото той
виждаше спасението на света в единството на духовната и
светската власт. Той се задоволи да установи, че Негово Величество
Кайзерът преследва същата цел; добре познатата сила на
убеждаване на Негово Величество го беше трогнала толкова
дълбоко, че папският двор и Светият отец
на практика го гледаха като защитник на кайзера. Беше
знаел, че положението му не е било лесно и че в
В името на мира, той често е заставал на страната на кайзера и
може би твърде разгорещено е защитавал предложенията на кайзера.
Но той направи това от убеждението, че Негово Величество
искаше доброто и не искаше да нарушава

Machine Translated by Google

законните права на Светата Църква. Може би зад това се криеше и лично уважение към Негово Величество, с когото често е имал честта да бъде гост и приятел. Той
спомням си всичко това сега като избора на
представителят на Христос беше наблизо. Той знаеше какво влияние има върху кардиналите на колегията.
Ето защо той се беше освестил и попитал Негово Величество как... той предвиждаше формирането на бъдещи отношения с
Папски престол. Каквото и да каже Негово Величество сега, ще остане поверително между тях; той обеща никой да не чуе нищо от него за дискусиите или за изявленията на Негово Величество. Защото той
надяваше се да служи на мира.

Кайзерът мълчеше. Той изчака няколко минути.
преди да отговори: Той оцени запитването. Той
ценеше кардинала като посредник, който винаги е проявявал разбиране към неговата гледна точка и чийто ясен дух разпознаваше. Затова той отговаряше с радост и
без резерва: Премахването на отлъчването е
първото изискване за мир.

Кардиналът се усмихна и кимна: Не се случи.
към тези неща, към условията. Човек би стигнал до съгласие по този въпрос. Може би би било възможно изборът на кардинала да бъде насочен така - с Божията помощ! - че Негово Величество и Светата Църква да бъдат обслужени.
беше въпрос на основи. Човек не можеше да не види, че

Machine Translated by Google

стоеше пред важен кръстопът. Много би
зависи от решенията. Самата Църква беше
застрашени, а Вярата силно разклатена.

Кайзерът сякаш наостри очи. Очите му
погледна директно кардинала. Той подчерта, че
беше подписал законите за ересите на папския двор и беше
често е действал съответно. Самият той пръв е дал ерес
закони на Райха.

Очите на кардинала светнаха: това бяха държавни въпроси.
Дълбоки прозрения и какво казва един суверен пред
хората са две различни неща. Дори Бог беше по-дълбок
отколкото изглеждаше на глупостта на хората. Беше известно
че разумът на кайзера е стигал по-далеч, че той е учил
писанията на древните. Дори невярващите стояха
близо до него. Църквата, и не без причина,
обвини Негово Величество в еретични наклонности. Той не беше тук
от името на Църквата. Но беше известно, че Неговата
Действията на Величество не бяха лишени от доказателства, от които да
заключи, че не е бил обвързан от Вярата.

Кайзерът внимателно изслуша думите на кардинала.
цялата сериозност.

Когато спря, той отговори:

„Действията ми произтичат от императорския ми пост. Където те...“
са несъвършени, това е защото не съм бил напълно
успешен в службата си. Само тази служба обаче
е основата.“

Machine Translated by Google

Кардиналът кимна. Със сигурност разбираше
имперска позиция. Но точно това беше проблемът: Две
силите не могат да се обединят. Разумът беше опора за
човек, но същата тази причина е последвана от съмнение.
Нищо не беше защитено от съмнение. Самият Бог го даде.
с основание. Това дори би могло да посегне на суверена
офис, който иначе би могъл само да разклати Светия
Стълбовете на църквата.

Кайзерът вдигна очи: Офисът е в сърцето,
точно както други сигурности. Съмнението наистина може да дойде, но
то можеше да промени само формата на вечните неща, а не
унищожи ги.

Фиеско мълчеше и гледаше в лицето на кайзера.
Беше свободно и почти сияещо от светлината на една мисъл.
Внимателно, бавно, Фиеско каза: „Който веднъж е разпознал
несигурността на човешките дела, породена от разума, би паднала
всеотдайно в нозете на милостта, която Църквата
му предложи, или щеше да се потопи в океана от
нищото...“

За момент замълча. Петрус фон Винеа погледна
почти треперещ към кайзера. Кардиналът се изправи
бдително с малки очи.

Внезапно кайзерът се изправи. С лек жест на
ръка, той триумфално каза:

„Господин кардинал, никой човек не може да живее без вяра.“
Вечните неща са там, където им служим. Погледнете

Machine Translated by Google

този свят, няма ли ред във всички неща? Искаме да
опитайте се да увеличите тази поръчка. Ето защо кайзерът има своя
офис. Това е Божията воля.“

Настъпи тържествена тишина. Кайзерът се върна и
през стаята, застана на няколко крачки пред
Кардинал и каза:

„Основам се на себе си и на Бог в себе си.“

не мога да бъда нищо друго освен това, което съм. Трябва да се подчинявам на
всемогъща заповед. Бог избра моя човек да управлява
над Райха. Духът ми трябва да бди и да защитава,
да поръчвам и да строя. Моят човек е моят офис и моят офис
е моят човек.“

Отново настъпи тишина. Думите на кайзера отекнаха в
сърцата им. Непреклонна сила и непринудена естествена
благородство прозвуча от тона им. Те го усещаха като сигурност,
но те не го знаеха . Фиеско и Петрус стояха с
навели глави и не смеели да погледнат нагоре.

Главата на кардинала потъна между раменете му, което
свити заедно, а гърбът му се преви. Почти без
което означаваше, той два пъти ахна: „Но откъде? Но откъде
къде?“

Негово Величество стоеше свободно. Светлина, отражение от
Слънчевият ден навън сияеше върху червените му кичури. Окото му
беше пронизително, но ясно.

„Защо питаш отново и отново? Не знаеш ли, не го ли чувстваш?
Как можеш да живееш и да си вършиш работата?“

Machine Translated by Google

Горко на онзи, който го губи, ако вярата не произлиза от зад съмнението. Той ще мине и ще бъде нищо дори преди да умре."

Петрус хвърли плах поглед. Цареше объркване. отчаяно в себе си. Фиеско не улови монарховия виж. Той падна, падна падението на прокълнатите, безкрайно, под него само бездна. Петрус го видя като победен човек, някой пада, лицето му е бледо, устата му е изкривена от болка и подигравки. Но той сякаш го носеха заедно. Изведнъж Фиеско вдигна поглед и срещна погледът на съдия. Беше като разбирателство, съюз на същността срещу неразбираемото. Но тогава то изрева над тях отново, че са ужасно сами.

„За да бъде времето изпълнено, Бог ми е дал моето офис."

Тишината се спусна над тримата мъже. Времето препускаше бързо. над тях като гръм. Съдбата стоеше пред тях.

Кардиналът се овладя пръв. Сякаш нищо от това не се случи. означаваше нещо, той говореше за политика, започваше с мирните условия на кайзера. Разговорът продължи, стигна до същината и не произведе нищо ново. Кайзерът и Петрус отново записаха какво са изискваха, как възприемаха мира, какво предлагаха. Фиеско често се объркваше и често го питаше същото два пъти. Час по-късно той отново беше на своя

Machine Translated by Google

кон. Мозъкът му сякаш кипеше, сърцето му трескаво биеше,

Светът около него беше обуркан сън.

Кайзерът погледна Петрус:

„Какво искаше той?“

Петрус се опита да отвърне на усмивката на кайзера:

„Да изпита Ваше Величество. Страхувам се, че ще стане

враг на Ваше Величество.“

Кайзерът кимна:

„Малките мъже не понасят светлината, те се разлагат в нея.“

Сякаш искаше да извини кардинала, Петрус каза:

„Той се опитваше...“

Но кайзерът го прекъсна:

„Защо с мен? Защо с другите? Трябва да остана готов.“

Кайзерът си тръгна.

Петрус стоеше сам, седна на един стол и сложи

глава в ръцете си и мърмореше отново и отново: „Малък

мъже...“

Machine Translated by Google

Най-ценното нещо в живота на мъжете са спокойните,
свети часове. Те са изворът на всичко здраво,
силни, кристално ясни мисли, думи и дела. От
тези големи дълбини извират наяве творческото, доброто,
благородникът.

- Гьоте

Machine Translated by Google

Померания

Земята на морето

Думата „Померания“ произлиза от фразата „по marju“, което означава „на морето“. Стотици хиляди германци от всички провинции на Райха са прекарали спокойни летни часове на светлозлатистите плажове на Померания, гледайки плискащите се вълни на Балтийско море и черпейки от тях сила, здраве и физическа красота. Померания се е превърнала в земя на морето, дори и да не знаят произхода на името ѝ. Гостите на Померания от вътрешността на страната

са изумени от единствената масивна бяла тебешир в Германия скали. Те гледат надолу от стаите си към безкрайните простор на морето, обгърнат от прибоя, но те също виждат прибоят, разбиващ се в дърветата по славното брезовата гора на Щубниц, която през пролетта се разпалва милиони мънички цветчета. Те също се скитат в дълбоки уединение по стръмните скали или по широкия плаж завой от Узедом и Волин с гъсти храсти: те дрямка, заобиколена от чайки, между рибарски лодки и по дюните, и те винаги са заобиколени от великолепие, мир и приятност. Померанският шпиц Летният пейзаж е радостен и смешно красив, отличаващ се на брега на морето от сияйните цветове на Померания,

Machine Translated by Google

бяло и синьо: бяло като ярките варовикови скали и дюните, наситено синьо като морето и небето с тежките бели облаци на хоризонта.

Померания е красива и по лагуните си многобройните им риби и с покритото с цветя парче земя. Източна Померания е красива и отвъд масивни дюни в района на вътрешността на Балтийско море. Има стръмни, каменисти планини с редуване на дълбоки дерета, зелени петна, тъмни мочурища и обилна растителност и гора. Стъклено чисти морски езера са разпръснати навсякъде, истински птичи рай за скандинавския птичи свят на дивите патици и див лебед, чапла и водна кокошка. Седеф пеперуда и златна щипка се носят над водни цветя и блатни тръни. През нощта, викът на голямата чайка-бухал отеква в прекрасната гора, вик, който се чува толкова рядко чух. И гората на Померания, където някога отдавна мечки и древни европейски бизони, рисове и диви котки бродеха, отново днес на полуостров Дарас-Зигнст, недалеч от провинциалната къща на Херман Гьоринг, са американският бизон.

Последният ледников период е създал топографията на Померания. Той е създал голямата Балтийска морена, Балтийския хинтерланд. и в Източна Померания, Кръглата морена. Това топографията е придала на Померания блясъка и приятността, в които днес усещаме жизнената артерия на граничните хора и в граничната провинция на морето.

Разнообразието на померанските земи винаги се завръща с

Machine Translated by Google

акцент върху безкрайната разширяваща се равнина. В рядката смесена дъбова гора някога са живели скандинавските хора, които са обработвали почвата с каменни брадви и плуг. Колосалните могили са от по-късната каменна епоха, гробовете на родниците на тези селяни. В края на бронзовата епоха цяла Померания е драматична земя. На всяка забележителност и до днес откриваме останки от селища. От този път идва най-старото откритие на свастика в Померания. От блатата на Софленхоф е открит един великолепната бронзова ваза с четирите вихрушки върху пламтящ слънчев диск. Праисторията на важни германски племената се връщат към Померания. Славяните са се промъкнали, но в 12-ти век германските заселници се завръщат в големи маси. Те построиха долносаксонската къща, четиристранната двора, мансардата в стил Уоркиш и в Пирицер Велцакер, истинска златна мина на пейзажа, те построиха „Къщата Ворлаубен“. И във всеки тип архитектура, старата померанска селска къща изглеждаше артистична и успокояваща. Померания е селска земя и като такава е неразделна част от пейзажа на Райха. Нейните плодородни полета лежат като тъмни морета под широкото небе, накъсани от линиите на браздите на полето. Нищо чудно, че съзерцателен, самотен, тук се е развил силен и упорит творчески тип, упорита във всичко, което прави, мълчалива и затворена заедно срещу непознати.

Вярно е за грубите померанчета, за които човек разказва толкова много истории в Райха? Трябва да има някои

Machine Translated by Google

истина в него, дори за историка от Средновековието,
Томас Концов, разказва за хората от
Померания:

„те са много по-учтиви и благочестиви, ако харчат“
известно време от славяните, но въпреки това те все още имат
- както от славяните, така и от строгите небеса под
в които живеят - много грубост в тях.“

Добре позната е и думата на Фридрих Велики,
който каза, че ако светът свърши, той
ще отиде в Померания, защото ще отнеме 20 години
по-късно там... Но не можем да отречем, че държавници от
Фридрих Вилхелм I до Фридрих Вилхелм III взе
сериозно сътрудничество на померанците по делата
на държавата, в която те предложиха толкова много ценни политически
сили. Фридрих Велики, чийто баща Фридрих Вилхелм I вече
много обичал померанците заради изключителната им
надеждност, намерил следната похвала за тях:

„Померанците имат прям, наивен дух;
Померания е някогашната провинция на всички, която ражда
силите както за война, така и за другото правителство
клони; само за дипломация предпочитам да не ги използвам,
защото човек често трябва да използва измама срещу измама.“

И звучеше направо нежно, когато през 1780 г. той
каза на померанската делегация, молеща за помощ:

„Много се радвам да ви помогна, померанците, защото аз“
обичам померанците като братята си. Човек не може да обича

Machine Translated by Google

ги обичам повече, отколкото аз ги обичам, защото са добри хора, които винаги са били до мен, за да ме защитават отечеството, както на бойното поле, така и на домашен фронт. Те бяха до мен със своите вещи и кръвта им. Не мога да бъда човешко същество или да имат човешко сърце, ако не им покажа моето благодарност сега."

Померанците понесоха много тежки загуби в Силезийски войни. Шестдесет командири на померанска армия се бориха и проляха кръв за своя крал, както и простият войник чудеса. Смелият померан и най-вече Померанският гренадир беше пословичен. Древният Генерал-фелдмаршал фон Шверин стоеше със знамето в ръка пред Прага със своя полк, водейки го с ентусиазма на младеж, докато не падна. Когато генерал фон Винтерфелт падна, Фридрих Велики загуби „най-много великолепна фигура в пруската армия."

Военният и стратегически талант, да, гениите от Померания са многобройни: генерал-фелдмаршал от Врангел, Албрехт граф фон Роон, генерал Георг фон дер Варвиц и генерал Базелер бяха померанци. Кристиан фон Клайст, който намери героична смърт в Кунерсдорф, беше войник и поет. Много велики администратори и организатори произхождат от Померания; сред тях генералният пощенски началник Стефан, който е известен и днес. Особена и изключителна фигура е Ернст Вориц Арндт, един от великите лидери на...

Machine Translated by Google

народно въстание във войните за освобождение: поет, изследовател, политик. Почита се предшественикът на съвременното поле в Анкламер Лиленталер. Великите лекари Вирхов, Билрот и Шлайх създадоха крайъгълните камъни на съвременната медицина. Лицето на померанския шпиц пейзажът, усетен със северногерманска строгост, се отразява в топлината на неговите съзерцателни хора и са отразени в изкуството на онези велики художници от Немски романтичен период, Филип Ото Рунге и Каспар Дейвид Фридрих, които и двамата бяха померан.

Граничната територия на океана е била от самото започвайки театър на много битки. През Средния Векове, Тридесетгодишната война го опустошава до степен непризнаване и разкъса политическото му единство. Въпреки това, померанците са напълно възстановени. Средновековието също е било чудесен период за Померанците. архитектура, на която дължим масивните готически катедрали в Щетин, Щаргард, Щралзунд, Грайфсвалд и Колберг. Дори много напълно непознати малки градчета имат останки от древни порти и стени. Тези четиристранни тежки каменни сгради се състоят от кръгъл вал, издигащ се от по-ниска структура, отразяваща доблестния померан.

Едва в течение на векове Померания отново постига единство, след като е разчленена от Вестфалския договор. Част от Померания, заедно с Рюген, не се обединяват до Виенския конгрес от 1813 г.

Много по-късни развития се обясняват с този период.

Machine Translated by Google

Световната война, която я превърна във фронтова територия срещу Полша, отново ограничи или забави нейния напредък. Но именно в трудните години на дезорганизация и безнадеждност, померанският шпиц упорито и непоколебимо изпълняваше дълга си. Новият период с неговите мощни импулси завари померанците, тези упорити, нетърпеливи хора с трайна сила,
подготвени в духа си. Тяхната неприязън към фалшивия блясък и тяхната сила и вяра лесно пускаха корени в тях
страхотни времена: те бяха щастливи, че им беше позволено да работят и постигнат. И на всички бойни полета на всички времена, Померанският войник е бил честта на войнишката
хора.

Machine Translated by Google

Едно нещо е важно днес:

Отечеството.

И пламъкът на жертвоприношението

хвърля всеки човек на собственото му място.

- Хьолдерлин